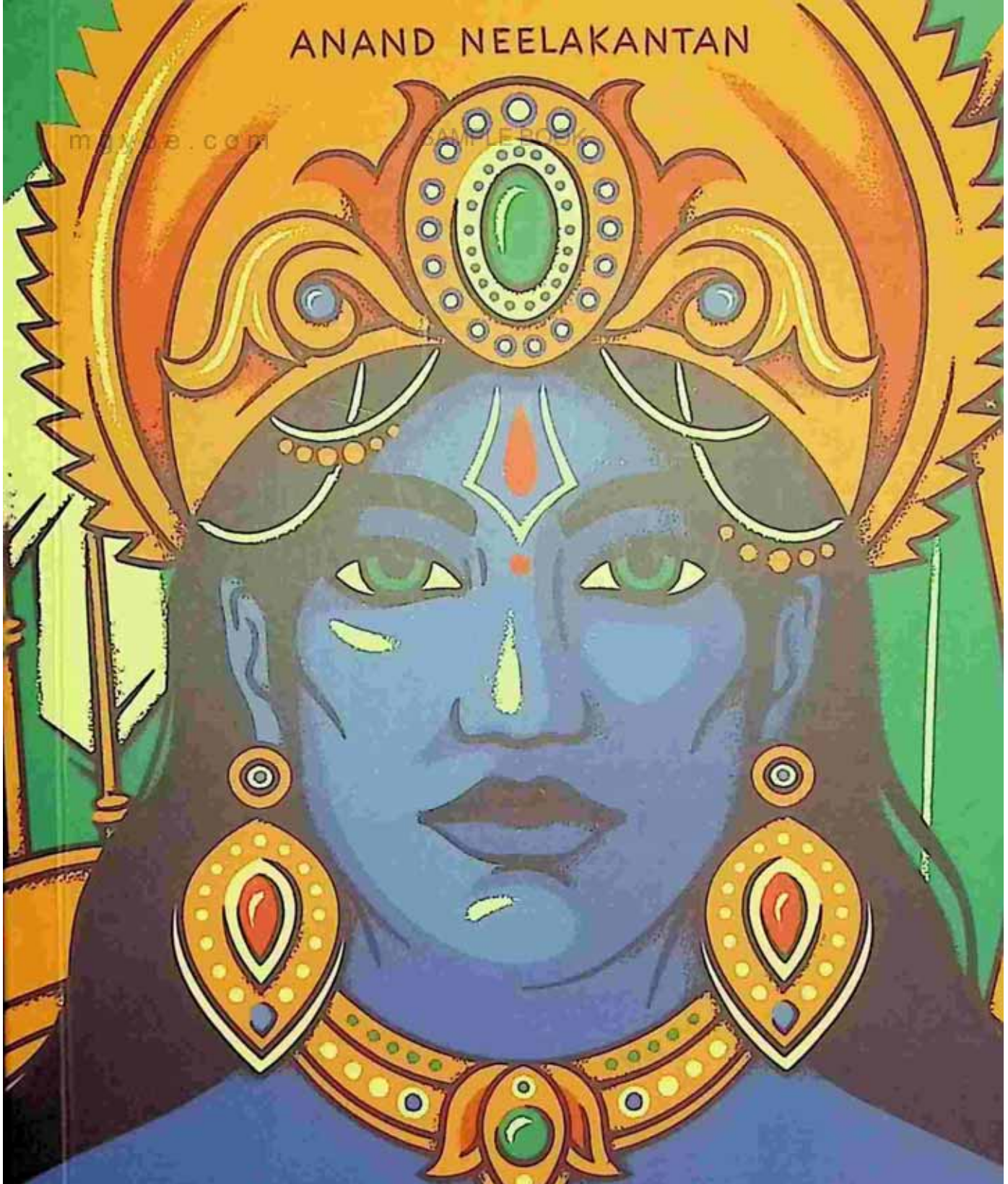

ANAND NEELAKANTAN

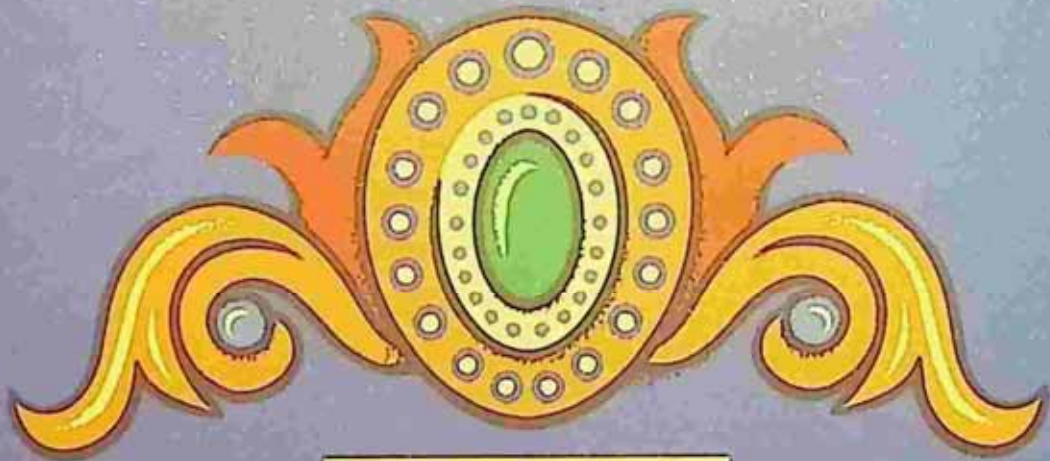

ကေ ဒုတိယပိုင်း

အာချာ

ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းမှာ ရှုံးနိမ့်သူတို့၏
အကြောင်းသာဖြစ်၏။

mgvye.com

အိမ်အိမ်

ကျွန်ုပ်၏ဇာတိလမ်းမှာ ရုံးနိမ့်သူတို့၏
အကြောင်းသာဖြစ်၏။

စာပေလောက

မည်သို့ ခုနစ်တွင် စတင်တည်ထောင်သည်

မျက်နှာစုံ

Kristina Udovichenko

စာလုံးဒီပိုင်း

ကာတွန်း မောင်မောင်အောင်

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေခြင်း

နိုဝင်ဘာ ၂၀၂၃

တန်ဖိုး

[၁၅၀၀၀ ကျပ်]

ဦးနေမျိုးညွန့် (၀၀၅၇၈)၊ စာပေဓလောက စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ထုတ်ဝေ၍
ဒေါ်ခင်မြင့်စေ (၀၀၄၃၀)၊ စာပေဓလောကပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၇၃၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့ တွင်
မျက်နှာစုံ နှင့် အတွင်းစာသားများ ပုံနှိပ်သည်။

မာတိကာ

-။ ရှင်းလင်းချက်	က
-။ မြေပုံပြနေရာများ	ဃ
-။ ပါဝင်သောဇာတ်ဆောင်များ	င
၃၁။ သေမင်း၏သားရဲတွင်း	၁
၃၂။ မျိုချစ်သူရဲကောင်း	၉
၃၃။ အမှောင်ထု၏သားတော်	၂၀
၃၄။ အဓိကရုဏ်း	၃၀
၃၅။ စီးချင်းထိုးတိုက်ခိုက်ခြင်း	၄၄
၃၆။ သူရဲကောင်းကို ကျေးဇူးတင်သောနိုင်ငံ	၆၈
၃၇။ သမီးတော်၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ	၈၁
၃၈။ အချိန်ကျလေပြီ	၉၄
၃၉။ အသူရာမင်းသမီးပြန်လာပြီ	၁၀၇
၄၀။ သွားပေ ဦးတော့ မာရဇ္ဇ	၁၁၄
၄၁။ လုံခြုံရေးဌာန	၁၃၀
၄၂။ သေမင်း၏တမန်တော်	၁၄၀
၄၃။ လောင်ပါစေတော့	၁၅၈
၄၄။ ငြိမ်းချမ်းရေးတမန်တော်	၁၆၂
၄၅။ စစ်ရိပ်စစ်ငွေသန်းခြင်း	၁၇၂

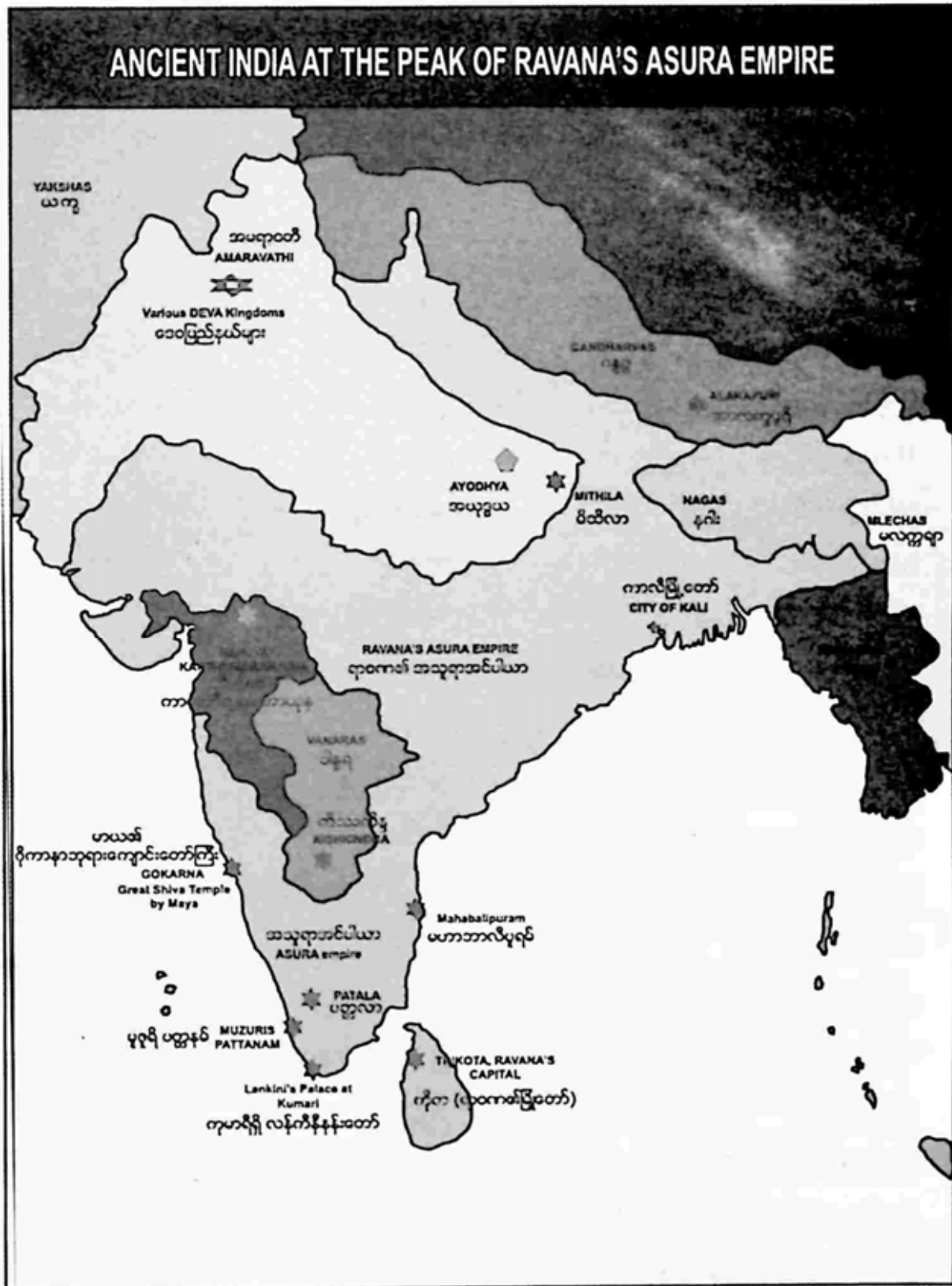
၄၆။ ကျွန်ုပ်၏ပြည်သူများအတွက်	၁၇၉
၄၇။ ကျင့်ဝတ်မရှိသောစစ်ပွဲ	၁၉၄
၄၈။ သားဟာ သားပဲ	၂၀၁
၄၉။ သေမင်းထပ်မံရောက်လာပြီ	၂၀၉
၅၀။ ဘယ်သူ့အကျိုးအတွက်လဲ	၂၁၄
၅၁။ သူရဲကောင်းပြန်လာပြီ	၂၂၃
၅၂။ ဝန်ကြီးချုပ်၏ခရီးစဉ်	၂၃၅
၅၃။ ချိုးဖောက်ခြင်း	၂၄၇
၅၄။ အတွေးဝါဒီတစ်ယောက်၏နိဂုံး	၂၅၇
၅၅။ ကုမ္ဘာ့ကဏ္ဍတိုက်ပြီ	၂၆၈
၅၆။ ဆုတောင်းရင်းသာနေပါလေ	၂၇၉
၅၇။ အာဇာနည်တို့၏ ဈာပန	၂၉၃
၅၈။ ဘုရင့်တာဝန် ကျေခဲ့ရဲ့လား	၃၀၅
၅၉။ သေပါစေသား	၃၁၅
၆၀။ အိပ်မက်တစ်ခု၏အဆုံးသတ်	၃၂၇
၆၁။ အောင်နိုင်သူတို့၏ လုပ်ပုံများ	၃၃၉
၆၂။ အသစ်တဖန်ဖြစ်လာသော ဘဝ	၃၆၈
၆၃။ ကလေးဆန်သော အိပ်မက်များ	၃၈၅
၆၄။ ဓမ္မဓား	၃၉၀
၆၅။ နိဒါန်း	၄၀၄
—။ ခက်ဆစ်ဝေါဟာရများ	၄၂၃

ရှင်းလင်းချက်

အသူရာစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအနေဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သရုပ်ဖော်ထားသည့် ဇာတ်ကောင်များအားလုံးမှာ ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များသာဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်သူ သေဆုံးသူ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တူညီခဲ့သည်ရှိသော် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူသည် ဇာတ်လမ်းအတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်၍ သင်္ကေတဆိုင်ရာ အမည်များ၊ ရက်စွဲများနှင့် အဖြစ်အပျက်များကို အသုံးပြုထားပါသည်။ အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ ညွှန်းဆိုရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါ။ ဤစာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာသည် စာရေးသူ၏ တစ်ဦးတည်းသော ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမှု၊ စာရေးသူ၏ ထင်မြင်ချက်နှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျမ်းတစ်စောင်ကဲ့သို့ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ဤစာအုပ်သည် ထုတ်ဝေသူ၏ အမြင်များကို တင်ပြထားသလို မည်သို့မျှလည်း ထောက်ခံသည်ဟုဆိုမထားပါ။ ထုတ်ဝေသူသည် ဤစာအုပ်တွင်ဖော်ပြထားသော အချက်အလက်များ၏ ပြည့်စုံမှု၊ တိကျမှန်ကန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်စားမပြုသလို အာမလည်း မခံပါ။ ဤစာအုပ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသာဖြစ်ပြီး မည်သည့်ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားမှု၊ ထောက်ခံမှုကိုမျှ မရည်ရွယ်ကြောင်းကို စာဖတ်သူအား မေတ္တာရပ်ခံအသိပေးအပ်ပါသည်။

အိန္ဒိယဒဏ္ဍာရီများ၏ပဉ္စလက်ကမ္ဘာကိုလှစ်ဟပြခဲ့သောကျွန်တော်၏
ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးဖြစ်သည့် သျှိုလနီးလက်ကန်တန်နှင့် ချယ်လမ်မာလ
နီးလက်ကန်တန်သို့။

မြေပုံပြနေရာများ

YAKSHAS	- ယက္ခ
AMARAVATI	- အမရာဝတီ
DEVA KINGDOMS	- ဒေဝပြည်နယ်များ
GANDHARVAS	- ဂန္ဓဗ္ဗ
ALAKAPURI	- အာလက္ခပူရီ
CHINESE	- တရုတ်
NAGAS	- နဂါး
MLECHAS	- မလက္ခဗျာ
KINNARAS	- ကိန္နရာ
CITY OF KALI	- ကာလီမြို့တော်
RAVANA'S ASURA EMPIRE	- ရာဝဏ၏ အသူရာအင်ပါယာ
ASURA EMPIRE	- အသူရာအင်ပါယာ
AYODHYA	- အယုဒ္ဓယ
MITHILA	- မိထိလာ
HEHEYA KARTAVIRYA ARJUNA	- ဟိဟိယ ကာတာဝိရာယ အာယုန
VANARAS	- ဝါနုရ
KISHKINDHA	- ကိဿကိန္ဒ
GOKARNA GREAT SHRINE TEMPLE BY MAYA	- မာယ၏ ဂိုကာနာဘုရားကျောင်းကြီး
PATALA	- ပတ္တလာ
MAHABALIPURAM	- မဟာဘာလီပူရမ်
KOTA, RAVANA'S CAPITAL	- ကိုတ (ရာဝဏ၏မြို့တော်)
MUZIRIS PATTANAM	- မူဇရီ ပတ္တနမ်
LANKINI'S PALACE AT KUMARI	- ကုမာရီရှိ လန်ကီနီနန်းတော်

ပါဝင်သောဇာတ်ဆောင်များ

- ရာဝဏ - အသူရာမျိုးနွယ်ကို ကယ်တင်ရန်ကြိုးစားသော လင်္ကာဘုရင်
- ရာမ - အယုဒ္ဓယပြည့်ရှင် ဒသရဋ္ဌမင်း၏ သားတော်ကြီး
- လက္ခဏ - ရာမ၏ ညီတော်
- သီတာ - မိထိလာပြည့်ရှင် ဘုရင် ဇနက္က၏ သမီးတော်
- ဘဒ္ဒရာ - အသူရာမျိုးနွယ် သာမန်သူဆင်းရဲ၊ ရာဝဏ၏ ခြေလျင်တပ်သား၊ ကျွန်
- ဟနုမာန် - ကိဿကိန္ဒ ဝါနုရဘုရင် သုဂရို(သုကြိတ်)ရဲ့ ဝန်ကြီးမာရုတီရဲ့သားတော်၊ ရာမ၏အစေအပါး
- ကေကေသီ - ရာဝဏ၏ မယ်တော်
- ကုမ္ဘိကဏ္ဍ - ရာဝဏ၏ ညီတော်
- ဘိဘိသန - ရာဝဏ၏ ညီတော်
- သုပနခါ - ရာဝဏ၏ ညီမတော်
- မန္တောဒရီ - ရာဝဏ၏ ကြင်ရာတော်
- မေဃနာဒ - ရာဝဏ၏ သားတော်တစ်ပါး
- အာဠိကာယ - ရာဝဏ၏ သားတော်တစ်ပါး
- အက္ကသျှာယ ကုမာရ် - ရာဝဏ၏ သားတော်တစ်ပါး
- မာရဇ္ဇ - ရာဝဏ၏ ဦးရီးတော်
- မာလျာဝံ - ရာဝဏ၏ ဦးရီးတော်
- သုမာလီ - ရာဝဏ၏ ဦးရီးတော်
- ဇနက္က - မိထိလာပြည့်ရှင် ဘုရင်၊
- ပရဟဿတ - ရာဝဏ၏မိခင်ဘက်မှအမျိုးမနီးသောဦးရီးတော်၊ အကြံပေး နန်းတွင်းဝန်

- ကုဝေရ - ရာဝဏ၏ အဖေတူအမေကွဲ နောင်တော်၊ စီးပွားရေးအင်ပါယာကို တည်ထောင်သူ
- ဝရုဏ - အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ကြီးစိုးသော ပင်လယ်ဓားပြ
- ရုဒြက - ရာဝဏ၏စစ်သူကြီး၊မဟာဘာလီ၏လက်ရွေးစင် အထူးတပ်မှူး
- ရူမရက္ခ - မဟာဘာလီတပ်၏ ထောက်ပို့ဖြန့်ဝေရေး အကြီးအကဲ
- ဝဇ္ဇရ ဓမ္မတြ - မဟာဘာလီအင်အားစုများ၏ စစ်သေနာပတိ
- ပရာမယုဓ - ပရဂြယမြို့တော်ဘုရင်
- ဝိဘောဂ - ဗာရာဏသီဘုရင်
- ဗြဟ္မာ - အသူရာလူမျိုးစု၏ ကြီးမြတ်သောဆရာသခင်
- ကာသီဝိရာဇန - ဆာယာတောင်တန်းများမှ ဒေဝအင်ပါယာ ကနဦးလူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်
- အာနန်ည - အယုဒ္ဓယပြည်ငယ် ဘုရင်ဟောင်း
- ဝါမနဗိဿနိုး - ဒေဝဗြာဟ္မဏနွယ်ဖွား
- ဝဇီရ - ရာဝဏ၏ တပ်မှူးတစ်ဦး
- ဝိဇ္ဈဒီဝ - လင်္ကာမြို့ရှိ နိုင်ငံရေးသမား၊ ရာဝဏကို ဆန့်ကျင်သူ
- မာယန် - မန္တောဒရီ၏ ဖခင်၊ စက်မှုပညာရှင်၊ ပုဿပါက ဝိမန ရထားပျံကို တီထွင်သူ
- ဇမ္ဗူမာလီ - ရာဝဏ၏ စီမံခန့်ခွဲရေး ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး
- အိန္ဒြာ - ဒေဝဘုရင်
- ဟိရန်ယ၊ ဟိရံယက္ခ - အသူရာအင်ပါယာ၏ထင်ရှားသောရှိမ်းဆာယာ အမြှာညီနောင်
- ပရာလားဒ - ဟိရံယက္ခ၏ သားတော်
- ပရာသုရာမ - နိုင်လိုမင်းထက်ပြုမှုတတ်သော ဗြာဟ္မဏ ခေါင်းဆောင်

- မဟာဘာလီ - အသူရာ အင်ပါယာကို တည်ဆောက်ခဲ့သူ၊ အသွေးအရောင်မခွဲခြားဘဲ အုပ်ချုပ်ခဲ့သော ကေရာလပုတ္တမျိုးနွယ် ဒဏ္ဍာရီဘုရင်
- ဘာလီ - ကိဿကိန္ဒမြို့တော် ဝါနူရမျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်၊ မျောက်မင်း
- တာရာ - ဘာလီ၏ ကြင်ရာတော်
- သုဂရိုဝ (သုကြိတ်) - ဘာလီ၏ ညီတော်
- အင်္ဂဒ (အောင်ဂွတ်) - ဘာလီ၏ သားတော်
- ဇေမ္မဝန် - ဘာလီ၏ တပ်မှူးကြီး
- မာလာ - လင်္ကာမြို့ရှိ ပြည်ကြီးဒါလီ
- ဝေဒဝသီ - ဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ် မိန်းမချော
- လန်ကီနီ - ပင်လယ်သုံးခုပေါင်းဆုံရာ ပြည်မကြီး၏ တောင်ဘက်အဖျားပိုင်းတွင်ရှိသော အသူရာ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး
- ဝိက္ကရာမ္မ - ဘဒ္ဒရာမိသားစုကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသူများထဲက တစ်ယောက်၊ ကုဝေရထံ၌ အမှုထမ်းနေသူ
- အာရသု - ဘဒ္ဒရာကိုကူညီသော မိတ်ဆွေ
- သုဘာဂ - တော်ဝင် စားတော်ကဲဦးစီး
- ကရိမံ - စားဖိုဆောင်မှ ငါးခုတ်သမား
- မုပရ - စားဖိုဆောင်မှ အဘိုးအို
- ဇလန်ဂို - ဘဒ္ဒရာကို စားတော်ကဲခန့်သော သုရာဆိုင်ပိုင်ရှင်
- တြိယာတာ - ကုမ္ဘီကဏ္ဍ၏ သမီးတော်၊ ရာဝဏ၏ တူမတော်
- အာဂတ်စ်ယ - အသူရာတိုင်းပြည်၌ ခိုလှုံခွင့်တောင်းခံသော ဗြာဟ္မဏအဖွဲ့ကိုဦးဆောင်သူ သူတော်စင်
- ဒုသ နှင့် ခရ - မြောက်ပိုင်းဒေဝနယ်မြေအစပ်ရှိ ပြည်ငယ်ကို ပိုင်စားသော ရာဝဏ၏ လက်အောက်ခံ ဘုရင်နှစ်ပါး

သုရန္တက

- ရာဝဏ၏ ဆင်ထိန်း

ဘရတ

- ဒသရဋ္ဌမင်း၏ သားတော်၊ ရာမ၏ အဖေတူ
အမေကွဲ ညီတော်

ယာဘာလီ

- သူတော်စင် တစ်ဦး၊ ဂုရုကြီး

သီဝ

- ဘဒ္ဒရာ အသိအကျွမ်းဖြစ်လာသော လူငယ်

အရာသီ

- သီဝ၏ ဇနီးသည်

ရှမ်းဘူကာ

- သီဝနှင့် အရာသီတို့၏ သားငယ်

၃၁။ သေမင်း၏သားရဲတွင်း

ရာဝဏ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ငါးနတ်သမီးမိနာရီ၏ ရှေးဟောင်းဘုရားကျောင်းမြို့ ဖြစ်သော မာဒူရိုင်း၌ သုံးလေးရက် ရပ်နားကာ ရိက္ခာများ၊ မြင်းများနှင့် လက်နက်များကို ဖြည့်ဆည်းကြ၏။ လင်္ကာထီးနန်းကို ကျွန်ုပ် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာသော အတိုးနှုန်းနှင့်အတူ ပြန်ပေး ပါမည်ဟူသော သဘောတူညီချက်အပြီးတွင် တိုက်ပွဲ စဉ်တစ်လျှောက်၌ ဝရုဏက ငွေကြေးထောက်ပံ့ခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်ဓားပြအား မှီခို နေရသည်ကို ကျွန်ုပ် မနှစ်ခြိုက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၌ ရွေးချယ်စရာ ဘာများရှိမည်နည်း။ ထို့အပြင် ထီးနန်းကို ကျွန်ုပ် ပြန်ရမည်ဟူသော ပါးနပ်သည့် ဓားပြဘုရင်၏အတွေးသည် ကျွန်ုပ်ကို ယုံကြည်မှုတချို့ ရစေ၏။ ၎င်းလောင်းသည်ဆိုလျှင် မှားသည်မရှိခဲ့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ အားနည်းချက်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းသတိထားမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ငါးမျက်လုံးနတ်သမီးမြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီးနောက် မရုဏတောင်ကြားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရာမ၏ခံတပ်သည် မိုးထိလုမတတ်ရှိသောတောင်ထိပ်ဖျား၌ မားမား မတ်မတ်တည်ရှိကာ အနားသုံးဖက်မှာ ထောင့်မှန်ကျလုနီးပါးမတ်နေသည့် ကျောက်တောင်စွန်းမှ အောက်သို့ကျနေလေသည်။ တြိကောဋ၌ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ ခံတပ်နှင့်တူသော်လည်း ပို၍သေးငယ်ကျစ်လျစ်ကာ ပို၍ မြင့်မားသောနေရာ၌ ရှိလေသည်။ ဤတောင်ကတုံး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း

ပတ်ပတ်လည်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော ချုံပုတ်၊ အပင်ငယ်များနှင့် အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ စိမ်းလန်းသောတောအုပ်များထဲ၌ ရာမ၏စစ်သည်တို့ ပုန်းအောင်းလျက်ရှိရာ ၎င်းတို့သည် မူးယစ်ဆေးများသုံးစွဲရင်း ၎င်းတို့၏ ပိုင်နက်မြေကို ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကာကွယ်၍နေကြလေသည်။

ဘိန်းထည့်ထားသောအရာများကို သောက်ထားကြသော ၎င်းတို့မှာ ခန္ဓာကိုယ်အနာတရဖြစ်မည်ကိုလည်းမသိကြသည့်ပုံကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိကြ သည့်ပုံပေါက်နေလေ၏။ မည်းမှောင်နေသည့် ခံတပ်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင်ရှိသော မြေအောက်အမှောင်ခန်းထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ငတုံးကောင် ကမ္ဘီကဏ္ဍသည် မူးယစ်ဆေးအကျွေးခံထားရ၍ လဲနေပေလိမ့်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် သေကောင်းသေနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လမိုက်ညတွင်တိုက်ခိုက်ကြရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ၏။ လူခြေတိတ်ဆိတ်သောညအခါ၌ ခံတပ်ကို ဝင်စီးကြမည်။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခဲ့သမျှတိုက်ပွဲများထဲ၌ အကြမ်းတမ်းဆုံးတိုက်ပွဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ရာမ၏စစ်သည်တို့မှာ အကြောက်အလန့်မရှိကြရုံမျှမက လူနှင့်ပင် တူကြသည်မဟုတ်။ အရုဏ်ချိန်ရောက်မှပင် ဟုတ်တိ ပတ်တိထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ စစ်သည်ပေါင်း ရာနှင့်ချီကာ ကျဆုံးနေခဲ့လေပြီ။ ဤတိုက်ပွဲနှင့်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်းတိုက်ပွဲစဉ်မှာ ပျော်ပွဲစားထွက်သလိုသာဖြစ်သည်။ ရာမ၏ စစ်သည်များသည် အပြေးချီတက်သွားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သည်များ ပေါ်သို့ သံရည်ပူများလောင်းပက်ကြလေ၏။ ကျောက်တုံးကြီးများကို လွှဲ၍ပစ်ကြလေ၏။ လေးသည်တော်တို့က ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိကျမှုဖြင့် မြားမိုးရွာသလို ပစ်ခတ်ကြလေ၏။ ကူညီမည့်သူမရှိသော အခြေအနေဖြစ်၍နေခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပရဟဿတ၏ တပ်ကြောင်းဘက်မှ အောင်ပွဲခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအသံမှာ ခံတပ်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းမှ ထွက် ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်သွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အနောက်ဘက်ခြမ်းကို ထည့်စဉ်းစားခဲ့ကြသည်မဟုတ်။ ထိုအခြမ်းမှာ မုတ်သုံတောများ ထိုးမဖောက်နိုင်လောက်အောင်ဝန်းရံလျက်ရှိပြီး အန္တရာယ်များလောက်အောင် မတ်စောက်လှ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ခရီးမပေါက်နိုင်အောင်အဟန့်အတားဖြစ်စေပြီးညဘက်

တိုက်ခိုက်ခြင်းအတွက် အခွင့်မသာအောင်ဖြစ်စေသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် အနောက်ဘက်ခံတပ်တံခါးမှ အောင်ပွဲခေါ်သံထွက် ပေါ်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အံ့အားသင့်ခဲ့ရ၏။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် မီးကုန်ယမ်းကုန်တိုက်ခိုက် ပြီးသည့်နောက်တွင် အခြားဂိတ်တံခါးသုံးချပ်လည်း ပွင့်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်ကြီးမှာ ရာမ၏ခံတပ်ကြီးထဲသို့ထောင့်ပေါင်းစုံမှ စုပြုံတိုးဝင် နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အတင်းထိုးဖောက်ကာ ဝင်ရောက် ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏မြင်းများသည် ရာပေါင်းများစွာသော ခေါင်းပြတ် ခြေပြတ်များကို နင်းခြေဖြတ်ကျော်၍လာခဲ့လေ၏။ အော်ဂလီဆန်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဆိုးရွားလွန်းလှလေသည်။ လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏ သွေးနံ့သားနံ့များ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်နံ့များ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားချင်မိ၏။

ရာမ၏စစ်သည်များကို ဖောက်ခွင်း၍သွားနေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ် တွေးတောနေမိ၏။ ယခုအဖြစ်အပျက်အား လုံး၏အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှုကို ကျွန်ုပ် ရွံရှာနေမိသည်။ 'ညီတော်ကို လွတ်စေချင်တယ်၊ ငါ ပြန်ရချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်ပဲ ငါ အဲလိုခံစားနေမိလား' ထူးဆန်းစွာပင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ အသက်ခန္ဓာအတွက် ရာမစစ်သည်ပေါင်းများစွာ၏ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ထိုးနှက် တိုက်ခိုက်မှုများကို ခုခံကာကွယ်နေစဉ်မှာပင် နှစ်ပေါင်းများစွာက ပြောခဲ့သော ပရဟဿတ၏ စကားလုံးများကို ကြားယောင်လာမိ၏။ စကားလုံးများမှာ မကြားဝံ့မနာသာဖြစ်သော်လည်း မှန်ကန်တိကျ၏။ မိမိ၏ကံကြမ္မာကို ပြည့်ဝအောင်ဖြည့်ဆည်းရန်နှင့် မိသားစု တာဝန် ဝတ္တရားအတွက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုပြသလိုသည့် လောကကြီးအကြောင်း သဲသဲကွဲကွဲနားမလည်သေးသော နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် လူငယ်လေး တစ်ဦးအတွက် ထိုစကားလုံးများက တုန်လှုပ်စရာကောင်းလှသည်။ 'ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့် သင့်ရဲ့ တစ်အူထုံဆင်း မောင်နှမ တွေကိုမယုံပါနဲ့၊ အောင်မြင်မှုအတွက်ဆန္ဒပြင်းပြနေချိန်မှာ သူတို့ဟာ သင့် ရဲ့အခါးသီးဆုံးရန်သူတွေဖြစ်လာဖို့ သေချာနေလို့ပါ'

ထိုသို့သောစကားမျိုးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မလိုလားအပ်သော အကြံဉာဏ်မျိုးဖြစ်လေရာ ပရဟဿတကို မုန်းသည့်အထဲတွင် ထိုအချက် တစ်ချက်လည်း ပါလေသည်။ သို့သော်လည်း ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏

ညီတော်ကို ကယ်တင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်အသက်ကိုပင် ရင်းနေရသည့် ယခုအချိန်၌ ဤစကားမှာ ထပ်တလဲလဲပေါ်လာလေ၏။ ‘ငါ့ညီတော်ကို ယုံလျှီဖြစ်ပါ့မလား’ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ထင်ထင်ရှားရှား နားလည်သဘောပေါက် သွားခဲ့သည်။ ယခု တိုက်ပွဲသည် ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ကုမ္ဘီကို ကယ်တင်ရန် အတွက် တိုက်သောတိုက်ပွဲမဟုတ်။ ကျွန်ုပ်အတွက်၊ ကျွန်ုပ်၏ တစ်စစီ ကွဲကြောသွားသောဂုဏ်သရေ၊ ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်မှု၊ ရည်မှန်းချက်နှင့် ကံကြမ္မာအတွက်သာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ကျွန်ုပ် တက်ကြွလာအောင် နှိုးဆွရင်း စိတ်ကိုစုစည်းလျက် အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မျှမရှိသေးသော လူငယ် လေးတစ်ဦး၏ရင်ဝသို့ ကိုယ်မသိသော ၎င်း၏မိခင်အကြောင်းကို တွေးရင်းက ဓားကိုထိုးထည့်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မိခင်ရော သားအပေါ်၌ပါ စိတ်ခံစားသွားရခြင်းမျိုးမရှိမိခဲ့။

နောက်ဆုံး ညနေအစောပိုင်းအချိန် အရောက်လောက်တွင် ခံတပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ကုမ္ဘီကဏ္ဍကို ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြတ်ရှုဒဏ်ရာများမှ သွေးတို့ ထွက်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်၌ပင် မူးမိုက်ရင်းထိုင်နေခဲ့၏။ ထိုအချိန်ထိုနေရာ၌ သေအံ့မူးမူးဖြစ်နေကြသော လူနှင့်သတ္တဝါတို့၏ ညဉ့်တွားသံများမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သွေးညှို့နံ့ကိုယဉ်ပါးနေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ပေ။ ပရဟဿတနှင့်မာရဇ္ဇတို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ ၎င်းတို့ရှိရာသို့ မြင်းကို စိုင်းလာခဲ့သည်။ မာရဇ္ဇက ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြနှုတ်ဆက်သော်လည်း ပရဟဿတကမူ ပြီးစလွယ်ဦးညွတ်ပြီးနောက် ရှာဖွေရေးအဖွဲ့များကို အမိန့်ပေးရင်း သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေလေသည်။ မာရဇ္ဇက ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ “ခံတပ်ကိုအနောက်ဘက်ကနေဝင်ရောက်စီးနင်း ခဲ့တာက ပရဟဿတရဲ့အကြံပါ။ ခံတပ်ထဲက မဟာမိတ်ဖွဲ့ထားတဲ့ သူ့လူ တစ်ယောက်က ကျုပ်တို့အတွက် ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ပေးခဲ့တယ်၊ တိုက်ပွဲ စတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့တွေဟာ အနောက်ဘက်ကိုသွားခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့တိုက်ပွဲမစခင်ကတည်းက ပရဟဿတဟာ အနောက်ဘက် ခြမ်းမှာ လူအများအပြားကို နေရာချထားပြီးသားပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသမီးတို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းသွား၏။ ကျွန်ုပ်ကသာမန် စစ်သည်တစ်ဦးကဲ့သို့ တိုက်နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ဝန်ကြီးများက ၎င်းတို့၏ပရိယာယ်ကျော့ကွင်း၌ ကျွန်ုပ်ကို အသုံးချခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ မစဉ်းစားမိခဲ့ သည့်အတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒေါသထွက်မိသည်။ စဉ်းစားရမည့်အစား မှားနိုင်ချေရှိသော အကြောင်းအရာ ထောင်ပေါင်း များစွာကိုသာ စိတ်ထဲ၌တွေးနေခဲ့မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ခံတပ်၏ အနောက်ဘက်အဆုံးမှ ဝေးခနဲ အော်ဟစ်သံကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး စစ်သည် တစ်စုသည် ၎င်းတို့၏ပခုံးထက်၌ ဧရာမလူကြီးတစ်ဦးကို တင်ဆောင်ကာ ကခုန်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နေဝင်ခါနီးအချိန်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့ တင်ဆောင်ထားသူမှာ မည်သူဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်မှန်းဆကြည့်၍မရနိုင် ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါမှ ထိုသူမှာ ကုမ္ဘီကဏ္ဍဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ရုပ်ပြဆန်ဆန် ရယ်ဖွယ် အတိဖြစ်၍နေလေသည်။ မာရဇွကို ကျွန်ုပ်လှည့်ပြုံးပြမိသည်။ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းပလျက်ရှိ၏။ ပရဟဿတက ထုံးစံအတိုင်း ရှုတည်တည်နှင့် မာရဇွဘေး၌ လာရပ်လေသည်။ အဘယ်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုအသိမ ပေးဘဲထားခဲ့သနည်းဟု ၎င်းအား မေးချင်စိတ်ပေါက်လာကာ ဒေါသတို့မှာ အလိပ်လိုက်ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ် မေးခါနီးဆဲဆဲတွင် မာရဇွက ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများကိုကြည့်၍သဘော ပေါက်သွားပြီး နားနားသို့ လျှင်မြန်စွာ တီးတိုးလာပြောလေသည်။ “ကျုပ်တို့ထဲမှာ သူလျှိုလိုလူ ရှိမလားဆိုတာကို ကျုပ်တို့ သံသယဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်၊ မင်းကြီးကို အသိပေးချင်ပေမယ့်ပရဟဿတကမင်းကြီးမသိတာကောင်းမယ်ပြောတာ ကြောင့်ပါ။ မင်းကြီးသိသွားခဲ့ရင် တိုက်ပွဲကိုဦးဆောင်ပြီး အကောင်းဆုံး အနေအထားနဲ့ မလုပ်တော့မှာကြောင့် ရန်သူက ကျုပ်တို့ရဲ့လှည့်ကွက်ကို ရိပ်စားမိသွားမှာစိုးတယ်လို့ သူကသုံးသပ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကြီးကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့တိုက်စေပြီး ကျုပ်တို့က နောက်ကနေ တိတ်တိတ်ပုန်းဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်ကတော့ လိမ်ညာလှည့်ဖျားခဲ့ခြင်းဟု တွေးကာ သိမ်ငယ် သွားသည့်အပြင် ကြိုးကိုင်ခံနေရသည်ဟုလည်း ခံစားမိလေ၏။ ‘ငါက ဘုရင်လေ၊ ဒီလူတွေ အိုကြီးအိုမနဲ့ ငါ့အပေါ် ဥပါယ်တံမျဉ်သုံးကြတယ်’ အဘိုးကြီးများကို ကျွန်ုပ် အော်သာပစ်လိုက်ချင်သည်။ အော်လိုက်မည်

အလုပ်တွင် ပရဟသတက လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံးပြလေသည်။ မာရဇ္ဇလည်း အလားတူပြုံးနေလေသည်။

“ကျုပ်တို့နိုင်ခဲ့ပြီ ရာဝဏ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ခဲ့ကြပြီ၊ အခုလိုတိုက်ပွဲကြီး မျိုးမှမဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ဘယ်တော့မှလုပ် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး” ၎င်းသည် လိုသည်ထက်ပို၍ ခပ်ကျပ်ကျယ်ပြောနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်ကြီးမှာလည်း ပျော်ရွှင်မြူးထူးလျက်ရှိလေသည်။ စစ်သည်များသည် အတန်းလိုက် အတန်းလိုက် လက်နက်များကိုမြှောက်၍ အော်ဟစ်ကြလေ၏။ ‘ဟာ့ရ် ဟာ့ရ် မဟာဒေဝ်’ ‘အရှင်သီဝအောင်နိုင်ပါစေ’ ‘အသူရာ တို့ရဲ့ ဘုရင်ရာဝဏ အောင်နိုင်ပါစေ’ ‘အသူရာတို့ အောင်နိုင်ပါစေ’

ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသည် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမှုတို့ဖြင့် တုန်ယင်လျက် ရှိ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့သဖြင့် ဓားကိုသာ မြှောက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်၏တပ်ကြီးသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသောအသံဖြင့် အော်ဟစ် ကြလေတော့သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်သတိရသွားမိသည်။ ‘ငါ ဒီလူကြီး နှစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆပ်စရာအကြီးကြီး ရှိသွားခဲ့ပြီပဲ’ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဒေါသစိတ်တို့ တစ်ဖန်ပြန်ပေါ်လာ၍ စိတ်ပြောင်းသွားရာမှ မေးလိုက် မိသည်။ “ဦးရီးတော် ကျုပ်တို့ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ရာမရဲ့စခန်းထဲက သူလျှို ဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ” အံ့ဩမှုကြောင့်ပြူးကျယ်သွားသော ၎င်း၏ မျက်လုံး များကိုကျွန်ုပ်မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်စိန်လည်ဆွဲကို ချွတ်လိုက်ပြီးနောက် “ကျုပ် သူ့ကိုဆုချချင်စမ်းပါဘိ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ရာဝဏ သင်ရှူးများသွားလေပြီလား”

ကျွန်ုပ် ထောင်းခနဲဒေါသထွက်သွားပြီး “ကျုပ်ကိုပြောရင်ပြောပါ၊ မပြောရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရှာမယ်”ဟု ဆိုလိုက်၏။

မာရဇ္ဇသည် ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် “ရာဝဏ တစ်ခါတလေ မင်းကိုကျုပ်အံ့ဩမိတယ်၊ ကျုပ် တို့တွေခံတပ်ကိုဝင်စီးပြီ ဆိုတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ပရဟသတ ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တဲ့ပထမဆုံးလူဟာ သူပေါ့”

ကျွန်ုပ်မျက်နှာအမူအရာတုန်လှုပ်သွားခြင်းကိုမြင်ပြီးသည့်နောက်တွင် ၎င်းကဆက်၍ဆို၏။ “ရာဝဏ ဒါဟာ အခြေခံကျတဲ့ နိုင်ငံရေးသင်ခန်းစာ တစ်ခုပါပဲ၊ ကိုယ့်အတွက် မကောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးတယ်ဆိုသည့် တိုင်အောင် သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှမယုံကြည်လေနဲ့၊

နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ကိုတော်လှန်လာနိုင်လို့ပဲ” ၎င်းသည် တစ်ခဏ ရပ်သွားပြီးမှ ဆက်ပြောလေသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ ဒီကိစ္စရပ်တွေ အတွက် ပူပန်မနေ ပါနဲ့တော့၊ ရာမ လွတ်ပြေးသွားတယ်ဆိုပေမယ်လို့ ကျုပ်တို့တွေ စစ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ မင်းရဲ့ညီတော်လည်း ဘေးရန်မရှိ တော့ပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်သည် စိန်လည်ဆွဲကို လက်မှာဆုပ်ကိုင်ရင်း အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေမိသည်။ ပရဟဿတ လှည့်လာ၍ လက်ထဲကလည်ဆွဲကိုမမြင်ခင် မှာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ မဟုတ်လျှင် ၎င်း၏တင်စီးသော အပြုံးကို ကျွန်ုပ် သည်းခံနိုင်လိမ့်မည်မထင်။ ဘေးဘီကိုကြည့်လိုက် သည်တွင် ခံတပ်နံရံကိုနောက်ကျောမှီလျက် ခြေဆင်းထိုင်နေသော စစ်သည် တစ်ဦးကို မြင်လိုက်သည်။ ၎င်းသည် ဟောဟဲလိုက်နေပြီး နှာခေါင်းမှ အသားတစ်စပဲ့ကာ အကျည်းတန်၍နေ၏။ များစွာသောဒဏ်ရာတို့မှ သွေးတို့ထွက်နေသော၎င်းအား ကျွန်ုပ် သနားသွားမိသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ် အတွက်နှင့် နာကျင်ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ဘဝကို ကျွန်ုပ် နင်းခြေဖို့ ချခင်းခဲ့သလိုပင်။

ကျွန်ုပ် လက်ယပ်လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ နားမလည်သည့် အလား တစ်ခဏတာ မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားသည့်ပုံကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကြိုးစား၍မတ်တတ်ထသည်။ မရ။ ပြန်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တွားသွား၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ် အော်ဂလီဆန်သွား မိသည်။ ၎င်းသည် ဒဏ်ရာရနေသောခွေးတစ်ကောင်လို ဒရွတ်ဆွဲလာ နေ၏။ စိန်လည်ဆွဲကို ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤလို အဖိုးမထိုက်သော သူအတွက် အဖိုးတန်လွန်းနေလေမည်လား။ ထို့ကြောင့် ပုလဲလည်ဆွဲကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းလိုက်ရှာပြီး တွန့်ဆုတ်သောစိတ်တို့ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ပြောင်းမသွားခင် ထိုဝပ်တွားနေသောသဏ္ဍာန်ရှိရာသို့ လှမ်းပစ် လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ ဇီးကွက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်နေပြီး ရှေ့သို့ကျလာသောအရာမှာ မည်သို့သောအရာ ဖြစ်သည်ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလေသည်။ ထို့နောက် ကောက်ယူ လိုက်ပြီး မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ နမ်းရှုပ်ကြည့်လေသည်။ ‘အောင်မာ သင်းကများ၊ လက်ဆောင်ပေးတာတောင် ကျေးဇူးမတင်ဘူး’ ထို့နောက်တွင် အစပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်စိုးရွံ့သော စက်ဆုပ်သည့်အကြည့်နှင့်

ကြည့်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းသဘောပေါက်လာကာ အထိတ်တလန့်နှင့် ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက်၌ ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ဦးညွတ်ပြီး ဝသုန်မြေကိုနမ်း၍ အလွန်ပျူငှာစွာပြသလေတော့သည်။ ၎င်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ယင်လျက်ရှိသောကြောင့် သေများသွားတော့မလားဟု ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မှင်တက်ကြည့်ရှု နေမိသည်။ ၎င်းသည် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာထောင်မတ်ကာ ပါးပြင်ပေါ်၌ မျက်ရည်များ စိုရွဲနေလျက်က ကျွန်ုပ်ကိုပြုံးပြလေသည်။ ၎င်း၌ ရှေ့သွား နှစ်ချောင်းမရှိတော့ဘဲ ပုံပန်းမကျဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသွေးတို့ ရပ်တန့်မလိုဖြစ်သွားသည်။ ဤယာစကားကို ကျွန်ုပ်သိသည်ထင်၏။ ကျွန်ုပ် အနီးကပ် ကြည့်ချင်သွားမိသည်။ အလျားမှောက်နေသော ၎င်းဆီသို့ မြင်းဇက်ကြိုးကိုတောက်ကာ ပေအနည်းငယ် ရှေ့တိုးလာခဲ့၏။ ဘဒ္ဒရာ။ 'စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှတဲ့ဒီလူဟာ ဘာကြောင့် ငါ့ဘဝထဲကို အမြဲ ဝင်ဝင်လာနေရတာလဲ' ကျွန်ုပ်သည် လည်ဆွဲကိုပြန်လုကာ အကျည်းတန် လှသောမျက်နှာအား ကန်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ မည်းနက်သော အသား အရေကို ကြာပွတ်နှင့်ရိုက်နှက်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် ပေးသောလက်ဆောင်ကို ရယူချိန်၌ ၎င်းဖော်ပြသော ကျေးဇူးတရားကို သတိရမိ၍ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ရသည်။ 'ရပါတယ်လေ' ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ ဆုသေးများနှင့်တော့ သူလည်း ထိုက်တန်သည် ပဲလေ။ သင့်လျော်မှန်ကန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပြီဟုတွေးကာ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မိ၏။

ထို့နောက် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲပြီးဆုံး၍ အနားယူချိန်ရောက်သည့်အခါ၌ အိပ်မပျော်တပျော်ဖြစ်နေသောကျွန်ုပ်သည်ဘဒ္ဒရာ၏ကျေးဇူးသိတတ်သော မျက်နှာကိုသတိမရဘဲ ကျွန်ုပ်ပေးသောလက်ဆောင်ကို စထိလိုက်သည့် အခါက ဖြစ်သွားသော၎င်း၏ စက်ဆုပ်သည့်အသွင်သည်သာ ပြန်ပေါ်လာ လေ၏။ ကယောက်ကယက်နှင့် လူးလှိမ့်ရင်းက မည်းနက်၍ အကျည်းတန် လှသော အသူရာတို့၏ မျက်နှာများကိုမတွေးတော့ဘဲ ကျွန်ုပ် ကံကြမ္မာ၏ ရွှေအတိပြီးသော လမ်းများနှင့် ထည်ဝါသော ရည်မှန်းချက်အိပ်မက်များ ကိုသာ တွေးနေလိုက်တော့သည်။

၃၂။ မျိုးချစ်သူရဲကောင်း

ဘဒ္ဒရာ

ပြည်မကြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ တိုင်းပြည်ကိုလှယက်ဖျက်ဆီးနေကြသော ဝိဒ္ဓါဇီဝနှင့် ၎င်း၏ အပေါင်းအပါများကို အပြတ်ရှင်းမည်ဟု ရာဝဏကကြိမ်းဝါးနေခဲ့၏။ ထိတ်လန့်သွားသောဝိဒ္ဓါဇီဝက ရာဝဏကိုယ်တိုင် သိမ်းပိုက်အောင်နိုင်ခဲ့သော အိန္ဒိယနယ်မြေအားလုံးကိုကမ်းလှမ်းကာရန်ပြေငြိမ်းရေးအတွက် အကျိုးဆောင်ခဲ့၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင် အလိုရှိနေသော လင်္ကာတောင်ဘက်ပိုင်းများမှာ ကမ်းလှမ်းသည့်အထဲတွင် မပါဝင်ခဲ့ချေ။ ရာဝဏက နိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်ရယူချင်သည်။ သို့သော် သုပနခါ၏ အလိုဆန္ဒများက ကြားထဲကကန့်လန့်ခံနေသည်။ နှစ်ပြည်ထောင်က ကျွေးမွေးဧည့်ခံမှုများ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းမှုများပြုလုပ်နေချိန်၌ လမ်းပေါ်ရှိ လူများမှာတော့ အစား အစား ရေနံဆေးများအတွက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေကြလေသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း လှည့်ပြန်၍ သေပွဲဝင်ရုံသာရှိပေလိမ့်မည်။

မကြာမီ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဆင့်ခေါ်စာများရောက်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာငယ်အတွင်း၌ ထည့်ထားမိသည်ထင်သော ပုလဲလည်ဆွဲကိုရှာကြည့်မိ၏။ 'ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်' ထို့နေ့က ကျွန်ုပ်သည် တံစခန်းရှိ အိပ်ရာသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လည်ဆွဲကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချထားခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်၌လည် ဆွဲမရှိသည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်မြင်သွားခဲ့သည်ရှိသော် ၎င်း၏လက်ဆောင်ကို တန်ဖိုးမထား

ဘူးဟု တွေးထင်သွားနိုင်သည်။ အကယ်တော့ ကျွန်ုပ်လည်း တန်ဖိုးထားသည်တော့မဟုတ်။ နေရာအနှံ့ ရှာကြည့်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် စိတ်ကထင်လာသဖြင့် အခန်းဖော်၏သေတ္တာကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းသည် အရှင်သီဝထံ၌ တစ်နေ့သုံးကြိမ် ဦးခိုက် ပူဇော်နေသူဖြစ်ပြီး ဘဝ၊ သစ္စာ၊ အကျင့်နှင့် အခြားအဓိပ္ပာယ်မရှိသော အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဆွေးနေသော ကျမ်းဂန်များကိုကိုးကား၍ အမြဲပြောတတ်သည့် ညစ်နွမ်းသော အသူရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာကို ၎င်း၏အိပ်ရာအောက်မှ ထုတ်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အင်္ကျီဖြင့်ပတ်၍ ထိုးထည့်ထားသော လည်ဆွဲကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လည်ဆွဲကိုမယူခင်မှာပင် ဆဲဆို၍ သေတ္တာကို တစ်ဖက်သို့ရောက်အောင် ကန်ထည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လည်ဆွဲကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းများထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သော လက်ကိုင်မှန်ဖြင့် မိမိဟန်ပန်ကိုကြည့်လိုက်၏။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပြတ်နေသောနှာ ခေါင်း၊ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ်က ကန့်လန့်ဖြတ် အမာရွတ်၊ တစ်ဝက်ပဲရှိသော နားရွက်တစ်ဖက်နှင့် အရုပ်ဆိုးလှ၏။ ကျွန်ုပ် ပြုံးလိုက်သည်။ လွတ်နေသောရှေ့သွားနှစ်ချောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ပုံမှာရယ်စရာကောင်းနေသည်။ သို့သော်လည်း အနိဋ္ဌာရုံသဘောဆောင်နေသည်ဟု ပြောရမလိုပင်။

ကျွန်ုပ်သည် ကုတင်ပေါ်၌ထိုင်နေရာမှ ကြိုးစားထလိုက်ပြီး ဆံပင်များကိုလက်ဖြင့်ဖြိုးသပ်ကာ ကောင်စီတဲ စခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ညွတ်နိုင်သလောက် ဦးကိုညွတ်ထားရာ ကြမ်းပြင်နှင့်ထိရန် လက်မအနည်းငယ်သာ လိုတော့လေသည်။ တဲအတွင်းမှာ မှောင်မည်း၍မွှေးကြိုင်နေ၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင် မထုံ တက်သေး ရှုတည်တည်မျက်နှာပေးနှင့် ပရဟဿတ၊ နားမလည်နိုင်သောအပြုံးနှင့် မာရဇ္ဇ၊ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော တန်ဖိုးမရှိသူတစ်ယောက်နှင့်ဆက်ဆံနေရသည့် အတွက် ရွံရှာပုံပေါက်နေသော ရာဝဏ၊ ဘုန်းတော်ကြီးယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်ပုံပေါက်နေသော ဇမ္ဗူမာလီ၊ သေချာစွာလေ့ကျင့်ထားသောစူးစမ်းလိုစိတ်ရှိသူ ကုမ္ဘီကဏ္ဍ၊ လှောင်ပြောင်အထင်သေးတတ်သော ရုဒြကာ၊ ဘုရားဖြစ်မည့်အုတ်နီခဲ ဘိဘိသန အစရှိသောလူဆိုးလူမိုက်ကြီး

များသည် ဂါထာမန်းမှုတ်၍ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင်ရန်အလိုငှာ မျက်လုံးများပိတ်အာရုံပြုရင်း ဈာန်ဝင်စားနေကြလေသည်။

“ဘဒ္ဒရာ” မာရဇ္ဇ၏ ကြင်နာသောအသံဖြစ်၏။ “အသူရာမျိုးနွယ် တစ်စုလုံးဟာ မောင်မင်းကိုပဲ နောက်ထပ်တစ်ဖန် အားကိုးရပြန်ဦးတော့ မယ်၊ သင့်နိုင်ငံနဲ့ သင့်ဘုရင်မင်းမြတ်က အလိုရှိ...” ၎င်းက ဆက်ပြော နေလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အဘယ်သို့သော မကောင်းသည့် အလုပ်ကို လုပ်စေချင်ပါသည်ဟု ပြောလိုက်ခြင်းက သာ၍ကောင်းလိမ့် မည်သာ။ အမျိုးအနွယ်၊ မျိုးချစ်စိတ်စသော ဖန်တစ်ရာတေနေသည့် စကားလုံးများကို ကျွန်ုပ် နားကြားပြင်းကပ်လှပြီ။ သို့သော်လည်း မပြော ဝံ့သာ မဆိုဝံ့သာပါလေ။ တောသူတောင်သားများ အထူးသဖြင့် မည်းညစ် သောအသားရည်ရှိသူများ၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း နိမ့်ကျသူများ၊ ရိုးသား သူများ၊ ပညာမတတ်သူများ၊ အပြစ်မဲ့သူများ အများစုကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ် သည်လည်း ကျိုးနွံတတ်သော၊ ငြိမ်းချမ်းလိုသော၊ အုပ်ချုပ်သူများပေါ်ကျန် တစ်ယောက်လို နာခံတတ်သော အနုပညာကို တတ်မြောက်နေခဲ့လေပြီ။ စိတ်ထဲတွင်မတော့ သန်းပေါင်းများစွာသော ပုန်ကန်လို စိတ်များက တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ဝိဒ္ဓါဇီဝအားအပြတ်ရှင်းရန် ကျွန်ုပ်အားတာဝန်ပေးအပ်နေကြောင်း ကို အချိန်အတော်ကြာမှ သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်သွားသည်။ ကောင်စီအပေါ် ကျွန်ုပ် ကောက်ချက်ချစောလွန်း သွားခဲ့သည်။ ဤအရာမှာ ဘုရားပေးသောအခွင့်အရေးပင်ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်ဦးညွှတ်ပြီးနောက် ချာခနဲထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

မှောင်သည်အထိ ကျွန်ုပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ ဤတာဝန်မှာ စိတ် လှုပ်ရှားစရာကောင်းသလို အန္တရာယ်လည်း များလေသည်။ ခံတပ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်၍ ဝိဒ္ဓါဇီဝကိုလုပ်ကြံခြင်းမှာ လွယ်ကူလှသည့် အရာတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ၎င်းအပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာမုန်းတီးမှုနှင့် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကိုလုပ်ရမည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်က ကျွန်ုပ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးလျက်ရှိ၏။ ကောင်စီမှ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဓားမြှောင်ကိုဓားအိမ်မှဆွဲ ထုတ်၍ အသွားထက်မထက်ကိုစမ်းကြည့်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အဆိပ်ပြုလုပ်ရန်အတွက် အိတ်ထဲရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို

ရှာလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လိုအပ်သောဆေးပင်ခုနစ်မျိုးကို တစ်တန်းတည်း စီလိုက်ပြီးနောက် သေစေနိုင်သော အချိုးအစားအမျိုးမျိုးကိုရောကြိတ်၍ ဓားသွားပေါ်သို့ ဂရုတစိုက်သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်ပါးစလေး တစ်စကိုယူ၍ အဆိပ်ထဲတွင်နှစ်ပြီး ဓားမြှောင်ကိုပတ်ထားလိုက်သည်။ ကျန်သောအဆိပ်များကို ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် မြုပ်နှံလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် လန်ကွတ်တီမှတစ်ပါး အဝတ်အစားအားလုံးကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဆီမီး အိမ်ကိုငြိမ်းကာ မီးအိမ်ထဲရှိကျန်ရှိနေသောဆီများကို ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့လောင်းချ၍ ခံတပ်ဆီသို့ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းစွာပင် သေဆုံးနိုင်မှုဘေးဒုက္ခအပေါင်းကိုမတွေးမိဘဲ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေသော မိမိကိုယ်ကိုသာ တွေးနေမိတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမှုတော်ထမ်းရွက်ရန်အတွက် အရုဏ်မရောက်ခင်အမှောင်ဆုံးအချိန်ကိုရွေးချယ်ထားခဲ့ပြီး ရောင်နီမလာခင်အချိန်အနည်းငယ်အလို၌ စခန်းမှထွက်ခဲ့ကာ အနောက်ဘက်ဂိတ်တံခါးအနီး၌ စောင့်နေခဲ့၏။ အစောင့်နှစ် ယောက်မှာ စီတန်းကာအိပ်ပျော်နေသော်လည်း လူငယ်ပုံစံရှိသောအခြားတစ်ယောက်မှာ လှံကိုကိုင်ရင်း တက်ကြွစွာဖြင့် ဟိုမှသည်လျှောက်လှမ်းနေလေသည်။ ၎င်းသည် သခင်ကျေနပ်စေရန်အတွက် တက်ကြွမှုအပြည့်ရှိနေသော အမှုတော်ထမ်းအသစ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည်၎င်း၏ဘေးနားမှတိတ်တဆိတ်ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီးအိပ်နေသောအစောင့်တစ်ယောက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အနောက်ဘက် ဂိတ်တံခါးသော့ကိုကြိုးစား၍ ခိုးယူခဲ့သည်။ အမှောင် ထဲ၌စမ်းတဝါးဝါးလျှောက်နေရင်းက လက်ချော်ပြီး သော့မှာမြေပေါ်သို့ ချင်ခနဲကျသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သွေးခဲ မတတ်ဖြစ်သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသောအစောင့်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ နိုးတော့မနိုးသွားခဲ့။ ကျွန်ုပ်သည် ဂိတ်တံခါးတိုင်လုံးကြီးများ၏ ပိန်းပိတ်နေသောအမှောင်ရိပ်ထဲကို အလျှင်အမြန်ဝင်နေလိုက်သည်။ အစောင့်လူငယ်မှာ ပေအနည်းငယ်အကွာ၌ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်စောစောကရှိနေခဲ့သော အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် အသက်မရှူရဲ။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လျှောက်လှမ်းလာပြီး ရပ်နေ၏။ ကြားလိုက်ရ သောအသံကိုစစ်ဆေးရန်အတွက် အိပ်ပျော်နေသောအထက်လူများကို နှိုးရကောင်းနှိုးနှိုး ဝေခွဲမရ

ဖြစ်နေပုံရသည်။ တော်တော်လေးကြာသည်ထင်ရသော အချိန်၌ ၎င်းသည် အမှောင်ထုထဲကို သေချာမြင်နိုင်ရန်ကြိုးစားရင်း ကျွန်ုပ် ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်လှုပ်ရှားရန်အတွက် တစ်စက္ကန့်တောင်အချိန်ရမည်မဟုတ်။ ၎င်းဘာမှမလုပ်နိုင်ခင် ကျွန်ုပ် သည် ဓားမြှောင်ကိုဆွဲကာ ၎င်းပေါ်သို့ခုန်အုပ်၍ လည်မျိုထဲသို့ တဆုံးထိုး ထည့်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ မည်သို့မျှအသံမထွက်နိုင်ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် နိုးသွားသော အစောင့်နှစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရန် တစ်ဖက်သို့အမြန်လှည့်လိုက်သည်။ သွေးတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ဓားမြှောင်မှ တစက်စက်စီးကျနေလေသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်အား ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေကလပ်ပေကလပ်ကြည့်နေရင်း အော်သံထွက်လာ သဖြင့် ၎င်းဆီသို့လျှောက်သွားကာ လည်မျိုကို အသံမထွက်အောင် လှီးပစ် လိုက်သည်။ အတွေ့အကြုံများပုံရသော တတိယတစ်ယောက်မှာ ဓားကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ၎င်းရှိရာသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သော်လည်း ၎င်းမှာ သွက်လက်လှ၏။ ၎င်း၏ အားပြင်းလှသောကန်ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကားယားလဲကျသွားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားထဲသို့ထိုးသွင်းရန် ဓားကို ဦးခေါင်း ထက်သို့မြှောက်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် အဆုံးသတ်တော့မည့်အချိန်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၌ ဆုံးရှုံးစရာ ဟူ၍ဘာမှမရှိ။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏မျက်နှာကို ဓားမြှောင်ဖြင့် ပေါက်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာပုံပန်းမကျစွာဖြင့်ခဏရပ်တန့်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် ပစ်ပေါက်လိုက်သောဓားမြှောင်မှာ လွဲများလွဲသွားပြီလားဟု စိုးရွံ့နေမိ သည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးထဲသို့ ဓားမြှောင်တန်းလန်းစိုက်ဝင် နေသည့် အရပ်ဆိုးလှသောမျက်နှာကြီးနှင့် တုန်ယင်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး မှာ ကျွန်ုပ်အပေါ်သို့ လဲကျလာလေသည်။ ၎င်း၏ဓားမှာ ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်း၏ အထက် ပေအနည်းငယ် အကွာရှိ ရွံ့ထဲသို့ စွပ်ခနဲထိုးစိုက်သွားလေသည်။ အရပ်ပုခြင်းသည်လည်း သူ့အားသာချက်နှင့်သူ ရှိသည်သာ။ လူ့ ဘီလူးကြီး အောက်မှရုန်းထွက်ကာ မျက်လုံးထဲစိုက်ဝင်နေသောဓားမြှောင်ကို သေသေ ချာချာဆွဲထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ခြေသံများကိုကြားလိုက်ရသည်။ အခြားအစောင့်တွေ ရောက်လာကြတော့မည်။ အထိတ်တလန့်နှင့် ပြေးပေါက်ကိုရှာရင်း

ဂိတ်တံခါးပွင့်ရန် သော့များဖြင့်ရမ်းသန်းမှန်းကာ ထိုးဖွင့်နေရသည်။
'မပွင့်ပါလား' ချွေးများရွဲစိုရင်းစိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အကြောက်တရားကြောင့်
လက်များကတုန်ယင်လျက်ရှိသည်။ 'ဘယ်သော့ကအမှန်လဲ'

“ဟေ့ကောင်” တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် သော့
အမှန်ကိုထပ်ရှာသည်။ မြားတစ်စင်းမှာ ကျွန်ုပ်ညာဘက်လည်ပင်းဘေး
နှစ်လက်မအကွာရှိ ဂိတ်တံခါးသို့ ပျံသန်းထိုးဖောက်လာလေရာ မြားတံ၏
တုန်ခါနေသောအသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ နောက်မြားတစ်စင်းသည်လည်း
ဝှီးခနဲရောက်လာကာ ဘယ်ဘက်ပခုံးဘေး လက်မအနည်းငယ်အကွာသို့
လာစိုက်လေသည်။ မြားဖင်မှ ငှက်မွေးသည်ပင် ကျွန်ုပ်ကို လာကလီ
နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် ထံပြေးလာနေသော ခြေသံများကိုကြားနေရသည်။
နောက်ဆုံး၌ သော့ပွင့်သွားပြီး ခံတပ်ထဲသို့ လျှိုဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဂိတ်
တံခါး၏ကြေးဘောင်ကို ဓားသွားဖြင့် ခုတ်မိသွားသောအသံကြီးမှာ
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှတော့သည်။ တံခါးကိုတွန်းပိတ်လိုက်ပြီး
သော့တံများကို နောက်ထပ်မှန်းထိုးထည့်ရပြန်သည်။ ၎င်းတို့သည်
တံခါးကိုတွန်းဖွင့်နေကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ အားကုန်သုံးပြန်တွန်းထားရင်း
နောက်ဆုံး၌ သော့ကိုခတ်နိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဖနှောင့်နှင့်တင်ပါး
တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

ခံတပ်ထဲရှိနေရာပေါင်းစုံမှ မီးများ ထွန်းညှိလိုက်ကြသည်ကိုမြင်လိုက်
ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်ပထမထပ်ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခန်းဆောင်
ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ နံရံ၌ကပ်ပေါက်နေသော နွယ်ပင်များကိုအားပြု၍
တွယ်ဖက်တက်ခဲ့ပြီးနောက် ဝရန်တာပေါ်သို့ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ဆင်းသက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အထွာနှင့် ကိုယ်တော့ သန်စွမ်း
ဖျတ်လတ်ဆဲပင်။ ခန်းဆောင်၌ရှိသော အစောင့်တို့မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ
ဖြစ်သံကြား၍ ဝရန်တာ လက်ရန်းမှင့်ကာ ကြည့်နေကြလေသည်။
ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အား လက်ရန်းပေါ်မှ ပြိုင်တူတွန်းလှန်ချလိုက်ပြီးနောက်
ခန်းဆောင်တံခါးကို ကန်ဖွင့်လိုက်ကာ ဓားမြှောင်ကို လက်ကိုင်ရင်း
စောင့်နေမိသော်လည်း ဘာမျှဖြစ် မလာခဲ့ပေ။ လှုပ်ရှားမှုမျိုးလည်းမရှိ။

အိပ်ရာထက်၌ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုအိပ်စက်လျက်ရှိပြီး
ဆီမီးအိမ်ငယ်မှမီးသည် တဖျပ်ဖျပ်လင်း လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

တံခါးကို အသံထွက်အောင်ပိတ်၍ ချက်ချလိုက်ပြီး မီးအိမ်ရှိရာသို့ ခပ်ဖွဖွလျှောက်လာကာ အခန်းလင်းစေရန် မီးစာကိုတင်လိုက်သည်။ မင်းသမီး သုပနခါ။ ‘ဟိုအကောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ထွက်ပြေး သွားပြီလား’ ကျွန်ုပ် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ဤနေရာသည် ကျွန်ုပ် အတွက် တစ်စက္ကန့်ကြာလေလေ သေဖို့နီးလေလေဖြစ်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံနှင့် တူသော ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရချိန်၌ ဒေါသထွက်သွား ကာ အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ရယ်မောသံမှာတိုးလှသော်လည်း ထိုအသံကို တစ်မိုင်အကွာမှပင် ကျွန်ုပ် မှတ်မိသည်။ ‘မာလာ၊ သင်း ဒီမှာ ဘာလာ လုပ်နေတာလဲ’ ကျွန်ုပ်သည် အစာချောင်းနေသောတောကြောင်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ရယ်မောသံမှာ တစ်ဖက်ခန်းမှ ထွက်ပေါ် လာခြင်းဖြစ်ပြီး မာလာမှာ ဝိဒ္ဓါဇီဝနှင့် အတူရှိနေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် သဘောပေါက်လိုက်၏။ ထိုတစ်ဖက်ခန်းသို့သွားရာလမ်းကို ကျွန်ုပ် ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရှာနေကြသော အစောင့်များ၏ အသံကိုကြားနေရပြီး ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်နိုင်မှုမှာ စက္ကန့်နှင့်အမျှ လျော့နည်းလာနေပြီကို သိလိုက်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အခန်း တံခါးကိုလာခေါက်သောကြောင့် မင်းသမီးမှာ လူးလွန်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နံရံ၌ကပ်နေနေလိုက်သည်။ မင်းသမီးသည် မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို လက်ဖြင့်စမ်းရှာ ကြည့်လိုက်ပြီး မရှိသည်ကိုတွေ့သည့်အခါ၌ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ သည်။ တံခါးခေါက်သံများမှာပို၍အရေးကြီးသည့်ပုံဖြစ်လာနေပြီးကျွန်ုပ်မှာ တစ်ဖက်ခန်း၏ တံခါးချက်ကို အသည်းအသန် လိုက်စမ်းနေမိသည်။

“ဘယ်သူလဲ” မင်းသမီးက မေးလိုက်သည်။

“မင်းသမီးရဲ့အခန်းဆောင်ထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်သွားလို့ပါ” ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ တစ်ဖက်ကပြောလိုက်သောစကားကို အချိန်အတော်ကြာမှ မင်းသမီးက သတိတရဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထထိုင်လိုက်ပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ် ချိတုံချတုံဖြစ်နေပြီးမှ တံခါးဆီသို့ လျှောက်လှမ်း သွားလေသည်။ ‘ငါတော့ ဇာတ်လမ်းဆုံးပြီ’ ဟု ကျွန်ုပ် တွေးလိုက်မိသည်။ စစ်သည်များက မင်းသမီးကိုပင် တွန်းဖယ်ကာ အထဲသို့ အပြေးအလွှား

ဝင်လာကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်သည် လျှို့ဝှက်တံခါးချက်ကိုစမ်းမိ သွားသဖြင့် ဆွဲချလိုက်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး ကျွန်ုပ်မှာနောက်ပြန်လဲ ကျသွားလေသည်။ ပကတိအသိစိတ်ကြောင့် တံခါးကိုဆောင့်ကန်ပိတ်၍ ကုန်းရုန်းထကာ သော့ခတ်ပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ချက်ချင်းလှည့်လိုက် သည်။ ဝိဒ္ဓါဇီဝ နှင့်ကျွန်ုပ်ချစ်သူတို့ကို လုံးထွေးလျက်သားတွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းတို့မှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ကြက်သေသေနေကြလေသည်။ အပြင် ဘက်၌ အစောင့်တို့က တံခါးကိုထုနေကြလေသည်။ အချိန်မရွေး တံခါးကို ချိုးဖျက်ကာ ဝင်လာကြလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်သည် မာလာ့မျက်နှာအား ဘယ်လက်ဖြင့်လက်ပြန်ရိုက်ပစ် လိုက်ရာ အားပြင်းသဖြင့် သုံးပေအကွာ သို့လွင့်သွားပြီး နံရံဖြင့်ဆောင့်မိ လေ၏။ ထို့နောက် ဝိဒ္ဓါဇီဝအပေါ်သို့ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး ၎င်း၏ဝမ်းဗိုက်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မချိတင်ကဲအပြုံးကို ပြုံးဖြစ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၌ ရှိမည်မထင်ထားသော ရက်စက်မှုမျိုးဖြင့် ၎င်း၏ တင့်တယ်လှသောမျက်နှာကို ကျွန်ုပ်၏ အဆိပ်ဓားဖြင့် ဆက်ကာဆက်ကာ မွန်းနေခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ ငယ်ပါကို လှီးပစ်မည်ဟုဆုံးဖြတ်ချိန်၌ ၎င်းမှာ အချိန်အတော်ကြာကတည်းက သေဆုံးနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မာလာ အနောက်ကရောက်လာပြီး၎င်း၏ချစ်သူကိုကယ်တင်ရန်အတွက်ကျွန်ုပ်၏ ကျောကုန်းကို လက်သည်းတို့ဖြင့် ခြစ်ကုတ်နေသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မသိတော့။ တံခါးကိုချိုးဖျက်နေကြသော အစောင့်တို့၏အသံတို့ကိုလည်း ကျွန်ုပ် မသိနိုင်တော့။ မင်းသမီးအော်သံကြားတော့မှသာ အသိပြန်ဝင် လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ကြမည့် အစောင့်များသည်လည်း ကျွန်ုပ် တို့၏ ထိတ်လန့်ဖွယ်မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ တုန်လှုပ်ကုန်ကြ လေသည်။ မင်းသမီးအော်ဟစ်ခြင်းမှာယောက်ျားအသတ်ခံရခြင်းကြောင့် လေလား သို့မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားသစ္စာဖောက်ခြင်းကြောင့်လေလား ကျွန်ုပ် သေချာမသိ။ ကျွန်ုပ် ၎င်းကိုသနားမိသည်။ သွေးတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ စီးကျလျက်ရှိကာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာမောပန်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် လက်လျှော့ခါနီးတွင် မင်းသမီးသုပနခါက အသံကုန်ဟစ်အော် လေတော့၏။ “ဘဒ္ဒရာ ဘဒ္ဒရာ၊ ငါ့ယောက်ျားကိုသတ်ဖို့ နောင်တော် ရာဇဝဏက သင့်ကိုလွှတ်လိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ဘာအကြောင်း ကြောင့်လဲ။

ဘယ့်အတွက်ကြောင့်လဲ” ဟုပြောဆိုရင်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ထုနှက်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့သော် အစောင့်များအားလုံး၏ အာရုံမှာ အော်ဟစ်နေသောမင်းသမီးဆီသို့ ရောက်နေခိုက် ကျွန်ုပ် လစ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ပြတင်းတံခါးမှာ ပွင့်လျက်ရှိသောကြောင့် လျှင်မြန်စွာခုန်ချလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ခုန်ချလိုက်ချိန်၌ အစောင့်ခေါင်းဆောင်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သော်ကပင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျပြီးလျှင် သစ်ကိုင်းများကြောင့် လွင့်ထွက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ကျသွားလေသည်။ ထိုအချိန်တုန်းက မသိလိုက်သော်လည်း ပြုတ်ကျချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းနှင့် နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တုန်းက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ထက် အရေးကြီးသောအရာ မရှိခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည်တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက်၊ ကျွန်ုပ်၏သခင်အတွက်၊ ကျွန်ုပ်အတွက်ကြီးမားသောအရာများကိုစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီဟုပျော်ရွှင်စွာ တွေးရင်း အသက်လုကာ ပြေးခဲ့လေသည်။ မြားတို့သည် ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဝဲပျံလာနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား တစ်ချောင်းမျှမထိသည်မှာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှသည်။ အနောက်ဘက်နံရံ၌ ကျိုးပဲ့နေသောအပေါက်တစ်ပေါက် ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကျွန်ုပ်သာ ရောက်အောင်သွားနိုင်ခဲ့လျှင် ထိုအပေါက်မှ ပင်လယ်ထဲသို့ခုန်ချနိုင်လိမ့်မည်။ ကျန်ရှိသမျှသော အားအင် တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြေးနေခဲ့သည်။ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းအနည်းငယ်ဆိုလျှင် မိခင်ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အန္တရာယ်မရှိ ဝင်ရောက်နိုင်ပေ တော့မည်။ နံရံပေါက်သို့ရောက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၌ ထူးဆန်းသော စိတ် ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ ကျွန်ုပ်နောက်မှ တစ်ယောက်မှ လိုက်မလာ ခဲ့ကြချေ။ ‘အိပ်မက်မက်နေတာများလား’ ပြေးနေသည်ကိုရပ်၍ နောက် ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ ကျွန်ုပ် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ထို့နောက် ခရုသင်းမှုတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားပြီးရပ်လိုက်ကာလှည့်ကြည့်မိသည်။ ခံတပ်၏ပွင့်နေသော ပင်မဂိတ်တံခါးကြီးမှ လူတန်းကြီးဝင်လာလေသည်။ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဆင်ပေါ်၌ထိုင်နေသော ရာဝဏသည် ၎င်း၏ ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ မြင်းရထားတပ်၊ ခြေလျင်တပ်ကြီးများအပြင် တူရိယာ တီးမှုတ်

သူများနှင့်အတူ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ချီတက်၍လာနေလေသည်။ ချန်ဒါ ဗုံများကို အားပါးတရတီးခတ် နေကြပြီးလျှင် ကွေးနေသော ဦးချို ခရာကြီး များကို မှုတ်ကြရင်း လင်းကွင်းများကို တီးနေကြလေသည်။ ဝိဒ္ဓါဇီဝ၏ အစောင့်များမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်နက်ချအညံ့ခံနေကြ လေသည်။ ဟာ့ရ် ဟာ့ရ် မဟာဒေဝ် ရာဝဏ သက်တော်ရှည်ပါစေ 'အောင်ပြီဟေ့ အောင်ပြီ'။ ကျွန်ုပ်မပါ၍ ဖြစ်နိုင်ပါအံ့လော။ ဂုဏ်ယူခြင်း တို့သည် ရင်ထဲ၌ ပြည့် လျှံလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်နာကျင်နေမှုများကိုဂရုမစိုက် နိုင်တော့ဘဲ လူတန်းကြီးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့လိုက်သည်။

အနီးသို့ရောက်ချိန်တွင် ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ် ရှက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာလန်ကွတ်တီမှတစ်ပါးဘာမှဝတ်ထားသည်မဟုတ်။ မည်းနက်ပြီး အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်ကာ နေရာပေါင်းစုံမှ သွေးတို့ထွက်လျက်ရှိလေ သည်။ မြင့်မြတ်သောအသူရာတို့က ကျက်သရေအပြည့်နှင့်လျှောက်လှမ်း လာနေကြပြီ။ လူတန်းကြီးသွားမည့် လမ်းလယ်ခေါင်၌ တွေဝေကာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိစဉ် စစ်သည်နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်ကို အင်အား သုံး၍ဆွဲထုတ်သွားပြီးနောက် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ပစ်ချထား ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ကာ လဲကျနေခဲ့ရ၏။ သစ္စာဖောက် ခြင်းဟူသော ခံစားမှုအတွေးသည် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးသားဝယ် လာ၍ ဖိစီး လေ၏။ နီးကပ်လာနေသော နန်းတွင်းဆင်၏ ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားနေ ရသဖြင့် ဦးခေါင်းကိုမော့ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ရာဝဏနှင့်အကြည့်ချင်း ဆုံလေသည်။ 'ငါ မြင်နေရတာဟာ စက်ဆုပ်ခြင်းလား၊ မုန်းတီးမှုလား၊ ကျေးဇူးတရားလား' ကျွန်ုပ် သေချာမပြောနိုင်သေး။ သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့်ကြည့်လျှင် ကျေးဇူးတရားဟုဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၌ မုန်းတီးမှုဟုတွေးမိ၏။ ရာဝဏသည် ကျွန်ုပ်အား မှတ်မိချင်မှတောင် မှတ်မိပေလိမ့်မည်။

လူတန်းကြီးက ဖြတ်သန်းသွားခဲ့လေပြီ။ မျက်နှာပေါ်သို့အရိပ်တစ် ခုကျလာသောကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်ရာ မာရဇ္ဇအားတွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်း၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ သနားကြင်နာမှုနှင့် ကျေးဇူးတရားတို့ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ဂရုစိုက်မည့်သူ ရှိပါသေးလားဟု ပထမဆုံးအကြိမ်ခံစားမိ၍ မျက်ရည်များစို့ခဲ့ရ၏။ ကြိုးစား၍မတ်တတ်ထကြည့်ရာ မရဘဲ လဲကျသွား လေသည်။ မာရဇ္ဇက မြင်းပေါ်မှဆင်းရန်ကြိုးစားနေခိုက် ကြက်သေ

သေသွားလေသည်။ ၎င်းကြည့်ရာဆီသို့ ကျွန်ုပ် လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့မှသွားလိုက်သော ပရဟဿတက မြင်းကိုရပ်တန့်၍ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်နေလေသည်။ မာရဇ္ဇသည် မြင်းဇက်ကြိုးများကိုသေချာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်ပင်မကြည့်ဘဲ ဝန်ကြီးချုပ်ရှိရာသို့ ကဆုန်ဆိုင်း သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ခါးသီးစွာရယ်မောလိုက်မိသည်။ ရူးနှမ်းစွာရယ်မောရင်းနှင့် မြောင်းထဲသို့ ပြန်လဲကျသွားလေ၏။ နေမြင့်၍ အချိန်တို့ကုန်လွန်သွားပြီး ပို၍ပူပြင်းစိုစွတ်လာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၌ အားအင်တို့ပြန်လည်ရှိလာသဖြင့် တဲအိမ်ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ ပြန်လာနိုင်ခဲ့၏။ အောင်ပွဲခံနေသော အသံဗလံများကို ဘက်ပေါင်းစုံမှကြားနေရ၏။ မြောင်းထဲ၌လဲကျနေသော ကျွန်ုပ်ကို လူတချို့က အကြွေစလေးများပစ်ပေးကြလေရာ မိနစ် အနည်းငယ်လောက်တွင် ဆုတ်နေပြီးမှကောက်ယူခဲ့လိုက်သည်။ နာကျင်မှုက ပြင်းသထက်ပြင်းလာသဖြင့် နောက်ရက်တွေမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်ပါမည်လား ဆိုတာ မသေချာ။ အကြွေစလေးများက အသုံးဝင်နိုင်သည်။ နေရာတကာ၌ အောင်ပွဲခံခြင်းများက အလျှံပယ်ဖြစ်၍နေ၏။ မင်းဧကရာဇ်၊ မင်းသား များနှင့် ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် အောင်မြင်မှုကို အရယူနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် မှာကား သွားစရာတဲစုတ်၊ တွား၍ ဝင်ရမည့်အပေါက်တစ်ပေါက်၊ ဒဏ်ရာ များကို လျှာဖြင့်လျက်ကာ သစ္စာမဲ့သည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ဆက်ဆံ၍ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးရှာရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဤအရာများအားလုံးသည် မင်းဧကရာဇ်များ၏ နန်းတက်ပွဲထက်ပို၍ အရေးကြီးပေသည်။ ကျွန်ုပ် ဆက်လျှောက်လာနေခဲ့၏။

၃၃။ အမှောင်ထု၏သားတော်

ရာဝဏ

အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော သုပနခါသည် အပြေးရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို လက်ဗလာဖြင့်ကုတ် ခြစ်လေတော့သည်။ အနီးသို့ ကပ်လာသူ မှန်သမျှကို ကိုက်၍ အန္တရာယ်ပြုဖို့ကြိုးစားနေလေသည်။ ဖွာလန်ကြဲနေသောဆံပင်၊ စိတ်ဆင်းရဲမှုကြောင့် ညိုပုပ်နေသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ် အပါအဝင်လင်္ကာဝန်ကြီးများအားလုံးကိုဆဲရေးတိုင်းထွာကာတစ်ခါတစ်ရံညှိလက်သီးများကိုဆုပ်၍ ရင်ဘတ်စည်တီးနေလေသည်။ ဝိဒ္ဓါဇီဝ၏ အလောင်းကို ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်၍နေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို အနား၌အဟန့်ထားပြီး အလောင်းကို ၎င်းကိုယ်တိုင် ဆီလိမ်း၍ဘိသိက်မြှောက်သည်။ အဝတ်အစားသစ်များကို ဝတ်ဆင်ပြီး တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အားလုံးကို အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ကျိန်ဆဲလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းကိုနှစ်သိမ့်မနေလို။ အမှန်ပြောရလျှင် ၎င်း၏ လင်တော်မောင်ကို ကျွန်ုပ် သေစေချင်နေခဲ့၏။ သေရမည့် ဝတ္တရားလည်း ရှိနေသည်ပင်။ ဝိဒ္ဓါဇီဝသည် ကိုယ့်ကြံမ္မာ ကိုယ် ဖန်တီးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ထီးနန်းကို လုယူသည်ဆိုကတည်းက ကိုယ့်သေတမ်းစာ ကိုယ်ရေးခြင်းပင်။ ဒုက္ခကိုရှာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် ဘဒ္ဒရာက ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရွံရှာဖွယ်လုပ်ရပ်အတွက် ကျွန်ုပ် အမှန်းတီးဆုံးသောအရာမှာ ထိုလူ့အန္တကို ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးတင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ 'တင်စရာလိုလို့လား၊ သူဟာ

ငါ့ရဲ့ ကျေးကျွန်ုပ်၊ ငါ့ခိုင်းတာလုပ်ရပေမပေါ့၊ ပြတ်ကရောလေ' ကျွန်ုပ်သည် ယောက်ဖတော်၏အလောင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ အလောင်းကို သန့်ရှင်း ထားသော်လည်း ပုံပန်းမကျဖြစ်နေသေးသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် အလောင်းကောင်ကိုမြင်ရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ် အန်ထွက်မတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးကို လုပ်ရန်ဆိုသည်မှာ တကယ့်ကို သူမတူသောစိတ် ရှိရန် လိုပေလိမ့်မည်။ ဘဒ္ဒရာသည် မည်သို့သောသတ္တဝါမျိုးနည်း။ အော်ဂလီ ဆန်စရာကောင်းလှတော့သည်။ စူးခနဲ အော်ငိုလိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်ုပ် တွေးတောနေခြင်းများ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။ သုပနခါသည် ဦးခေါင်းကို ကြမ်းပြင်နှင့်ဆောင့်နေလေ၏။ အနောက်၌ ပို၍စူးဝါးသော အသံဖြင့်ငိုကြွေးနေသူမှာ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ပင်ဖြစ်သည်။ မိခင်ကို ယခုလောက် လျှင်လျှင်မြန်မြန်ကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မထားခဲ့။

'ကျေနပ်သွားပြီလား သွေးစုပ်ကောင် ရကွသကြီးရဲ့' မျှော်လင့် မထားသော ထိုးနှက်မှုအတွက် ကျွန်ုပ် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားမိသည်။ “နင်ဟာ နင့်ညီမကို မုဆိုးမဖြစ်စေခဲ့ပြီ၊ နင့်ကို ငါ့ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့ရတယ် ပြောရမှာတောင် ရှက်မိတယ်”

ကျွန်ုပ် ပေါက်ကွဲထွက်မသွားအောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ မိခင်ကထိုသို့ ပြောလေလေ သုပနခါ၏ ငိုညည်းသံက မြင့်တက်လေလေဖြစ်နေသည်။ “အာဏာရှင်ကောင်၊ ခွေးကောင်၊ ငါ့သမီးတော်လေး အခုလို ငိုကြွေးနေရအောင်လုပ်တဲ့အတွက် နင်ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်” မိခင်သည်သားမက်တော်နှင့်ပက်သက်သောချီးမွမ်းခန်းမျိုးစုံကိုနောက်ထပ် အချိန်အနည်းငယ်ကြာလောက်သည်အထိဤနည်းနှင့်ငိုကြွေးရင်းပြောဆို နေလေသည်။ မိခင်တို့၏ အသောဇာတ်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ဆွဲမသွင်း ခဲ့သည်ရှိသော် ရယ်ဖွယ်အတိဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ “နင်ဟာ အာဏာကို ယစ်မူးနေခဲ့ပြီ၊ ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ ထုံထိုင်းနေခဲ့ပြီ၊ ငါ့ကိုသတ်လိုက်ပါ၊ ငါ့ကိုသတ်ပြီးတော့ နင့်ရဲ့နိုင်ငံရေးအောင်မြင်မှုအတွက် ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကို လှေကားထစ်အနေနဲ့ အသုံးချပါ” မိခင်သည် နဖူးနှင့်ရင်ဘတ်များကို တီးရင်း ပြောနေလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဘတ်များကိုပါ ထုထောင်းရိုက်နှက်နေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်လည်း ရောက်ရှိလာပြီး ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်ကာ ၎င်းနောက်မှ အမြဲလိုက်ပါနေသော ဗြာဟ္မဏနှစ်ယောက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာကိုဆွေးနွေးရင်း အလုပ်ရှုပ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကို ဆံပင်မှကိုင်ဆွဲကာ နံရံနှင့် ကိုင်ဆောင့်ပစ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ၎င်းသည်ဗြာဟ္မဏများအားလက်ဆောင်ပဏ္ဏာများပေးကာမထင်ရှားသော ဘာသာရေးထုံးတမ်းများဖြင့် သားမက်တော်ကို ဒေဝတို့၏အသုဘ အခမ်းအနားအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ မြန်မြန်သာ ပြီးဆုံးစေချင်တော့သည်။

သုပနခါ၏အပြုအမူများက မလွယ်လှသည်မှာ ကုမ္ဘီကဏ္ဍ၏ အပြု အမူများနှင့်ယှဉ်သော် မပြောပလောက်ဟု ဆိုရပေမည်။ ရာမ၏ မြေအောက် အကျဉ်းစခန်းများ၌ အကျဉ်းချခံခဲ့ရခြင်းက ၎င်းအားပိုမိုဆိုးရွားသွား စေကာ အချိန်ပြည့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ချိန်လုံး လိုလိုအိပ်နေတတ်ပြီး နိုးလာချိန်၌ ပူညံပူညံလုပ်တတ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ပူပန်မိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိသားစုအရင်းအချာများဖြစ်ကြပြီး ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ကျွန်ုပ်အနီး၌ရှိနေခြင်းကိုကျွန်ုပ်နှစ်သက်သည်။ ‘အဲဒီနှောင်ကြိုးကိုပျက်စီး အောင် ဘယ်အရာက ပြောင်းလဲစေခဲ့တာလဲ၊ သုပနခါကရော ဘာကြောင့် ငါ့အမုန်းဆုံးသူကိုသွားပြီး လက်ထပ်ခဲ့တာလဲ၊ ကိုယ့်တည်မြဲရေးအတွက် သူ့ကိုသတ်လိုက်တော့ ဘာကြောင့်ငါ့ကိုအာခံရတာလဲ’ ကျွန်ုပ် ထိုသို့ တွေးမိသည့်တိုင် ၎င်းအတွက်ခံစားမိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သေဆုံးနေသူက ၎င်း၏ယောက်ျားပင်။ ကျွန်ုပ်အပေါ်ထားရှိသောခံစားမှုအတိုင်းခံစားပိုင်ခွင့် ရှိသည်သာဖြစ်၏။ ‘သနားစရာမိန်းကလေးပါလား၊ ငါ့အဲဒီလောက် မပြင်း ထန်ခဲ့သင့်ဘူးထင်တယ်’ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ယောက်ျားကို ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံသင့်သည်။ အပေးအယူလုပ် ညှိနှိုင်း၍ ရကောင်းရနိုင်ခဲ့လိမ့် မည်။

ဝိဒ္ဓါဇီဝ၏မျက်နှာသည် ပြတ်ရှုရာများဖြင့် အချိုးမကျဖြစ်၍နေလေ သည်။ ဘဒ္ဒရာကို အလွန်တရာ မုန်းတီး သောစိတ်တို့ ကျွန်ုပ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ ‘ဒီလောက်အထိ လုပ်ရက်လိုက်လေခြင်း၊ မြင့်မြတ်တဲ့ အသူရာတစ်ယောက်ဟာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အနိမ့်ကျဆုံး

အောက်တန်းစား ဖျက်ပိုးတစ်ကောင်ရဲ့ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရတယ်' ၎င်းကို ဤတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ် အရှက်ရမိသည်။ ဤသို့သောအောင်နိုင်ခြင်းမျိုး၌ သူရဲကောင်းဆန်သော ဂုဏ်ဒြပ်မရှိချေ။ 'ငါသည်လည်း ဘဒ္ဒရာထက်မလျော့တဲ့ လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်ပါလား၊ ပရဟဿတရဲ့စကားကို ငါ ဘာကြောင့် နားထောင်ခဲ့ရတာလဲ၊ ငါတကော ကောနေတဲ့ လူနဲ့တစ်ယောက်ပဲ၊ အို သီဝအရှင်၊ နှမတော်အပေါ် ကျွန်ုပ် ဘာတွေများလုပ်လိုက်မိပြီလဲ' အဘယ့်ကြောင့် နှမတော်ပိုင်ဆိုင်သော သေးငယ်သည့် သုခချမ်းသာကို ကျွန်ုပ် ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့ရသနည်း။ ထိုသို့ လုပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အင်ပါယာကြီးအတွက် ထိုက်တန်သောအရာ ဖြစ်သွားခဲ့သလော။ လင်္ကာတင်မက အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးကရော ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက်ကို အာသာပြေစေနိုင်ပါ၏လော။ တိုင်းသူပြည်သား တို့၏အလောင်းတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် တည်ဆောက်နေသောအရာမှာ မည်သည့် အရာနည်း။ မည်မျှသေဆုံးမှ တာဝန်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ခံစားရမည်နည်း။ ကျောက်တောင်စွန်း၌ ခနော်နီခနော် နဲ့နေခဲ့ရခြင်းထက် ကျွန်ုပ်တို့ ပို၍ ပျော်ရွှင်နေရပါသလော။ ဘဝ၏အကြီးမားဆုံးသော ကြေကွဲဖွယ်ရာသည် ကျွန်ုပ်တို့လူလားမြောက်၍လူငယ်ဘဝ၏အိပ်မက်များကိုအကောင်အထည် ဖော်ရယူခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ကျရောက်လာသည့်ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏မရင့်ကျက်သေးသော ဒဿနအတွေးများမှ လန့်နိုးသွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်မျက်စိထဲ၌ အခန်းတစ်ခုလုံးလည်ထွက်သွားကာ ဒဿနဒရိုင်ဖြစ်၍ လဲကျသွားခဲ့၏။ တဒင်္ဂဘာမျှမမြင်ဖြစ်သွားပြီးခေါင်းတစ်ခုလုံးချာချာလည် နေလေသည်။ ကြိုးစား၍မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရာ ပေါင်ခြံထဲကို ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အကန်ခံလိုက်ရသည်။ "လူယုတ်မာ" နက်ရှိုင်းသောတွင်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ သည်ထင်ရလောက်သော ကုမ္ဘီကဏ္ဍ၏အော်သံကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဦးခေါင်းတို့ရီဝေနေဆဲမှာပင် ကြိုးစား မတ်တတ်ရပ် လိုက်ရာ ထပ်အကန်ခံရလေသည်။ မျက်လုံးတို့ဖူးယောင်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းတို့ ကွဲကုန်လေသည်။ အခန်းအလယ်ရှိတိုင်လုံးကို လဲကျမသွားအောင် ကိုင်ထားပြီး မရသည့်နည်းဖြင့် မတ်တတ်ထလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့် မြင်ကွင်းတို့ ပြန်ကြည်လင်လာလေသည်။ မာရဇူနှင့် စစ်သည်သုံးဦး

တို့သည် ကုမ္ပဏီကို ထိန်းချုပ်ဖို့ကြိုး စားနေလေသည်။ ၎င်းမှာ ယစ်မူးနေပြီး မျက်လုံးတို့မှာလည်း လူသတ်တော့မည်အသွင် ဆောင်နေ လေသည်။ ချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် အတင်းရုန်းကာ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကန် သည်။ သို့ရာတွင် ရောက်အောင်မကန်နိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် ဝဖိုင့်နေသော ဗြာဟ္မဏနှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်တို့၏ဖြစ်စဉ်ကို လှောင်ပြုံးပြုံးရင်း ကြည့်ရှု နေကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ မိခင်ဖြစ်သူသည် ၎င်း၏ဦးခေါင်းကို ပြဇာတ် ဆန်ဆန်ထုထောင်းနေပြီး သုပနခါမှာမာကျောသောအသွင်ဖြင့် ရှေ့တူရူကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အစောင့်အနည်းငယ်မှာ ရယ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြ သည်ကို ကြိုးစား၍ ခပ်တည်တည်နေနေရလေသည်။ ဤကဲ့သို့သော မိသားစုအလွမ်းဇာတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းရှိ ဆန်ကုန် မြေလေးများအတွက် လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်း ခြင်းရာ ဖြစ်နေလေသည်။ ညနေခင်းအချိန်လောက်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာများကို ချဲ့ကားပြောကြခြင်းဖြင့် တစ်မြို့လုံး စည်ကား၍ နေပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ မျှော်လင့်မထားသောတိုက်ခိုက်ခြင်း ကြောင့် ခံစားရသောနာကျင်မှုထက် ထိုကဲ့သို့သောပုံကြီးချဲ့ပြောဆိုခြင်း ကြောင့် ပို၍ရှက်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မည်းပုပ်လာသောမျက်နှာကိုမြင်သောအခါ၌ မာရဇ္ဇသည် ညီတော်ကို အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအားထိုနေရာ၌ပင်သတ်ပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ငြိမ်ကုတ်၍နေရလေသည်။ ပြုလုပ်ခဲ့သောအပြစ်နှင့် အရှက်တရားကြောင့် မလှုပ်မယှက် မတ်တတ်ရပ်၍သာ နေနေခဲ့လေသည်။ ကုမ္ပဏီသည် ကျွန်ုပ်၏ ရည်မှန်းချက်၊ မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း ထင်တစ်လုံးဖြစ်နေမှု၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ ပြည်သူပြည်သားများအပေါ် ပမာမခန့်မှု၊ ကျွန်ုပ်၏ မထိုက်တန်သောဂုဏ်ဒြပ်၊ လက်တွေ့ကျင့်သုံးခြင်းနှင့် စိတ်ကူးရှိသော ဒုစရိုက်အကျင့်ဆိုးများကို အော်ဟစ်ပြောဆို၍နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား သေပါစေဟု ကျိန်ဆဲ၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ် ယခုထက်ပို၍ ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ခန်းဆောင်သို့ပြန်၍ အသိစိတ်ပျောက်သွားသည်အထိ သောက်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ ဥယျာဉ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ဥယျာဉ်တွင်း၌ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသော ကျွန်ုပ်၏ညီတော် ဘိဘိသနသည် မျက်စိကို မှိတ်၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံး လျက်ရှိလေသည်။ ‘ဒီမှာ တစ်အိမ်လုံး ပူဆွေးဝမ်းနည်းဖြစ်နေချိန်မှာ ဘာတွေ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စရာများ ရှိနေရတာလဲ’ ၎င်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားပြီး မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးကိုဖယ်ရှား ပစ်လိုက်ချင်မိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မျိုးနွယ်စုတစ်စု လုံးတွင် ၎င်းမှာ ရန်သတ္တရမပြုတတ်ဆုံးသောသူဟု ဆိုရမလိုဖြစ်ပေသည်။ ရည်မှန်းချက် မရှိ၊ ကျေနပ်ရောင့်ရဲတတ်သူ၊ ဘဝအနှောင်နှင့်ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် အမြဲနေတတ်သူဖြစ်သည်။ ခံစားမှုပြင်းထန်သော ကုမ္ဘာ၊ သုပနခါ၊ မိခင်၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သွေဖည်ကာ ၎င်းမှာတစ်မူထူးသူဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၌ရိုးရှင်းသော စိတ်ထား၏ ကုသိုလ်ဓာတ်ခံ မရှိပေ။ ညီတော်၏ ရောင့်ရဲမှုနှင့် ရှုပ်ထွေးမှု မရှိသော ဘဝနေနည်းကို ကျွန်ုပ် အားကျမိသည်။ ရည်မှန်းချက်မရှိခြင်း သည် နေပျော်သောဘဝ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ဆန္ဒရှိသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်သောအခါမှ ဘိဘိသနဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ရာဝဏမှလွဲ၍ မည်သူမျှ ကျွန်ုပ် မဖြစ်ချင်မိ။ ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းချကာ အဘိဓမ္မာဆရာ ညီတော်ကို သူရူးသွပ်သော သုခချမ်းသာနှင့်အတူ ရှိစေတော့ဟု ထားခဲ့ကာ ခန်းဆောင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် သေရည်သောက်ချင် နေမိသည်။ ခန်းဆောင်တွင်းသို့ဝင်လိုက်ချိန်၌ အိပ်ရာထက်၌ထိုင်နေသော မန္တောဒရီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းသည် တောက်ပနေသော ပိုးထည် အဝတ်အစားများနှင့် စိန်ရွှေရတနာများကို ဆင်မြန်းထားလျက်ရှိရာ လမ်းလျှောက်နေသော ရတနာပုံကြီးနှင့်တူနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်မြင်ချင်း ၎င်း၏မျက်နှာမှာ လင်းလက်သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် အပြစ်ကိုတွေးမိပြီး ကျွန်ုပ် ရှက်သွားမိသည်။ ဝေဒဝသီ၏ တင့်တယ်ပြေပြစ်သောမျက်နှာသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အာရုံ၌ ပေါ်လာလေရာ ကျွန်ုပ်ကြင်ရာတော်၏မျက်နှာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိလေသည်။ မန္တောဒရီမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ချောမောလှပသည်ဆိုသော်လည်း ညှို့ငင်ဖမ်းစား နိုင်သောဓာတ် လုံးဝရှိသည်မဟုတ်။ ၎င်းမှာ သူတော်စင်မတစ်ဦးဟုပြောရ မလောက်ဖြစ်ပေရာ ၎င်းအား ကျွန်ုပ်တုန်လှုပ်၏။ ကြောက်ရွံ့၏။ ၎င်းသည် မှန်တစ်ချပ်ကို ကိုင်ထားသည်နှင့်တူပြီး ထိုမှန်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝိညာဉ်

၏ ဖုံးကွယ်ထားသမျှသော အကျဉ်းတန်သော အမာရွတ်များ၊ အသားမာများကို မြင်တွေ့နေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏တုန်လှုပ်မှုကို အမျက်ဒေါသနှင့် ပမာမခန့်ခြင်းဟူသော အပေါ်ယံလွှာဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မန္တောဒရီအား တိုက်ပွဲစဉ်ခရီးရှည်အတွင်း၌ သတိတရမရှိခဲ့။ ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် ခါသီဝီရာယူနာ၏ မည်းမှောင်သော မြေအောက်အကျဉ်းစခန်း၌ အကျဉ်းကျနေစဉ် အတောအတွင်းနှင့် သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော တိုက်ပွဲအချိန်များ၌ပင် သတိရခြင်းမရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ် တောင့်တနေခဲ့သည်မှာ ဝေဒဝသီသာဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံးရင်သွေးကို အလွန်တွေ့ချင်မိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် ယောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေစဉ်၌ မန္တောဒရီသည် ဝမ်းနည်းသော အပြုံးနှင့် မတ်တတ်ထလိုက်လေသည်။ အပြုံးကြောင့် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းပသွားသော်လည်း ၎င်းကို ကျွန်ုပ် မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိခဲ့ပေ။ ကျွန်ုပ် အပြင်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ တရားဘာဝနာ ဆက်ပွားနေသော ညီတော်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ဒေါသစိတ်တို့ ပို၍ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဒီဘက်သို့ပြန်အလှည့်လိုက်တွင် အနီး၌ရှိနေသော မန္တောဒရီထံမှ မွှေးရနံ့ကို ရလိုက်သည်။ လတ်ဆတ်သော စံပယ်ပန်းရနံ့နှင့် ပရုတ်ရနံ့တို့ ဖြစ်သည်။ မန္တောဒရီသည် မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များပြည့်လျှံလာကာ မျက်တောင်များကို ခတ်နေလေသည်။ ၎င်းကိုကြည့်ရသည်မှာ ရိုးသားကာ ရှက်ရွံ့သလိုဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ပွေ့ဖက်၍ လှပသော မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးချင်စိတ်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ် ခြေလက်တို့က လှုပ်ရှား၍မရနိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်ုပ်အား ဆွဲထားလျက်ရှိသည်။

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး စပျစ်သေရည်ကို ဘယ်မှာသိမ်းထားသလဲ” ကိုယ့်အသံကို နားထောင်ရသည်ကပင် ကြမ်းတမ်းသည်ဟု ခံစားမိ၍ အဝေးသို့ကြည့်နေလိုက်သည်။ နာကျင်ခံစားသွားမည်ကို သိနေသဖြင့် ကြည့်ချင်စိတ်မရှိခဲ့ပေ။ ထိုင်ခုံရှိရာသို့သွား၍ ထိုင်ရင်း မျက်နှာကြက်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ‘သူ ဘယ်လိုခံစားနေမလဲ၊ ဝိဒ္ဓါဇီဝကရော သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့သလဲ၊ ငါ့ကိုရော သတိရရဲ့လား’ ဟု ရာနှင့်ချီသော မေးခွန်းပေါင်းများစွာမှာ စိတ်အတွင်း၌ လှည့်လည်နေကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ခပ်မဆိတ်သာနေနေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မန္တောဒရီအား တိုက်ပွဲစဉ်များအကြောင်းကို ကြားချင်သည်။ တွေ့မြင်ခဲ့သည့် ဒေဝတို့၏ လှပဆန်းကြယ်သောမြင်ကွင်းများ၊ အနိုင်ရခဲ့သော လူမျိုးစုတို့၏ ပုံတိုပတ်စ များ၊ အကျဉ်းချခံခဲ့ရသောနာကျင်မှု၊ မျောက်ဘုရင်ဘာလီလက်အတွင်း၌ အလုံးစုံ ရှုံးနိမ့်မှု စသည်တို့ကို ပြောပြချင်သည်။ ဒေဝဗြာဟ္မဏမိန်းက လေးတစ်ယောက်နှင့်ကျွန်ုပ်၏အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုပင် ပြောပြချင်မိသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကြက်ကိုသာစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

မန္တောဒရီသည် စပျစ်သေရည်ကိုငှဲပေးပြီးနောက် အိပ်ရာဆီသို့သာ ပြန်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲနှင့် စပျစ်သေရည် ကိုမော့ချလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံကို လက်ချောင်းများဖြင့် စိတ်မရှည်စွာ တီးခေါက် နေလိုက်သည်။ မန္တောဒရီသည် နောက်တစ်ခေါက်ရောက်လာပြီး ထပ်ထည့် ပေးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် ထိုအတိုင်းပင် ဆက်တိုက်သောက်နေခဲ့၏။ နန်းတော်တစ်ခုလုံးကို တိတ်ဆိတ်မှုက ချောက်ခြားဖွယ်ကောင်းအောင် လွှမ်းခြုံထားလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌ မိခင်နှင့် ညီမတော်တို့၏ ငိုညည်းသံ များကို အဝေး၌ကြားနေရ၏။ ထိုသနားဖွယ်ရာငိုသံများကို ကြားရသည့် အခါတွင် ကျွန်ုပ်၌ အပြစ်ရှိသည်ဟုခံစားရပြီး ခံစားချက်များကို စပျစ် သေရည်နှင့်အတူ မျှောချနေရလေသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကောင် ထားရာခန်းမကျယ်မှ ဝေဒမန္တန်တရားသံတို့ ပျံလွင့်လာလေသည်။ အဆိုပါ ဗြာဟ္မဏတို့သည် ယောက်ဖတော်၏ဝိညာဉ်အား ဒေဝတို့၏ နိဗ္ဗာန်ရှိရာလမ်းသို့သွားရာတွင် ဖြတ်သန်းရမည့် မြစ်ချောင်းအမျိုးမျိုးကို ထောပတ်၊ ပျားရည် အစရှိသည်တို့ဖြင့်ပြုလုပ်ကာ ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ သည်။ အောက်ခြေမှ အစောင့်တချို့က ဝိဒ္ဓါဇီဝ၏ခန္ဓာကို သုဿာန်မြေသို့ ပို့ဆောင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အရိုအသေပေးရန် အတွက် ကျွန်ုပ်အား စောင့်မျှော်နေကြကြောင်းကို ကြေညာလေသည်။

ကျွန်ုပ် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မတ်တတ်ထလိုက်ရာ ခုံပေါ်မှ စပျစ်သေရည် ခွက်များမှောက်ကျ၍ ခင်းထားသော ကော်ဇောပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်စွန်းပေ ကုန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်တစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်၍ ဖန်ခွက်ဖြင့် ကောက်ပေါက်လိုက်ရာ မမှန်လိုက်၍တော်သေးသည် ဆိုရ မည်။ မှန်များမှန်ခဲ့လျှင် သေသွားနိုင်လောက်အောင် အားပြင်းလှလေ၏။

စပျစ်သေရည်များသည် ဖြန်းခဲဖိတ်စဉ်ကုန်ပြီး အစောင့်မှာ ထွက်ပြေး သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် တံခါးကိုဝုန်းခဲ ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်မှာ ရယ်ချင်စရာကောင်းသော တင်ပျဉ်ခွေ ယောဂကျင့်စဉ် အနေ အထားမှထကာ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဝဖိုင့်နေသော ဗြာဟ္မဏကြီး များကို အကူအညီပေးရန် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ထို့နောက် ကြင်ရာတော်ကို ကျွန်ုပ် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် တုန်၍နေလေသည်။ ၎င်းကိုခါးမှကျွန်ုပ်လှမ်းဆွဲ လိုက်သော်လည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အားဖြင့်တွန်းလိုက်ရာ မူးနေ သော ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ကာ လဲသွားလေသည်။ “ကျွန်မကို မထိပါနဲ့။” လေသံက တိုးသော်လည်းပြတ်သားသည်။ မြွေတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်လားထင်မှတ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အရူးတစ်ယောက်လို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မျက်လုံး ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ကာ ထိုင်နေရင်း ဤမျှ သိမ်မွေ့လှသော မိန်းမတစ်ယောက်က ဤသို့သောအင်အားမျိုး ထွက်လာနိုင်ခြင်းကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်ပြီး အံ့အားသင့်နေလေသည်။ “ဒီလိုမူးနေတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်မကိုလာထိဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။” ၎င်းသည် ထိရဲ ထိကြည့်စမ်းဟူသော ပုံစံဖြင့် ခေါင်းမော့ကာရပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ် အလွန်ဒေါသထွက်သွားပြီး ထပ်ဆွဲဖို့ကြိုးစားသည်။ ၎င်းသည် ခွက်ထဲက သစ်သီးလှီးဓားကိုယူ၍ ကျွန်ုပ်ကို ထိုးရန်ရွယ်ထားလေသည်။ ‘အိုးကြိုက်တယ်၊ မခေဘူးပဲ၊ ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့’ ထို့နောက် ၎င်းသည် ဓားကို ၎င်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ပျက် သွားမိသည်။ “ရှင် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး ကျွန်မကို ထိဖို့ကြိုးစားရင်...” ၎င်းသည် ပြောနေရင်းက တစ်ကိုယ်လုံးတုန်အောင် ငိုရှိုက်လေတော့သည်။ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်ရွံ့ရှာသွားမိသည်။ ၎င်းအား လွယ်လင့် တကူ အနိုင်ယူပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း ရှေ့ဆက်တိုးချင် စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခေါင်းအုံးများကိုဆုတ်ဖြကာ ပိုးအိပ်ရာခင်းကိုဆွဲယူ၍ နင်းခြေလိုက်ပြီး ဝုန်းခိုင်း ကြပ်စစ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တဒင်္ဂရူးသွပ်သွားကာ ကြင်ရာတော်ကိုဆဲဆို၍ တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ခဲ့ပြီး ထွက်လာလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖေးမမည့်သူ မရှိလောက်အောင်၊ လူသတ်ချင် လောက်အောင် ဒေါသထွက်နေခဲ့သည်။ ကံဆိုးချင်လေတော့ ထိုအချိန်၌

ပြေပြစ်ချစ်စရာကောင်းသော နန်းတွင်းအစေခံမိန်းကလေးတစ်ယောက်
 မှာ စကြိုလမ်းတစ်လျှောက်ကို တံမြက်စည်းလှည်း၍ နေလေသည်။
 ခန်းဆောင်ထဲမှ ဝုန်းခိုင်းကြဲထွက်လာသော ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည့် အခါ၌
 ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ တံမြက်စည်းကိုပစ်ချ၍ တစ်ချိုးတည်းပြေးလေ
 တော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား သတိတောင်ထားမိခဲ့သည်မဟုတ်။
 ၎င်းက ထိုသို့လုပ်မှပင် သတိထားမိသွားသည်။ ထွက်ပြေးသွားသော ၎င်း
 နောက်ကို ကျွန်ုပ်ပြေးလိုက်ကာ ခါးကို ခိုင်ဗင်ထိုးမတတ်လှမ်းဆွဲလိုက်
 သည်။ အော်ဟစ်နေသောပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ဖိပိတ်ရင်း အနီးရှိအခန်း
 တစ်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကာ သားမယားပြုကျင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပထမ
 တော့ ၎င်းက အလိုမတူဘဲ ရုန်းကန်နေခဲ့သည်။ ၎င်းအား သတ်တော့မည်
 ဟု ထင်နေပုံရသည်။ ခဏရှိသည့်အခါ၌ အားမတန် မာန်လျှော့ခဲ့လေသည်။
 နှမတော်ကလင်ယောက်ျားသေဆုံး၍ ငိုကြွေးနေချိန်၊ မိခင်က ကျွန်ုပ်အား
 ကျိန်ဆဲနေချိန်၊ ညီတော်များက ယောက်ဖတော်၏ အလောင်းစင်ကို
 မီးရှို့နေကြချိန်၊ ကြင်ရာတော်ကရင်ကွဲမတတ်ရှိုက်ငိုနေချိန်တွင် အိန္ဒိယ၏
 မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဇာတ်နိမ့်သော နန်းတွင်း
 ဖော်လေးနှင့် ခြေချင်းရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအကုသိုလ်အပြစ်ဒဏ်
 ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏မည်းညစ်၍ ဝဖြိုးဆူဖြိုး အကျည်းတန်သော သားတော်
 အာဠိကာယ မွေးဖွားခဲ့ရလေသည်။

၃၄။ အဓိကရုဏ်း

ကျွန်ုပ် နာလန်ထဖို့ တစ်နှစ်နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့လေသည်။ အသူရာတို့က လုယက်ရင်း အချင်းချင်းရန်ဖြစ်နေကြချိန်၌ ကျွန်ုပ်တဲလေးမှာလည်း အတွင်းပစ္စည်းများ ဘာမှမကျန်လောက်အောင် ပျက်စီးခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် ဝန်းကျင် အနီးအနားတွင်သာမက အခြားအိမ်များနှင့် ဆိုင်များအားလုံး လိုလိုမှာလည်း ရာဝဏနှင့်ဝိဒ္ဓါဇီဝတို့ အင်အားချင်းပြိုင်ဆိုင်ကြချိန် ဝရန်း သုန်းကားအခြေအနေအတောအတွင်း၌မီးသင့်ခဲ့ကြသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရက်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ တော်ဝင် လမ်းမကြီးဘေးရှိ အလွန်ကြီးမားသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ထိုးနေ ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တဲငယ်လေးရှိရာသို့ မာလာပြန်လာခဲ့သည်။ ပြန်မလာခင် အချိန်က ၎င်းနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းကြည့်ရာ နန်းတော်တွင်း၌ လက်တို လက်တောင်းခိုင်းသည့် အစေခံဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ၎င်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်ရသောကိုယ်ဝန်ကိုလွယ်ထားရပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရာဝဏ၏ ဒုတိယမိဖုရားအဖြစ် တော်ကောက်ခံထားရ ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိ ရ၏။ ကျွန်ုပ် သဝန်တိုစိတ်နှင့် နာကျင်ခဲ့ရ၏။ မာလာအား ကျွန်ုပ် သတ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏အနေအထားမှာ အကွာခြားကြီး ကွာခြားနေခဲ့လေပြီ။

ထို့နောက် တစ်နေ့တွင် မာလာရောက်လာလေသည်။ ၎င်းမှာ မိဖုရားနှင့်တူဖို့ဝေးစွာ။ သာမန်ပုံစံနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေကာ ပခုံးအထက် တွင် အဝတ်ထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ထမ်းလျက် ယခင်ကလှပခဲ့ဖူးသော အရိပ်

အယောင်တို့ကြောင့် ပို၍ပင် အရပ်ဆိုးသည့်ပုံ ပေါက်နေလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမြှောင်မိဖုရားတစ်ဦးအနေနှင့်မူ မာလာ၏အခြေအနေမှာ သနားစရာကောင်းလှသည်။ ၎င်း၏သစ္စာဖောက်မှုအတွက်ဖြစ်သော ဒေါသစိတ်က ကျွန်ုပ်ကို ဘာမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အနာကျင်နေစေခဲ့၏။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ခန္ဓာကို ရောင်းစားရသည့်အဖြစ်လေလား။ အပျော်ကြူးချင်သောစိတ်ကြောင့်လေလား။ သို့မဟုတ်ဘဲ ဝိဒ္ဓါဇီဝလို ရာဝဏာလို ဘုရင်များအကြား၌ လှပသော သနားဖွယ်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တစ်ခုတည်းသော ရှင်သန်ခြင်းနည်းလမ်းလေလား။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သူရဲကောင်းလုပ်ရပ်များ ပြီးဆုံး၍ပြန်လာပြီး ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သနားခြင်းနှင့် မစ္ဆရိယစိတ်ဖြစ် ခြင်းဟူသော ဒေါသမီးတို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် မာလာပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်၌ စိတ်ပြေသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်တဲအိမ်ကလေးသို့ မာလာပြန်ရောက်လာသည့်နေ့က ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ်ဖျားနေခဲ့သည်။ မာလာသည် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ပြုစုရှာသည်။ တောင်းလာသလား ခိုးလာသလားမသိသော ဆန်တချို့ဖြင့် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ကျွေးသည့်အခါ၌ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ကျမိသည်။ မာလာကတော့ ဘာမှမပြော။ သစ်ရွက်ကို ဇွန်းလုပ်၍ ဆန်ပြုတ်ကိုသာ ဆက်တိုက်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ် နာလန်ထချိန်၌ မေးရန်နောက်ကျနေခဲ့လေပြီ။ မာလာ့ကို ကျွန်ုပ်အလိုရှိသလို မာလာသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို အလိုရှိမည်ဟု ယုံကြည်သည်။ အနည်းဆုံး နောက်တစ်ယောက်ပေါ်လာပြီး ၎င်းကို မခေါ်သေးခင် အထိတော့ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပုံမှန်ဘဝထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရောက်ရှိလာနေခဲ့၏။ နေ့ရက်တော်တော်များများ၌ အနည်းဆုံး ထမင်းတစ်နပ်တော့ လုံလောက်အောင် ရှာဖွေစားသောက်နိုင်ပြီဖြစ်၍ အရင်ထက်တော့ စိတ်အေးလက်အေး ရှိခဲ့ရသည်။ တောင်းစားသူများ၊ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသူများ၊ မျက်လှည့်ဆရာများ၊ မြွေလမွှာယ်ဆရာများ၊ ကျွမ်းဘားသမားများ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမားများသည် မြို့၏ဈေးများသို့ လည်းကောင်း၊ လမ်းချိုးလမ်းကွေ့များသို့ လည်းကောင်း၊ နန်းတော်နှင့် ဘုရားကျောင်းများသို့ လည်းကောင်း မကြာခဏရောက်လာတတ်ကြပြီး

မြို့စွန်ရှိ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ သွားအိပ်တတ်ကြ၏။ ထို ညောင်ပင်မှာ ခရီးသွားများနားနေရန်အတွက် သဘာဝကပေးထားသော နေရာဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် အစားအစာအမျိုးမျိုး ကိုလက်တည့်စမ်းကာ ခရီးသွားများကို ဝေမျှကာ ကျွေးကြည့်ခဲ့သည်။ မုန့်ချိုနှင့် သရေစာများရောင်းချသော ကျွန်ုပ်တို့၏ပထမဆုံး သက်ကယ်မိုး ဆိုင်လေးကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် မာလာက ကူညီပေးခဲ့လေသည်။ တစ်ခါတရံ၌မူ မာလာသည် နန်းတော်ထဲ၌ တောက်တိုမယ်ရလေးများ လုပ်ရန်ရှိသည့်အခါတိုင်း သားဖြစ်သူအာဠိကာယကို မှန်မှန်ခေါ်သွားတတ် လေသည်။ ထို့အတွက် ၎င်းအား ကျွန်ုပ်မုန်းတီးမိသော်လည်း ဝမ်းဝခြင်း၏ သုခချမ်းသာကိုအချိန်အတော်ကြာရရှိနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ထမင်းအိုး ကိုယ်ရိုက်မခွဲချင်အောင်ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

မာလာသည် ချက်ရေးပြုတ်ရေးအပြင် မုန့်ပဲသရေစာများနှင့် အခြား အစားအစာများတည်ခင်းခြင်းကိုတာဝန်ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ပါရမီပါသော အလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့၏။ ခရီးသွားတို့၏ အဝတ်အစားများကို အသပြာအနည်းငယ်ယူ၍ လျှော်ဖွတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဝတ်အစားတို့ကို လျှော်ဖွတ်ရာတွင် ဘယ်အပင် ဘယ်အစေ့ကဖြင့် ပို၍သန့်စင်စေသည် ကို မပြတ်တမ်းစမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာမှ သိခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် လေးငါးကြိမ် လျှော်ဖွတ်လိုက်သောအခါ၌ အရောင်များကျွတ်ကုန်လေသည်။ မကြာမီ အချိန်၌ မှန်ကန်သောပေါင်းစပ်နည်းကို သိရှိသွားသဖြင့် ခဝါသည် ကောင်း တစ်ယောက်ဟူသော ဂုဏ်သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ဖောက်သည် များလည်း ပြောင်းလဲလာကာ ကြွယ်ဝသောကုန်သည်များသည် တရုတ်ပြည်မှတင်သွင်းထားသော ၎င်းတို့၏ တန်ဖိုးကြီးပိုးထည်များ သို့မဟုတ် အိန္ဒိယ ပြည်မကြီးမှ ပိတ်ဖြူထည်နှင့် ခါသာပိတ်ထည်များကို ယုံကြည်စွာ အပ်နှံလာကြလေသည်။

လမ်းဘေးဆိုင်လေးသည် မကြာမီအချိန်၌ လူအများ စကားစု ပြောရာ၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာဗဟိုရပ်ဖြစ်လာလေသည်။ နန်းတော်၌ကျင်းပသော ပါတီပွဲကြီးများကို မတက်ခဲ့ရ၍ ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း ဟင်းအိုးမှ အားမနာသော အမဲရိုးနှယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြသော၊ အများနှင့်မတူ တစ်မူထူးနေ

ကြသော ဘုရင်များ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် ဆက်ဆံလိုစိတ်မရှိတော့။ ထိုသူများသည် မိမိတို့၏ ဆန္ဒရည် မှန်းချက်များအတွက် လူတစ်ယောက်ကို ယဇ်ပလ္လင်ပေါ်တင်၍ စတေးဖိုးရာ ဝန်မလေးကြသူများဖြစ်သည်။ ဤ နေရာ၌ဘဝသည်ရိုးရှင်း၏။ ပွင့်လင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏လက်ဖြင့်တည်ဆောက် ထားသော ဤသက်ကယ်တဲလေးထဲ၌ ကျွန်ုပ်သည်သာ အရှင်သခင် ဖြစ်လေတော့သည်။

မင်းသမီးသုပနခါသည် ၎င်း၏ခမည်းတော် မယ်တော်တို့နှင့်အတူ လင်္ကာမှပြည်မကြီးသို့ ထွက်ခွာသွားကြပြီဟု ကြားသိရသည်။ သုပနခါသည် အစ်ကိုတော်ဖြစ်သူ ရာဝဏကို နောက်တစ်ကြိမ် မတွေ့မမြင်လိုပါဟု တိုင်တည်ခဲ့လေသည်။ မင်းသမီး ချဲ့ကားပြောနေသည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည် ဝရဏ၏သင်္ဘောပေါ်တက်သည်အထိ အစ်ကိုတော်၊ လင်္ကာနှင့် အသူရာတို့အားလုံးကို ဝေဆာသောစကားလုံးများဖြင့် ပြောဆို ကျိန်ဆဲနေခဲ့သည်ဟု ဆိုကြ၏။ သင်္ဘောသည် ထောင်လွှားသော ဗြာဟ္မဏ တစ်ဦး၊ အမျက်ထွက်နေသော မိခင်တစ်ယောက်နှင့် ၎င်းတို့၏ သမီးတော် တို့ကိုတင်ဆောင်ကာ ပြည်မကြီးဆီသို့ ရောင်စုံရွက်အများအပြားလွှင့်ရင်း လျှင်မြန်သောအဟုန် ဖြင့်ထွက်သွားလေသည်။ အကယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် အထက်ပါကြောင်းအရာများထဲမှ တစ်ခုခုနှင့်ထိခိုက်ခံစား ရမှုရှိခဲ့သည် ဆိုစေကာမူ ထုတ်ဖော်ပြသလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မိခင်ဖြစ်သူက ရက္ခသဟု ခေါ်ဆိုခဲ့၏။ ထိုအမည်မှာ ထိခိုက်နာကျင်စေသော်လည်း ၎င်း၏ ရှေ့မှောက်၌ ခေါ်ဆိုဝံ့သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။

နောက်ထပ် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ မင်းသားကမ္ဘီကဏ္ဍနှင့် မင်းသားဘိဘိသနတို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲများ ဖြစ်လေသည်။ ကြီးကျယ် ခမ်းနားသောပွဲကြီးတစ်ပွဲဖြစ်သည်နှင့်အညီ တစ်မြို့လုံးတက်ရောက်ပါဝင် ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် သွားချင်စိတ်ဖြစ်မိသော်လည်း အထူးတလှယ် ဖိတ်ကြားခြင်းမခံရ၍ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သာမန်အသူရာယာစကာတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဖြင့်တော့ မသွားနိုင်။ မင်္ဂလာပွဲည၌ လူကြီးလူကောင်းများက ပင်လယ်ကိုဖြတ်၍ အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ အေးခဲသောကုန်းမြေများမှ တင်ပို့ လာသော စပျစ်သေရည်များကိုသောက်ကာ မူးကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့လိုကျောမွှဲ များမှာတော့ ကိုယ်တိုင်ဖောက်သော ထန်းရည်ကိုသောက်၍သာ မူးရ

လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အိမ်နီး နားချင်းများဖြစ်ကြသော မြွေလမွှာယံ ဆရာများ၊ လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဆရာများ၊ ကျွမ်းဘားသမားများက ၎င်းတို့ ဖျော်ဖြေ၍ရရှိသော ငွေစာအနည်းငယ်အား ကျွန်ုပ်ကိုပေး၍ ကျွန်ုပ်၏ အထူးလက်ရာဖြစ်သော သေရည်ကို ချက်ခိုင်းလေသည်။

နန်းတွင်းနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းများကို ပြောရခြင်းမှာ အင်မတန်အရသာရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အထက်လူကြီးများ တို့၏ အတင်းအဖျင်းများကို ဖွင့်ဟပြောဆိုကြလေသည်။ အရသာရှိရှိ အပြောအများဆုံးမှာ တံမြက်လှည်းသူအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် ဘုရင်ရာဇဝဏနှင့်တူသော ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရှိသည့် မည်းကြုတ် အကျည်းတန် သောကလေးငယ်ကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ အစောပိုင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်က ၎င်းအား ဗလက္ကာရပြုကျင့်ခဲ့သည်ဟု ပြောဆိုနေကြသော်လည်း ၎င်းမှာ နောက်ပိုင်း၌ ဘုရင်အမြှောင်မယားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဤအကြောင်းအရာ များကို ကုန်သည်များနှင့် ဈေးသည်များကပြောဆိုကြရာ ဤအကြောင်းကို ရောက်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေနေခဲ့ရသည်။ ဘာသာရေး လိုက်စားပြီး သူတော်စင်တစ်ပါးလိုနေသော မိဖုရားက ကိုယ်လက်နှီးနှောဖို့ ငြင်းဆို သည့်အခါတိုင်း ဘုရင်မင်းမြတ်က ထိုတံမျက်လှည်းသူကို ခေါ်သည်ဟု ပြောကြဆိုကြသည်အထိ ဖြစ်ကုန်လေသည်။ မကြာမီ ထိုသူမှာ မာလာဖြစ်သည်ကို လူအများသိကုန်ကြပြီး ၎င်းကိုပို၍ပင် ပလူးပလဲ လုပ်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလာအား နန်းတော်သို့ သိပ်မသွားစေရန် ကိုယ်ထိ လက်ရောက် တားဆီးခဲ့သော်လည်း ၎င်းသည် တနည်းနည်းနှင့်လစ်ထွက် သွားတတ်၏။ ၎င်းပြန်လာသောအခါ၌ ငရဲရောက်နေသည်နှင့်တူအောင် ကျွန်ုပ် ပြုမူလုပ်ဆောင်တတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက် ခြင်းများကို ထူးခြားစွာ သည်းခံ၍နေလေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရာဇဝဏသည် ၎င်းကို ဗလက္ကာရပြုကျင့်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ အာဠိကာယမှာ ရာဇဝဏ၏ကလေး ဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ခံလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ၎င်းအား နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အလွန်အထင်သေးသည့်ပုံစံဖြင့်သာ အမြဲဆက်ဆံနေခဲ့ သည်ဟုဆို၏။ နန်းတော်သို့ မကြာခဏလာရောက်ရန် ဆင့်ခေါ်သူမှာ

မိဖုရားခေါင်ကြီး မန္တောဒရီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အာဠိကာယကို မိဖုရားကြီးက ချစ်နေသဖြင့် နန်းတော်သို့ခေါ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ မာလာ နန်းတော်သို့သွား၍ပြန်လာတိုင်းကျွန်ုပ်ရိုက်နှက်နေခြင်းမှာလုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုလိုဖြစ်လာလေသည်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ ပေါင်းစည်းခြင်းသည် အသက်ဆက်၍နေခဲ့လေ၏။

ရာဝဏ၏ တရားဝင်မဟုတ်သော ဤကလေးငယ် မွေးဖွားပြီး တစ်လလောက်ရှိသည့်အချိန်၌ မိဖုရားကြီးမှာ သားလှရတနာတစ်ပါးကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ သားတော်လေးမှာ မည်းမှောင်၍မိုးခြိမ်းသော မုတ်သုံညတစ်ည၌ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် မေဃနာဒ 'မိုးခြိမ်းသံ ကဲ့သို့ အသံရှိသောသူ' ဟု အမည်ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။

မကြာမီ၌ မင်းသားကုမ္ဘိကဏ္ဍမှာ သမီးလှရတနာတစ်ပါး၏ ဖခင်ဖြစ်လာ၍ ဘိဘိသနသည်လည်း ကျန်းမာဖွံ့ထွားသော သမီးတော် လေး၏ဖခင် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်များအားလုံးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အရေးပါလှပေသည်။ အရေးပါသည့်အကြောင်းမှာ တော်ဝင်မိသားစု မျိုးဆက်ပြန့်ပွားခြင်းနှင့် သက်ဆိုင်သောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ပြည်မနှင့်ကျွန်းပေါ်ရှိ နယ်မြေဒေသများမှ လူများအတွက် ကောင်းမွန်သောစီးပွားရေးဆွဲဆောင်မှု ရှိသောကြောင့်သာဖြစ်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လူအများ၏ စိတ်ကောင်းစေတနာကို ဖြည်းဖြည်းနှင့် မှန်မှန် ရ၍နေလေသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ၎င်း၏ သန္ဓေပါ ရည်မှန်းချက်ကို ဘောင်ခတ်စည်းတားလိုက်ခြင်းကြောင့်လော သို့တည်းမဟုတ် သားရတနာ မွေးဖွားလိုက်ခြင်းကြောင့် နယ်မြေသစ် ချဲ့ထွင်လိုခြင်းနှင့်စစ်မက်ရေးရာဖြစ်ပွားလိုသည့်အာသီသတို့ပြေပျောက်၍ သွားခဲ့လေသလော။

တဖြည်းဖြည်းချင်းနှင့် ကျွန်းဒီပါအပါအဝင်အိန္ဒိယပိုင်နက်နယ်မြေ များသည် ယခင်ကခံစားခဲ့ဖူးသော ကုံလုံကြွယ်ဝခြင်းများကို ပြန်လည်ရရှိ လာခဲ့လေသည်။ ကုန်သွယ်ရေးတို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှင်သန်လာခဲ့သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ အလွန်ရက်စက်သူများဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ယူ ထားခဲ့သူများမှာ အကောင်းဆုံးသောအုပ်ချုပ်သူများ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။ သင်္ဘောဆိပ်များနှင့် အဝေးပြေးလမ်းများပေါ်၌ ပုလိပ်နှင့်မြင်းစီးအဖွဲ့ဝင်

များအား အစောင့်ချထား လိုက်သော ရုဒြက၏လုပ်ရပ်ကို အစပိုင်း၌ လူအများကမကျေမချမ်းဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အကြောင်းမှာ ထိုချထားလိုက်သော အစောင့်များမှာ ဖိနှိပ်သူများနှင့် သူခိုးများဖြစ်ကုန်ကြမည်ဟု ၎င်းတို့က တွေးထင်နေခဲ့ကြသော ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရုဒြကသည် လက်အောက်ငယ်သားများအပေါ် အကြောက်တရားကို ရိုက်သွင်းထား ခဲ့သည်။ လာဘ်စားသောအစောင့်အကြပ်များကို လူမြင်ကွင်း၌ကွပ်မျက် မည်ဖြစ်ပြီး အနည်းဆုံး မြို့တော်ဝန်းကျင်ပတ်လည်၌ ခြိမ်းခြောက် ငွေညစ်မှုများ လုံးဝနီးပါး ပပျောက်သွားစေရမည်ဟု အထူးပြုဖော်ပြခဲ့ သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်ဖြစ်သော ပရဟဿတသည် အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုလုံးကို ၎င်း၏တင်းကျပ်သော ထိန်းချုပ်မှုအောက်၌ထားရှိပြီး လူအများက ၎င်းကို လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် မနှစ်သက်ကြသော်လည်း ၎င်း၏သိက္ခာသမာဓိ ကိုတော့ လေးစားကြသည်။ ဇမ္ဗူမာလီသည် ယောင်နနစာရေးစာချီလေး လုပ်နေရာမှ ရင့်ကျက်သော ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ၎င်း၏ အခွန်မူဝါဒများကို ကျွန်ုပ်တို့ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ နားမလည်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဒိုဘီဆိုင်သို့ရောက်လာကြသော ကုန်သည်သူဌေးကြီးများသည် ၎င်းကို အမြဲချီးကျူးကြလေသည်။ ဤချစ်တီးများမှာ ချီးကျူးစကားကို ပိုက်ဆံနှမြောသလို နှမြောကြသည့်အတွက် ဇမ္ဗူမာလီမှာ တကယ်ကို တော်သောသူဖြစ်ရချိမ့်မည်။

မာရဇ္ဇသည် ဆေးရုံများ၊ ပညာရေးဆိုင်ရာနှင့်ပရဟိတဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းများ၏ အုပ်ချုပ်ရေးဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လူအများ၏ သဘောကျခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ဒုက္ခရောက်ချိန်တုန်းကပင် ၎င်း၏ ကြင်နာတတ်မှုကို သတိထားမိကြသည်ဖြစ်ရာ ငြိမ်းချမ်းသောအချိန်များ၌မူ ဆိုစရာမရှိတော့ပေ။ ၎င်းသည်ဆေးရုံများနှင့်မိဘမဲ့ဂေဟာများသို့ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ပြီး တည်ကြည်ပြတ်သားမှုနှင့် ကြင်နာမှုကို တစ်ပြိုင်တည်း ထားတတ်သူဖြစ်သည်။ ရာဝဏ၏ဂုဏ်အသရေ ထွန်းပြောင်ရန်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း အသက်စတေးခဲ့ရရှာသော စစ်သည်ဟို၏ ကလေးများ အတွက်မိဘမဲ့ကလေးများစာသင်ကျောင်းကိုအစပြုခဲ့သည်။ ကြီးမားသော အရာများမဟုတ်သည့်တိုင် ဝန်ကြီးက ဆင်းရဲသားများနှင့် အဖိနှိပ်ခံများ အပေါ်ဂရုတစိုက်ရှိခြင်းနှင့် အသက်စတေးသူများအတွက် အစိုးရမင်းက

ကျေးဇူးရှိကြောင်းဆိုသော အချက်များသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အရာများဖြစ်၍ တိုင်းပြည်မှာလူသားဆန်လာသည်ဟု ဆိုရမလောက် ဖြစ်နေပေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ယောက္ခမတော်ဖြစ်သူမှာ မြို့ပြစီမံကိန်းနှင့် ညွှန်ကြားမှုဝန်ကြီးဖြစ်ပြီး ရယ်စရာကောင်း သူတစ်ဦးဖြစ်နေပေသည်။ ၎င်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မမြင်ဖူးသေးသော၊ တည်ဆောက်၍ ရမည်မထင်သော မြို့ပြများနှင့်လမ်းများစီမံကိန်းကို ရေးဆွဲခဲ့လေသည်။ ၎င်းအား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အလေးအနက်ထားခြင်း မရှိခဲ့သလို ယုံကြည်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့ကြချေ။ သို့သော်လည်း ၎င်းက စိတ်ထဲထားခဲ့။ သဘောသကာယကောင်းခြင်းနှင့် မေ့လွယ်ပျောက်လွယ်တတ်သော စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ၎င်းအား ပြည်မတွင်ရှိသော ၎င်း၏ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှကျောင်းသားနှစ်ယောက်သုံးယောက်လိုက်ပါလျက် တစ်ယောက်တည်းစကားပြောဆိုရင်း လမ်းမကြီးနှင့်လမ်းသွယ်များပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နေသည်ကို မြင်တွေ့နိုင်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွံ့မြေထဲ၌ ရှုပ် ထွေးလှသောပုံကြမ်းများကို ရေးဆွဲနေတတ်သောကြောင့် တားနေရ လေသည်။

မကြာခဏဆိုသလို လမ်းဘေးကလေးတစ်သိုက်မှာ ၎င်းတို့၏ ထူးဆန်းသောအဖွဲ့အနီးသို့ရောက်လာကာ တောင်းရမ်းတတ်လေသည်။ သို့သော် သဘောကောင်းသောပါမောက္ခကြီးမှာ ၎င်း၏ရှုပ်ထွေးလှသော ဂဏန်းသင်္ချာဆိုင်ရာ တွက်ချက်မှုကမ္ဘာထဲ၌ စိတ်နစ်မြုပ်နေခြင်းကြောင့် ထိုကလေးများကို ရှိသည်ဟုပင်မထင်မှတ်ခဲ့ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ နံစော် နေသောကလေးတချို့၏ ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်ဖွပ္ပတ်ရင်း တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေရာမှ ကလေးအုပ်၏ပြောဆိုသံများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စိတ်ကူးထဲတွင်ရှိသောပုံများကိုလေထဲ၌ဆွဲနေတတ်လေ၏။ လူအများက ၎င်းအား ယခုမှရောက်လာသူဖြစ်ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင် ဖွယ်ရာ စိတ်အပြောင်းအလဲကိုဖြစ်စေသဖြင့် သည်းခံ၍နေကြလေသည်။ တစ်ရက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ၎င်းအား ပိုင်နက်အင်ပါယာ အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်းပေါ်ရှိ မြောက်ဘက်အစွန်ဖျားတွင်ရှိသော ဂိုကာနာ၌ကြီးမားခန့်ထည်လှသောဘုရားကျောင်းကြီးကိုတည်ဆောက်ရန်

တာဝန်ပေးအပ်လေသည်။ ဘုရားကျောင်းကို မြင်သူမှန်သမျှသည် တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေတတ်သော ပါမောက္ခကြီးကို ဘယ်သော အခါမှရယ်ဝံ့တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဘုရားကျောင်းမှာအံ့ချီးဖွယ်ရာအနုပညာ လက်ရာ ဖြစ်လေ၏။ ကောင်းကင်ဘုံမှကျလာသော ရတနာတစ်ပါး သဖွယ် လက်ရာမြောက်လှသော ဘုရားကျောင်းကြီးသည် ပင်လယ်ပြင် အသက်ရှူသွင်းရာ ကမ်းခြေပေါ်၌တည်ရှိလေသည်။ သို့သော် ထိုအဖြစ် အပျက်မှာ နောင်တော်တော်ကြာမှဖြစ်လာမည့်ကိစ္စဖြစ်လေသည်။

ကနဦး၌ဘိဘိသနကိုသဘောကျနှစ်ခြိုက်ကြ၏။ သီဝဘုရားကျောင်း များနှင့် အခြားဘုရားကျောင်းများ သို့သွားသော လူတို့ သိပ်အသုံးမပြု တော့သည့်လမ်းများကို မွမ်းမံရန်ကြိုးစားခြင်း၊ ဘုရားကျောင်းစီမံခန့်ခွဲ အုပ်ချုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးစီးဦးဆောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းများကြောင့် လူအများ လေးစားကြည်ညိုခြင်းကို ရခဲ့လေသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည် မကြာခင်၌ ဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းငယ်များကို တည်ပြီးလျှင် ဒေဝတို့၏ ဆန်းပြားသော ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို စတင်မိတ်ဖွဲ့ခဲ့လေသည်။ ဗြာဟ္မဏ အချို့ကိုပင် ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဤသူများသည် ဇာတ် ခွဲခြားသည့် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ ဒေဝယဉ်ကျေးမှုကို အစပြုခဲ့ကြလေသည်။ ဘိဘိသနကိုလေးစားကြသော လူအနွယ်များရှိကြပြီး ၎င်းတို့သည် ဗြာဟ္မဏ ဓလေ့ထုံးတမ်းများကို အလျင်အမြန် ကောက်ယူမွေးစားလိုက်ကြသည်။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်းမှလူများသည် လူအုပ်စုကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက် အမြဲစည်းထားရန်လိုအပ်သော ပရိတ်ကြီးများကို ဆင်မြန်းထားကြလေသည်။ အကျိုးရှိသောအလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့သည့် မည်သူ့ကိုမဆို အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လာကြသည်။

ဗြာဟ္မဏဘာသာသို့ ကူးပြောင်းသွားသူများသည် အခြားသော သူများနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချင်းမထိတွေ့ရဟူသည်မှာ အစ၌ ရယ်စရာကိစ္စဖြစ်ခဲ့ သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ ရွတ်နောက်နောက် လုပ်တတ်သူများသည် ရေချိုး သန့်စင်၍ပြန်လာသော ဗြာဟ္မဏများကိုတွေ့လျှင် ပြေးဖက်သည်ဖြစ်စေ အနည်းဆုံး အသားကို သွားထိခြင်းမျိုး လုပ်လာခဲ့သည်။ အလွန်သန့်စင် လှပါသည်ဆိုသည့် ဗြာဟ္မဏတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က သွားထိ လိုက်သည်နှင့် ၎င်းတို့တစ်ဖွဲ့လုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျိန်ဆဲကြပြီးလျှင်

ကျွန်ုပ်တို့ ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေသည့်ကြားမှ ၎င်းတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ရန်အတွက် ထပ်သွားကြပြန်လေသည်။ ၎င်းတို့အား ဆယ်ကြိမ်လောက် ရေချိုးရအောင်လုပ်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့တတွေတုံးလိုက် အလိုက်ကြပုံမှာ ၎င်းတို့၏ အဓိကဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်ချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်အကျကြီးကျနေခဲ့လေပြီ။ အရေးပါသော အစိုးရအလုပ်များအားလုံးကို ပြာဟွဏ်များအတွက် ဖယ်ထားရန်ဟူသော ဘိဘိသနဦးဆောင်သည့် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်။ သုံးနှစ်အတွင်း၌ အရေးပါသော ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများအားလုံးလိုလိုမှာ ဘာသာကူးပြောင်းသူများ၏ လက်ထဲသို့မဟုတ် မြောက်ပိုင်းမှရွှေ့ပြောင်းလာကြသော ပြာဟွဏ်များ၏ လက်ထဲသို့ရောက်ကုန်ကြသည်။ ခံပြင်းစိတ်များ ပေါက်ဖွားခဲ့ရပြန်၏။ ဝဖိုင့်ပြီး အသားအရေလတ်သော ပြာဟွဏ်များသည် အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်းမှ အလုံးအရင်းနှင့် ရောက်ရှိလာကြပြီး မကြာမီတွင် အရေးကြီးသော မြို့ရွာများ၌ ပြာဟွဏ် ကိုလိုနီအုပ်စုများ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

ဒေဝတို့၏နည်းလမ်းများကို လက်မခံသော ကုန်သည်များသည် နန်းတော်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖယ်ကြည့်ခြင်းခံကြရ၏။ လမ်းများနှင့် ဘုရားကျောင်းများအတွက် ပြည်သူ့ကန်ထရိုက်စနစ်ကို ဘာသာကူးပြောင်းသူများကိုသာ ခွဲဝေပေးခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လိုလူများအတွက် လမ်းများ ပိတ်ဆို့သွားခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မြေပေါ်၌ ပြောင်းလဲသွားသော အရာများအပေါ် ဖြစ်ရသောဒေါသစိတ်များနှင့် ဘာတစ်ခုမျှ ပြန်မလုပ်နိုင်သော ခံပြင်းစိတ်များကို ကျွန်ုပ်ဆိုင်လေးက မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရ၏။ သစ်လွင်ခမ်းနားသော ဘုရားကျောင်းကြီးများကို တည်ဆောက်နေကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝင်ခွင့်မပြုကြ။ ယခင်ဘုန်းတော်ကြီးများကို ဘုရားကျောင်းများမှ ထုတ်ပယ်လိုက်ပြီး ပြာဟွဏ်များကို တစ်မဟုတ်ချင်း ခန့်ထားလိုက်ကြသည်။ ပြည်သူများက လူသားတိုင်းကို အညီအမျှ ဆက်ဆံခဲ့သော မဟာဘာလီ၏ အုပ်ချုပ်မှုကို တမ်းတစွာနှင့်ပြောကြဆိုကြ၏။ တစ်ချိန်ကရွှေရောင်တောက်ပမှုကို ဖုန်မှုန့်တို့က ဖုံးအုပ်ပစ်လိုက်လေပြီ။

ဖိနှိပ်ထားခဲ့သော ခံပြင်းစိတ်တို့မှာ နောက်ဆုံး၌ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ ဈေးထဲ၌ လယ်သမားတစ်ဦးထံမှ နွားအိုတစ်ကောင်ကို သားသတ်သမားက ဈေးဖြတ်ညှိနှိုင်းရာမှ အစပြုခဲ့လေသည်။ နှစ်စဉ်ပြုလုပ်သော အရှင်သီဝပွဲတော် (မဟာသီဝရာတြီ) ကျင်းပရန် နှစ်ရက်အလိုတွင် ပိတ်ရက်အတွက် ဈေး၌ ဝယ်ကြခြမ်းကြ သောလူတို့ဖြင့် တိုးဝှေ့ပြည့်နှက်၍နေပေသည်။ လူများသည် ယဇ်ပူဇော်ပြီးစားသောက်ရန် အတွက် နွားများ၊ ကြက်များနှင့် ဆိတ်များကို ဝယ်နေကြလေ၏။ လူများကို အမဲသားမစားရန်အတွက် တိုက်တွန်းပြောဆိုနေသော ဝဖြိုးသည့် ဗြာဟ္မဏအသင်းအဖွဲ့လည်းရှိသည်ဖြစ်ရာ လယ်သမားထံမှနွားကို သားသတ်သမားကဝယ်ယူသောအခါ၌ ဗြာဟ္မဏဘုန်းတော်ကြီးများသည် သားသတ်သမားထံရောက်လာကာ နွားကိုမဝယ်ရန်ပြောဆိုလေသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက နွားအား၎င်းကိုလှူလျှင် သားသတ်သမား၏မကောင်းသော အကုသိုလ်မှန်သမျှသည် ပျောက်ပြယ်သွားလိမ့်မည်ဟု မိန့်မြွက်လေသည်။ အစ၌ သားသတ်သမားက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေပြီး အဆင့်နိမ့်သော အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တို့အပေါ်ထားသော ၎င်းတို့၏မေတ္တာနှင့်ပတ်သက်၍ ဗြာဟ္မဏများနှင့် အငြင်းအခုံပြုလျက်ရှိလေသည်။ သေရည်မူးနေသော သားသတ်သမားသည် ဗြာဟ္မဏခေါင်းဆောင်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ ဗြာဟ္မဏအုပ်စုသည် သားသတ်သမားကို ဝိုင်းအုံဖမ်းကာ ထိုးနှက်ကန်ကျောက်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ သားသတ်သမားက ၎င်း၏ဓားကိုထုတ်ကာ လျှောက်ရမ်းလေသည်။ မကြာမီ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားရာသို့ လူအများအပြား ရောက်လာကြ၍ ဗြာဟ္မဏတို့ထွက်ပြေးသည်တွင် ရန်ပွဲပြီးဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ဈေးလယ်ခေါင်တည့်တည့်တွင် ဗြာဟ္မဏသုံးယောက်နှင့် လယ်သမားတို့သေဆုံးခဲ့ကြရ၏။ ခေတ်သစ်သူရဲကောင်းဖြစ်သွားသော သားသတ်သမားမှာ ၎င်း၏ဓားကို ဓားရှည်တစ်ချောင်းကဲ့သို့ ကိုင်စွဲရင်း အော်ပြောလေသည်။ “ဗြာဟ္မဏအားလုံးသေကြစေ” လူအုပ်ကတခဲနက်အော်ဟစ်ထောက်ခံကြလေသည်။ မကြာမီ လူအများသည် ဓားရှည်၊ မီးဖိုချောင်သုံးဓား၊ ပေါက်ဆိန်၊ ပရိဘောကပစ္စည်းများ၊ ကျောက်ခဲ အစရှိသည့် ရရာလက်နက်များကိုယူ၍ ထွက်လာကြလေသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင်

mgyoe.com

ရာနှင့်ချီနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အပြေးသွား၍ပူးပေါင်းလိုက် သည်။ သွေးဆာနေခဲ့လေပြီ။ ဗြဟ္မာလူဝကြီးများ၏မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် တံတွေးဖြင့် ထွေးချင်သည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း ဖြစ်နေလျက်နှင့် သင်းတို့ကများ ကျွန်ုပ်တို့ယဉ်ကျေးမှုကို လာဖျက်ဆီး ရတယ်လို့ ရာရာစစ။

လူအုပ်ကြီးသည် ဗြဟ္မာဏတို့နေထိုင်သော အိမ်ကြီးရခိုင်များရှိသည့် လမ်းများဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ တစ်ယောက်က မီးတုတ်တွေသွားပြီး မကြာမီ၌ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်မှာ မီးသင့်သွားခဲ့ရသည်။ အမျိုးသမီး များနှင့် ကလေးများ ပြေးထွက်လာကြလေသည်။ လူအုပ်ကြီးက ကလေး များကိုသတ်၍ အမျိုးသမီးများကိုခေါ်ဆောင်သွား ကြလေ၏။ လူဝကြီးများ ကတော့ အမျိုးသမီးများနှင့်ကလေးများကို ဖြစ်လိုရာဖြစ်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားခဲ့ကြသည်။ သနားညှာတာခြင်းဟူသောစကားလုံးမှာ ဒေဝတို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်စဉ်က ပစ်ပယ်တတ်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ကိုသင်ကြား ပေးခဲ့သောစကားလုံးဖြစ်သည်။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားချိန်၌ တစ်ယောက်သော သူက မင်းသားဘိဘိသန၏ သွေးအတွက် အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် နန်းတော်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ဗြဟ္မာဏအများ အပြားမှာ နန်းတော်၌ ပုန်းအောင်းနေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့၏မောက်မာမှု၊ ပလွားမှု၊ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် စော်ကားခဲ့မှုများ၊ ကျွန်ုပ် တို့ကို ဇာတ်နိမ့်များဟူ၍ ဆက်ဆံခဲ့မှုများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သေးငယ်သော ဂုဏ်ဒြပ်ကိုဖျက် ဆီးခဲ့ခြင်းများအတွက် ၎င်းတို့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုကြ သည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ ရာဂဏန်းမှထောင်ဂဏန်းထိဖြစ်လာပြီး စိတ်လွတ် လက်လွတ်ဖျက်ဆီးလိုက်ကြသည်မှာဗိဿနိုးဘုရားကျောင်းခြောက်ကျောင်း နှင့် အသူရာရော ဗြဟ္မာဏတို့ပါပိုင်ဆိုင်သည့် အများသုံးရေချိုးဆိုင်များကို မီးရှို့ပြီးနောက် နန်းတော်ရှိရာသို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းစီးပုလိပ်များက ကျွန်ုပ်တို့ကိုတားဆီးဖို့ ကြိုးစားကြသော်လည်း ၎င်းတို့အား လူအုပ်ကြီးက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဝါးမြို့ပစ်လိုက်လေ သည်။ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးမှူးတစ်ဦးကို အနီးနားရှိသစ်ပင်တစ်ပင်၌ ဆွဲကြိုးချပစ်လိုက်ကြသည်။ ပုလိပ်စခန်းသုံးခုကို မီးတင်ရှို့လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရတက်မအေးစေသော

အချက်ရှိသည်။ 'ရာဇဏရဲ့တပ်က ဘာကြောင့် ဒီလောက်လွယ်လွယ်နဲ့ အလျှော့ပေးရတာလဲ၊ဘာကြောင့်ခံမတိုက်ရသလဲ၊အဲဒီလောက်ကြောက်ကြာ လို့လား'

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘေးရှိ လူတစ်ယောက် လဲကျသွားလေသည်။ မြားတစ်စင်းသည် ၎င်း၏လည်မြို့ကိုဖောက်ထွင်းသွားပြီးအနောက်ဘက်ရှိ လူတန်းကြီးဆီသို့ သွေးများဖြာထွက်သွားလေသည်။ မကြာမီ မြားမိုးများ ရွာချလေသည်။ ကျွန်ုပ် ကြောက်ရွံ့ရင်းကြည့်နေခဲ့၏။ ထောင်နှင့်ချီသော မြင်းစီးလေးသည်တော်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းထွက်လာ ကြ၏။ နန်းတော်ဂိတ်တံခါးများပွင့်လာပြီးနောက် စစ်သည်များသည် ပျားများသဖွယ် ကျွန်ုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ရုဒြကသည် ထိုးဖောက်လာသောအဖွဲ့ရှေ့မှ ဦးခေါင်းများပြတ်လောက်အောင် အရပ် လေးမျက်နှာသို့ ဓားကိုဝှေ့ယမ်းရင်းလာနေသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့နေရ၏။ လူအုပ်ကြီးမှာ ကြောက်ကုန်ကြလေသည်။ တိုးကြဝှေ့ကြသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်လဲကျမလိုဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ လဲကျသွားခဲ့ပါမူ ထောင်နှင့်ချီသော ခွာများ ခြေထောက်များ၏ နင်းခြေခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ကံကြမ္မာ လက်တစ်စုံက ကျွန်ုပ်ကိုဆွဲထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေး ရေမြောင်းထဲသို့ခုန်ချလိုက်ကာ ကျောက်တံတားအောက်၌ ဝပ်တွားနေခဲ့ သည်။ ထိုတံတားအောက်၌ပင် ခုနစ်နာရီမကနေနေခဲ့ရ၏။ မှောင်လာသည့် အခါမှ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။ နေရာတစ်ခုလုံး ရစရာမရှိတော့။ တော်လှ န်ရေးသူရဲကောင်းအလောင်းအလျာတို့သည် ၎င်းတို့၏ ခြေပြတ်လက်ပြတ် အသားစိုင်းပုံများထဲ၌ ပြန်ကျ လျက်ရှိနေကြလေသည်။ အနံ့အသက်တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်ရှိလှသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာလည်း ထိတ်လန့် ချောက်ချားစရာကောင်းနေလေသည်။ သေဆုံးသူတို့၏အလောင်းများကို စားသောက်လျက်ရှိကြသော ကြွက်တို့၏ တရှုပ်ရှုပ်သွားသံများကြောင့် ပို၍ပင်ကြောက်စရာကောင်းနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့၏။ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် မီးလောင်နေသောအိမ်များ၊ သစ်ပင်များ၌ တွဲလောင်းကျနေသော အလောင်းများကို မြင်တွေ့ရ၏။ ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဦးခေါင်းပြတ် တို့မှာလည်း နွေရာသီအတွင်း သရက်တောတန်းမှ သရက်သီးမှည့်များ

အလား စုပုံနေလေသည်။ သူဆင်းရဲ အသူရာတို့နေထိုင်ခဲ့သော နေရာ အများအပြားမှာ ဆင်တို့နင်း၍ ပြားချပ်နေကြလေပြီ။ ခုနစ်နာရီအတွင်း ထိုမျှလောက်ပျက်စီးသွားခဲ့သည်မှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းလှသည်။ မြစ်ဆီ သွားသောအကွေ့အရောက်တွင် မီးတိုင်တစ်ခု၌ တွဲလောင်းကျသေ နေသော သားသတ်သမားကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြစ်လာအောင် ၎င်းကပင် ဦးဆောင်ခဲ့သည်သာ။ မစွမ်းသာသောဒေါသတို့ဖြင့် ၎င်း၏ ပျော့ခွေနေသောခန္ဓာကိုယ်ရှိရာသို့ ဓားကိုကိုင်ရင်းပြေးသွားကာ ၎င်း၏ မျက်နှာနားရောက်သည်အထိ သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်သွားလိုက်ပြီး ဆူပွက် နေသောဒေါသတို့ကုန်သွားသည်အထိ မျက်နှာကို ဓားဖြင့်ထပ်ကာထပ် ကာ မွန်းပစ်ပြီးမှ ခုန်ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ ထို့နောက် အော်ဟစ်မာန်ဖီရင်း သွေးတို့ကို ဒိုတီစဖြင့်သုတ်ပြီးနောက် မြေကြီးနှင့် အထပ်ထပ်ပွတ် လိုက်သည်။ နွမ်းနယ်စွာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးနောက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် မာလဒုကိုသစ်ပင် အောက်၌တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်းမှာ ရိုက်နှက်ထုထောင်းခံထားရပြီး အုပ်စုလိုက်စော်ကားခံထားရခြင်းကြောင့် အဝတ်ဗလာဖြင့် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် အိမ်နှင့်ဆိုင်ရှိခဲ့သောနေရာ၌ မြေတွင်းကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ပါးလွှာသော မီးခိုးတန်းများသည် အထက်ကောင်းကင် သို့ ဖြည်းညင်းစွာပျံဝဲတက်လျက်ရှိကြလေသည်။

၃၅။ စီးချင်းထိုးတိုက်ခိုက်ခြင်း

ရာဝထ

ကျွန်ုပ်မှေးစက်၍မပျော်နိုင်ပေ။ ဘဒ္ဒရာ၏မည်းနက်အကျည်းတန်သော မျက်နှာသည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်ထဲ၌ပေါ်လာတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ လှောင်ပြောင်နေတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ၌ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေတတ်၏။ အိပ်ရာထက်၌ လူးလှိမ့်၍သာ နေခဲ့ရသည်။ မနက်ဖြန် ၎င်းဆီသို့ မာရဇ္ဇကို လွှတ်မှရပေတော့မည်။ ရွှေစအနည်းငယ် ပေးလိုက်လျှင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အပြစ်တို့ ပြေလျော့တန်ကောင်းပါရဲ့ဟု ထင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသလည်း ဖြစ်ရသလို စိတ်ကသိကအောက်လည်း ဖြစ်မိသည်။ အားနည်းချက် ဖြစ်နေသည့်အချိန်မှာမှ ယခုလိုဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ် မည်မျှအထိ အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်သွားခဲ့ရသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာမရှိ။ သို့ရာတွင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဆက်လျှောက်သွားနိုင်သည်။ သို့သော် အရှင်သီဝက ပေးသော လက်ဆောင်ကိုတော့ဖြင့် မေ့ပျောက်ထား၍ရနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကြင်ရာတော်မိဖုရားတို့သည် သားတော် မေဃနာဒအတွက် ညီတော်မွေးဖွားပေးနိုင်ရန် ဆယ့်နှစ်နှစ်ကြာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရသော်လည်း စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ တစ်ခါလေး ကျူးလွန်မိလိုက်သည်နှင့် ကလေး တစ်ယောက်မွေးဖွားလာခဲ့ခြင်းကို ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်။ မေဃနာဒတွင် အာဠိကာယဟူသော အဖေတူအမေကွဲ ညီတော်ရှိပြီး နောင်နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာမှ အက္ကသျှာယကုမာရ်ကို ဖွားမြင်ခဲ့ရသည်။ မန္တောဒရီ

သိသွားပြီး အာဠိကာယကိုလွန်စွာမုန်းတီးသဖြင့် မိခင်နန်းတွင်းအစေခံနှင့် သားတော်ကို အလွန်အကြူးကြင်နာပြုခဲ့လေသည်။ အမှောင်တွင်း တဒင်္ဂ အချိန်၊ ဇနီးသည်အပေါ်ဖြစ်သောဒေါသစိတ်၊ ကျွန်ုပ်၏လူမျိုး၊ ကျွန်ုပ်ဘဝ... ထိုအရာများအားလုံးသည် အမှောင်ထု၏သားကောင် အာဠိကာယကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သောအကြောင်း များဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏မင်းမိန့်ဖြင့် မိခင်ရောသားပါ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ပြုလုပ်၍ရပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်ုပ်ကိုဆွဲထားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တွင်း၌ လူစိတ်ကျန်နေသေး၍ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ လျှင်မြန်စွာစီး ဆင်းနေသည့် မြစ်နဒီပေါ်၌မျောပါနေသော ကျူခြင်းတောင်း ထဲမှ ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သတိရမိခြင်းလေလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဒေဝဘုရင်က မြောင်းထဲမှ ဆယ်ယူသွားသော မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပေါင်း များစွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သတိရမိခြင်းလေလား။ အဆုံးမှာတော့ မည်းနက်အကျည်းတန်ပြီး ရှေ့သွားများခေါထွက်နေသော အာဠိကာယသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏သားတော်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာထိုလုပ်ရပ်မျိုးကို မကျူးလွန်လောက်အောင် အရွယ်ရ၍ အသိဉာဏ်ရှိလာခဲ့လေပြီ။ သို့မဟုတ် အသိဉာဏ်မဲ့လာခဲ့လေပြီ။ မြောက်ပိုင်း ဒေဝနယ်မြေတွင်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏သမီးတော်နည်းတူ ကျွန်ုပ်၏အကုသိုလ် သားဖြစ်သူသည်လည်း နေ့ချင်းညချင်းပင်ကြီးပြင်းလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ရခြင်းအတွက် နေ့စဉ် အာရုံမထား နိုင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဝန်ကြီးများကတတ်ပွန်ကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ မိသားစုဘဝထဲတွင် နစ်မြုပ်နေခဲ့လေသည်။ ဘဏ္ဍာများ ပြည့်လျှံ လျက် ရှိသောကြောင့်လည်း မည်သည့်အောင်ပွဲကိုမျှ ကျွန်ုပ် မရည်မှန်း တော့။ ငါးဆယ်အရွယ်ထဲသို့ရောက်၍ ရောင့်ရဲတတ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်မင်းကောင်း တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကျွန်ုပ်သေဆုံးပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်မှုကို လူများကပြောနေကြဦးမည်ကိုလည်း သိသည်။ အသက်အရွယ် အလယ်အလတ်ပိုင်းရှိသည့် အုပ်ချုပ်သူအများစု ကဲ့သို့ပင် ကောင်းမွန်ကိုထားခဲ့ဖို့သာ ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားသည်။ ယခုဆိုလျှင် သေခြင်းတရားကဝေးတော့မည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ဂုတ်ပိုးပေါ်၌သေခြင်း၏ အသက်ရှူသံကို ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အရှုံးမရှိသော၊

မသေဆုံးနိုင်သော အမတဘုံသားမဟုတ်တော့။ ထူးဆန်းစွာပင် ဘဝကို ကျွန်ုပ်တန်ဖိုးထားတတ်လာသည်။ အဝေးရှိဘုရားကျောင်းမှခေါင်းလောင်း တချွင်ချွင်မြည်သံမျိုးလို သေးငယ်သည့်အရာလေးများ၊ တဒင်္ဂလေးများကို ကျွန်ုပ် အရသာခံတတ်လာသည်။ ချစ်လှစွာသောသားတော်မေဃနာဒ ဓားရေးကျင့်နေစဉ်၌ ကြားရသော ဓားချင်း ပွတ်တိုက်သံများ၊ သားတော် လေးအက္ကသျှာယကုမာရ်ကိုကြင်ရာတော်ပြောဆိုနေသော ကြင်နာမှုစကား သံလေးများ၊ နန်းတော်စင်္ကြံလျှောက်လမ်းများတွင်လှုပ်လီလှုပ်လှဲသွားလာ နေသော ကျွန်ုပ်၏တူမတော် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကြီးယာတာ၏ ခြေချင်းသံလေးများ... ဘဝ၏သေးငယ်သောပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာလေးများက ကျွန်ုပ်အား ကြီးစွာ သောချမ်းသာသုခကိုပေးလေသည်။

အငြင်းပွားပြောဆိုကြခြင်း၏အဓိကမဏ္ဍိုင်မှာ အစေခံမာလာထံမှ ကျွန်ုပ်၏သားတော် အာဠိကာယဖြစ် လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မေဃနာဒကို ကမ္ဘာပေါ်တွင်အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက်ပင် ချစ်မြတ်နိုး ၏။ မေဃနာဒမှာ အရာအားလုံးပြီးပြည့်စုံနေပြီး အာဠိကာယမှာမပြည့်စုံ ရှာပေ။ မေဃနာဒ ရုပ်ရည်ရူပကာ တင့်တယ်လှသည်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုပင် မျက်စိစပါးမွှေး စူးစေသည်။ အာဠိကာယမှာ မည်းနက်ထွားကြိုင်းသော အကောင်ကြီးဖြစ်၍ ၎င်း၏အကျည်းတန်မှုကို လူအများကမြင်တွေ့သော အခါ၌ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားတတ်သည်။ မေဃနာဒ မှာ မြင်းကောင်း တစ်စီးလို အသွေးအရောင်လှပကျော့ရှင်း၍ မာလာ၏သားတော်မှာ ခြေခွင်ကာအချိုးမကျပေ။ မေဃနာဒမှာ ဉာဏ်ပညာနှင့်ဆွဲဆောင်မှု ရှိလာသော်လည်း အာဠိကာယမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထူအ၍သာလာ လေသည်။ သဘာဝတရားက မေဃနာဒအားအကုန်အစင် ပေးလိုက်သော ကြောင့် အာဠိကာယအတွက် ပေးစရာမကျန်တော့သလို ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှလောက်ကွဲပြားခြားနားသောသားနှစ်ယောက်ကိုတစ်ဖအေတည်းက မွေးဖွား နိုင်ခြင်းအပေါ် ကျွန်ုပ်နားမလည်နိုင်ဖြစ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည်မေဃနာဒကိုချစ်သလောက်အာဠိကာယကိုမုန်းသည်။ သို့သော် ကျိန်စာသင့်နေသောသား တော်သည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ ခွေးလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပါနေ၏။ ဘယ်လိုပင်ရှောင်ရှားဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် တွယ်ကပ်နေတတ်သည်။ လူပုံ အလယ်၌ မကြာခဏဆိုသလို ကန်ခြင်းရိုက်ခြင်း အော်ဟစ်ခြင်းများကို

ရက်စက်စွာပြုမူပြသော်လည်း မထုံတက်သေးလုပ်ကာ ခေါထွက်၍ အရပ်ဆိုးနေသော သွားဝါကြီးများပေါ်အောင် ပြုံးနေတတ်လေသည်။ မေဃနာဒက အနီးအနား၌ ယောင်လည်လည်လုပ်ရင်း ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောနေတတ်လေသည်။ ၎င်းအတွက် အာဠိကာယက ရယ်စရာဖြစ်နေ တော့သည်။ နုပျိုစဉ်အခါက သတိမထားမိခဲ့သော်လည်း ဤလူနုလူအ သားတော်လေးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြင့် ကျွန်ုပ်ချစ်မိနေကြောင်း သတိထား မိလာခဲ့သည်။ မေဃနာဒကိုချစ်သလိုမျိုးလည်းမဟုတ်။ မန္တောဒရီ၊ ကျွန်ုပ်၏ ညီတော်များနှင့် တူတော် တူမတော်များကို ချစ်သည့်ပုံစံနှင့်လည်းမတူ။ တစ်ခါတစ်ရံသာအစာကျွေးပြီး အရပ်ဆိုး၍အနံ့အသက်မကောင်းသော ကြောင့် မမွေးမြူချင်သော လမ်းဘေးခွေးတစ်ကောင်ကို ချစ်သည့်ပုံစံဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ဘဒ္ဒရာကြောင့်သာမဟုတ်ခဲ့လျှင် ဟိုးအရင်ကတည်းက ဤကလေး ကို ကျွန်ုပ် သုတ်သင်ပစ်ခဲ့ကောင်း ပစ်ခဲ့လိမ့်မည်။ ဘဒ္ဒရာသည် ကျွန်ုပ် အရွယ်ရလာပြီး ၎င်းလိုလူစားမျိုးတွေနှင့် ပတ်သက်၍ မစဉ်းစားတော့သည့် အခါမှ ကျွန်ုပ်ထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သတ်ဖြတ်ပွဲကြီးပြီးဆုံးသွား၍ ဗြာဟ္မဏလူဝကြီးများကို ပုန်ကန်သော အသူရာများကို ဘိဘိသနက ချေမှုန်းနှိမ်နင်းသောအခါ၌ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဗြာဟ္မဏများကို သဘောမကျသောကြောင့် အဓိကရုဏ်းအတွက် ကြိတ်ပျော်နေခဲ့ကြ၏။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်နေကြသော ဗြာဟ္မဏတစ်သိုက်ကိုဘိဘိသနက ရုံးတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာစဉ်အခါက ကျွန်ုပ်ရယ်ချင်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ပရဟဿတက ရှေ့ဆောင်လမ်းပြလုပ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ပရဟဿတမှာ ငါးဆယ်နှောင်းပိုင်းအရွယ်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏တရားဒေသနာများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ညစ်နူးအောင် ဆက်လုပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ငြင်းခုံမှုများရှိကြသော်လည်း ၎င်းကို ကျွန်ုပ် အားကိုးခဲ့သည်။ နေ့စဉ်အုပ်ချုပ်မှုနှင့်ပတ်သက်သော သာမန်ကိစ္စရပ်များအား ၎င်းကိုကိုင်တွယ်စေခဲ့ပြီး အရေးပါသောကိစ္စရပ်များ အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဗီတိုအာဏာကိုအသုံးပြုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တကယ့် မိတ်ရင်းဆွေရင်းများ မဟုတ်ကြသော်လည်း အသက်ကြီးသူများကို ကျွန်ုပ် လေးစားသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်ကို မကြောက်ကြသောလူနည်းစုထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဖော်လံဖားတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ၎င်းသည် ပုန်ကန်သောနေ့၌ အခြားဝန်ကြီးများရှေ့တွင်

ကျွန်ုပ်နှင့် ငြင်းခုံခြင်းမပြုလုပ်ဘဲ ခေတ္တရပ်နားချိန်တောင်းဆိုပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ တိတ်တဆိတ်လာရောက်၍ ယင်းကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသော အခွင့်အရေးပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပုန်ကန်မှုကိုအား ပြည့်အင်ပြည့်ပြန်လည် ချေမှုန်းဖို့လိုကြောင်း၊ သို့မှသာ အသူရာတို့သည် ဥပဒေကို ၎င်းတို့လက်ထဲ ထည့်ဖို့ မစဉ်းစားဘဲနေကြလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဧကရာဇ်မင်းသည်သာ အခေါင်အထွတ်ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ပြီး မင်းစာချွန်လွှာဖြင့်သာ ဆောင်ရွက် သင့်သည်ဖြစ်ကြောင်းကို အတိုက်အခံပြုပြောဆိုသည်။

ဧကရာဇ်မင်းဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်း၏အဆိုကိုလက်ခံဖို့အတွက် ပြဿနာအထွေအထူးရှိမည်မဟုတ်။ သို့ပါသော်လည်း ဗြာဟ္မဏတို့ကို အားပေးထောက်ခံသလိုဖြစ်မည်လားဟု စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မိသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်နိုင်သော ကိစ္စကို စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်အချိန်အနည်းငယ်လောက်အထိ မြို့ကိုလောင်နေသော မီးအားပစ်ထားလိုက်၍ ဗြာဟ္မဏအမျိုးသမီးများနှင့် ဆိုးသွမ်းနေသော လူငယ်တစ်သိုက်ကို ခွင့်ပြုထားလိုက်ပြီးမှ ပြန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စစ်သည်များသည် ဗြာဟ္မဏနှင့် အသူရာတို့၏ဦးခေါင်းများကို သာတူ ညီမျှစွာဖြင့် ခုတ်ပိုင်းပစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏စစ်သည်များကို ဗိဿနိုး ဘုရားကျောင်းများအား မွေနှောက်လုယက်ခွင့် ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းတို့သည် သတ္တိဗျတ္တိအပြည့်ဖြင့်ပြုလုပ်ကြ၍ ဘုရားကျောင်းများကို သီဝဘုရားကျောင်း များအဖြစ်သို့ ပြောင်းပစ်လိုက်ကြသည်။ ဗြာဟ္မဏများမှာ ပြည်မသို့ အုပ်စုလိုက်ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီး ဝရဏက ကူးတို့ခကို မတန်တဆယူကာ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်အောင် ပို့ပေးလေ၏။ ဝရဏသည် ဘယ်အခြေ အနေမှာရောက်ရောက် အကျိုးအမြတ်ရအောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ ရုဒြကက တာဝန်ကိုကျေပွန်အောင်လုပ်သဖြင့် နောက်ထပ်ပုန်ကန်မှုမျိုး မတွေ့ကြုံရတော့ပေ။ ဘိဘိသနက ခဏတဖြုတ် ငြူစူနေခဲ့သော်လည်း မည်သူမျှ အရေးတယူမလုပ်ခဲ့ကြချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ညီတော် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဗြာဟ္မဏများကို အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဟု ချောမော့လိုက်ရ၏။ ၎င်းမှာတဖြည်းဖြည်း နှင့်ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာ၍ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ထူးခြားမှုများကို ထိန်းချုပ် ဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ထင်မှတ်နေခဲ့၏။ ယင်းမှာ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်ုပ်၏ အတွေးဖြစ်သည်။

ဘဒ္ဒရာ ကျွန်ုပ်ထံရောက်လာသောအခါ၌ ဒေါသမီးတို့ဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိခဲ့၏။ ကူမည့်သူမရှိဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း သတိထားမိခဲ့၏။ ချုပ်တည်းထားသောဒေါသတို့သည် ၎င်း၏ကိုယ်တွင်း၌ ရစ်ခွေ၍ နေကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘဒ္ဒရာမှာ အမြဲတမ်း ထိုကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည်မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်မိသည်။ ခိုလေးများ၏အသံကို နားထောင်၍ စံပယ်ပန်းတို့၏ရနံ့ကိုရှုရှိုက်ကာလသာဆောင်မှနေ၍ဥယျာဉ်ကိုငေးမောကြည့်ရှုရင်းသေရည်သောက်နေခဲ့သည့်ကျွန်ုပ်မှာသွေးချောင်းစီးသွားခဲ့သော နန်းတော်အပြင်ဘက်နှင့် တစ်သီးတစ်ခြားဖြစ်ကာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး မျှော်လင့်မထားသော အချိန်အခါမှ ဘဒ္ဒရာကပေါ်လာသဖြင့် ဓားဆီသို့ လက်ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကလေးငယ်တစ်ဦးပမာ စန္ဒရာဟသာဟု ဓားကိုအမည်ပေးထားပြီး ထိုဓားကို ကျွန်ုပ်လွန်စွာမက်မောသည်။ ထိုဓားမှာ နာမည်ကျော် ပန်းပဲဆရာ၏ အပြောင်မြောက်ဆုံးဖန်တီးထားသောလက်ရာဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ဘေး၌ ထာဝရရှိနေခဲ့၏။

ထို့နောက် နားမလည်နိုင်စွာ ဘဒ္ဒရာ ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ပထမ ပုံမှန်ငိုနေပြီးနောက်မှ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေ၏။ ထို့နောက် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ခြေထောက်နားထိကိုယ်ကိုဆန့်ပစ်လိုက်လေသည်။ အရင်အချိန်တုန်းကဆိုလျှင် ဤလိုအခြေအနေမျိုး၌ ၎င်း၏ မျက်နှာကို ကန်ပစ်မိလိမ့်မည်သာ။ လူတစ်ယောက်၏ပျော့ညံ့ခြင်းကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်။ သို့ရာတွင် ဘဒ္ဒရာငိုကြွေးသည်မှာ ပျော့ညံ့ခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ရှင်သန်ဖို့ရာအတွက် ငိုကြွေးခြင်းဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်နေရသည်။ မာနကိုခဝါချ၍ ရှင်သန်ဖို့ဆိုသည်မှာ သတ္တိရှိရန်လိုသည်။ ကိုယ့်အတ္တကိုချိုးနှိမ်ပြီး လူတစ်ယောက်၏ခြေရင်း၌ သက်ဆင်းဖို့ဆိုသည်မှာ စိတ်စွမ်းအားရှိဖို့လိုအပ်သည်။ အဇ္ဈတ္တ လောင်ကျွမ်းနေသောအချိန်၌ ဦးညွှတ်ရုံကျိုးဖို့ဆိုသည်မှာစိတ်ပိုင်းဖြတ်မှုရှိရပေမည်။ အဆုံးစွန်ထိဆိုရမည်ဆိုလျှင်အောင်ပွဲဟူသည်အရေးပါသောအရာများမဟုတ်။ မာနနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်တို့သည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းဖြစ်ပြီး ရှင်သန်ခြင်းသည်သာ အရေးပါသောအရာ ဖြစ်ပေသည်။ ကိုယ့်ဘဝနှင့် ကိုယ့်အရိုက်အရာကို ဆက်ခံသူ၊ မျိုးနွယ်စု၊ လူမျိုး၊ ဘာသာစကားတို့သည်သာ အရေးပါလှပေသည်။ အခြားသောအရာများမှာ အလကားသာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်

ကျွန်ုပ်သည်ကျွန်ုပ်သာဖြစ်ပြီး ဘဒ္ဒရာကတော့ ဘဒ္ဒရာဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်းကိစ္စကို ဘဒ္ဒရာရောကျွန်ုပ်ပါ မည်သို့မျှ တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ ၎င်းအားထူမလိုက်လေသည်။

“ဘဒ္ဒရာ” မီးသွေးလိုမည်းနက်နေသော ၎င်း၏မျက်လုံးများထဲသို့ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ အမုန်းမီးစတစ်စ ဖျတ်ခနဲလက်သွားပြီးနောက် လူသေကောင်လို မျက်နှာထားဖြစ်သွားလေသည်။ အမုန်းတရားကို ကျွန်ုပ် လျစ်လျူရှုလိုက်သည်။ အနံ့အသက်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့။ ထိုသို့သော အရာများအတွက် လူ့ဘဝက တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားကို ခံစားလိုက်ရသည်။ “ထမင်းစားပြီးပြီလား” ကျွန်ုပ်စိတ်ကူးရှိသော ကြင်နာမှုမျိုးဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။ ၎င်းက ခေါင်းကို ခါရမ်း၏။ “စားဖိုဆောင်ကိုသွားပြီးစားလေ၊ ကျုပ် လှမ်းပြောလိုက်ပါ့မယ်”

၎င်းသည် ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်နေသေး၏။ အိုးတိုးအမ်းတမ်း အခြေ အနေပင်။ ၎င်းကစကားတစ်လုံးမျှမပြော။ ကျွန်ုပ်မှာလည်းပြောစရာစကားလုံး မရှိတော့။ ၎င်းထံမှအနံ့အသက်က ပိုမိုဆိုးဝါးလာသည်။ ၎င်းလိုသတ္တဝါမျိုး အတွက် ကြင်နာသနားသောစိတ်ကို ကြိုးစား၍ထိန်းနေရသည်။ သို့သော် ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းက ဝင်ရောက်လာနေ၏။ မဝင်လာအောင်ကြိုးစားရင်း ၎င်း၏ မည်းနက်၍ပပ်ကြားအက်နေသော အသားအရေ၊ မသပ်မရပ်နှင့် ကျပ်ခဲလိုက် ဖြစ်နေသော ဆံပင်၊ ခြေထောက်များရှိအနာများ၊ စူထွက် နေသောဝမ်းဗိုက်နှင့် မသန့်ရှင်းသောသွားများမှ အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင် အနံ့အသက်က လာနေသေးသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်မသန့်သလို ဖြစ်လာ၍ လက်များကို ဆေးကြောချင်လာသည်။ ထို့နောက်တွင် မသိလိုက်မသိဘာသာဖြင့် လက်များကို ပိုးလက်သုပ်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်မိ လေရာ ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ဘဒ္ဒရာက လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မိလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အသက်သုံးနှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်သော မေဃနာဒသည် အခန်းထဲသို့တစ်ခစ်ရယ်မောရင်းပြေးဝင်လာရာမှခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး ရှေ့၌ အရိုအသေပေးကာရပ်နေသော မည်းသည်းညစ်ပတ်နေသည့် အသူရာတစ်ယောက်ကို ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးရွဲကြီးများဖြင့် အံ့ဩတကြီး ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ရပ်တန့်သွားလေ၏။ သားတော်လေးကိုမချီပွေ့ဖယ်ဖို့ လျှောက်သွားလိုက်သော်လည်း ဘဒ္ဒရာကိုထိထားသော လက်ညစ်ပတ်များဖြင့်

မကိုင်ချင်။ လက်များကို နောက်တစ်ကြိမ်သုတ်လိုက်သည်။ ထိုလူညစ်ထံမှ လှောင်ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာလေသည်။ ဒေါသတို့မှာ လှိုင်းတံပိုးများသဖွယ် အလိပ်လိုက်တက်လာသဖြင့် ၎င်းရှိရာသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မည်းညစ်အကျည်းတန်သော ကျွန်ုပ်၏ တရားမဝင်သားတော် အာဠိကာယလည်း အခန်းထဲသို့ပြေးဝင်လာလေသည်။ အာဠိကာယသည် အောက်ခံအနီးစလေးမှတစ်ပါး ဘာမှဝတ်မထားချေ။ သုံးနှစ်အရွယ်၏ လက်ချောင်းလေးများမှာလည်း စားလက်စသရက်သီးမှည့်များကြောင့် ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိ၏။ အာဠိကာယ၏ မျက်လုံးများနှင့် ဘဒ္ဒရာ၏ မျက်လုံးများ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေသည်။ သုံးနှစ်အရွယ် သားတော် လေး၏စိတ်ထဲ၌ မည်သို့ဖြစ် သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိ။ အစာငတ်ပြတ် မတတ်ဖြစ်နေသော ဘဒ္ဒရာရှိရာသို့လျှောက်သွားကာ သရက်သီးကိုပေးလိုက် လေသည်။ ကျွန်ုပ်ဘာမှမလုပ်နိုင်သေးခင်မှာပင် ဘဒ္ဒရာသည် သရက်သီးကို ယူလိုက်ပြီး နောက်ဆုံးအနေဖြင့် စားနေရသည့်အလား စုပ်၍စားလေတော့ သည်။ ထို့နောက် မေဃနာဒက လက်ကိုဆန့်ပြီး တောင်းလေရာ ဘဒ္ဒရာ သည် စားနေရာမှရပ်လိုက်ပြီး ပြုရုံနေသော သရက်သီးကို လက်ထဲသို့ထည့်ပေး လေသည်။ ကျွန်ုပ်ထိတ်လန့်သွားပြီး လက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းကန်ထည့်လိုက်ရာ သရက်သီးသည် စင်္ကြံလမ်းကိုကျော်ကာ အပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဘဒ္ဒရာကို ကျွန်ုပ် လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၌ သနား ကြင်နာသောစိတ်များ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ပြီ။ ‘ရာရာစစ သင်းကများ၊ နန်းတော်ထဲဝင်လာပြီး ကိုယ့်စားကြွင်းစားကျန်ကို မင်းသားလေးကို ပေးစား ရတယ်လို့၊ နိမ့်ပါးလှတဲ့ကောင်’ ဘဒ္ဒရာသည် မှိုင့်တွေကျေနပ်သော အသွင်ဖြင့် လဲကျလျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ အကျည်းတန်သော မျက်နှာကို ဓားထုတ်ဝှေ့ယမ်းပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်၏။

ကလေးငယ်နှစ်ယောက်မှာ အော်ငိုကြလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အာဠိကာယကို ပခုံးမှကိုင်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ရမ်းပစ်လိုက်သည်။ မေဃနာဒသည် ကျွန်ုပ်လက်မှ အာဠိကာယ လွတ်အောင် ကြိုးစားနေရင်း လက်သေးသေးလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ထုနှက်နေလေသည်။ ထို့နောက် မန္တောဒရီပြေးဝင်လာပြီး အာဠိကာယကို ကျွန်ုပ်လက်မှ ဆွဲယူလိုက်ရင်း

“ရာဝဏ၊ ရှင် ရူးများနေလေရော့သလား၊ ဒီကလေးကို သတ်ဖို့များ ကြိုးစားနေသလား” ဟု ၎င်းက အော်လေသည်။ ၎င်းသည် တဝါးဝါး

အော်ငိုနေသော အာဇီကာယကို ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပစ်ထားကာ မေဃနာဒကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သားတော်မှာ သူ့မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲ၌ ငိုနေလေသည်။ အာဇီကာယမြင်သောအခါ၌ ပို၍ပင် အော်ငိုလေတော့သည်။

“ဘာကြောင့်များ သားတော်မေဃကို ဒီအညစ်အပတ် ကလေးကလေးနဲ့ ပေးဆော့ရတာလဲ” ကျွန်ုပ်စကားလုံးများက ကျွန်ုပ်အတွက်ပင် အနှစ်သာရမပါ ပေါ့ပျက်နေလေ၏။

ကြင်ရာတော်က စိန်းစိန်းစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ “အဲဒီကလေးကလေးက ရှင့်ရဲ့သားတော်ပါ ရာဝဏ” ဟု ပြောရင်းက ငိုကြွေးနေသော သားငယ်ကိုပွေ့ချိ၍ အခန်းထဲမှဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။ ‘ငါ့ကိုများ ဒီလိုပြောရဲလေသလား’ ယခင်က ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အနားလာဖို့ကိုပင် ကြောက်ရွံ့နေတတ်၏။ သားတစ်ယောက် မွေးဖွားလိုက်ချိန်တွင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား ပိုင်သွားသလိုပြုမူနေတတ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်းလည်းမရှိတော့ပေ။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား နာမည်သုံး၍ခေါ်ဖို့ရာလည်း မကြောက်တော့။ အော်ဖို့ရာလည်း မကြောက်တော့။ ၎င်းဖြစ်ချင်တာဖြစ်ရလေအောင် ငြူဖို့ရာလည်း မကြောက်တော့။ ကျွန်ုပ်သည် ရံဖန်ရံခါ ဒေါသထွက်တတ်သော်လည်း ရင့်ကျက်ခဲ့လေပြီ။ တချို့က မယားကြောက်ဟု ပြောကောင်းပြောပေမည်။ ကျွန်ုပ်က အော်ဟစ်၍ ရန်လိုသော အပြုအမူများ ဖော်ပြသော်လည်း ၎င်းမှာ သူလုပ်ချင်တာလုပ်သွားသည်က များလေသည်။ ၎င်းနှင့် သားတော်အပေါ်ထားသော ကျွန်ုပ်၏ချစ်မေတ္တာကို ၎င်းက ကျွန်ုပ်ကိုထိန်းချုပ်သောကိရိယာအဖြစ် အသုံး ချလျက်ရှိ၏။ မှန်နေသောကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာမိ၏။

ဆူညံသံများမရှိတော့သည်ကို သတိထားမိချိန်၌ မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားလေသည်။ ဘေးဘီသို့ ကြည့်လိုက်၏။ အာဇီကာယနှင့် ဘဒ္ဒရာတို့လည်းမရှိကြတော့။ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လသာဆောင်လက်ရန်းများရှိရာသို့သွားကာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော လက်လေးကိုကိုင်လျက် စားဖို့ဆောင်ဆီသို့သွားနေသော မည်းမှောင်နေသည့် ထောင့်နဲ့နဲ့ အရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ပင်လယ်ဆီမှတိုက်ခတ်လာသော လေပြေညင်းကြောင့် ၎င်းတို့၏စကားသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ရယ် မောသံများကြားမှ စကားလုံးတစ်လုံးမှာ မြားတစ်စင်းလိုပြေးထွက်လာ၍

ကျွန်ုပ်နှလုံးသား၏ နူးညံ့သောအပိုင်းကို လာစိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဘယ်တုန်းကမျှ မလိုလားခဲ့သောသားတော် အာဠိကာယသည် ၎င်း၏ အပြစ်ကင်းသော အသံလေးဖြင့် ဘဒ္ဒရာကို 'ဖေဖေ'ဟု ခေါ်နေလေသည်။ ဘဒ္ဒရာကပင် ခေါ်ခိုင်းလေသလော၊ ကလေးကပင် သူ့ဘာသာသူ ခေါ်လေ သလော ကျွန်ုပ်မသိ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်ကိုနာကျင်စေ၏။ သို့သော် ထိုအကျည်းတန်သော ကလေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ချစ်လှစွာသော သားတော်မေဃနာဒနှင့်ဝေးရာသို့ထွက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ အမွေဆက်ခံသူ မဖြစ်တော့ဘူးဟု တွေးမိသောအခါ၌ စိတ်သက်သာရာရသွားခဲ့သည်။

အာဠိကာယက ကျွန်ုပ်၏သားတော်ဖြစ်ကြောင်းကို လူတိုင်း သိသော်လည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက ကျွန်ုပ် မတရားပြုကျင့်ခဲ့သော အစေခံမလေးအား ဘဒ္ဒရာလက်ထပ်လိုက်ခြင်းက တစ်မျိုးတစ်ဖုံတော့ ကောင်းသည်။ သို့ဆိုလျှင် အာဠိကာယနှင့် ဘဒ္ဒရာအကြားတွင် တရားဝင် သဘောမျိုးရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကျွန်စေ၏မိန်းမကို မတရားပြုကျင့်ပြီး ၎င်းတို့မိသားစုအတွက် ကလေးတစ်ယောက်ပါ ပေးလိုက်သည့်အဖြစ်မှာ ကသိကအောက်တော့ ဖြစ်စရာကောင်းသည်။ သို့သော်လည်း ကသိ ကအောက်ဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် ကျင့်သားရနေခဲ့ပေပြီ။ မည်သူမဆို ကျင့်သား ရအောင်လုပ်ယူ၍ရသည်သာ။ မလုံမလဲနှင့်စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ခြင်း ကိုပင် ကျင့်သားရနိုင်ပေသည်။ အထူးလိုက်လျောမှုတစ်ရပ်အနေဖြင့် မင်းသား လေးများကို သင်ကြားပြသခြင်း ပြီးဆုံးသောအခါ၌ အာဠိကာယကိုလည်း သင်ပြပေးဖို့အတွက် နန်းတွင်းနည်းပြများအား ကျွန်ုပ် ခွင့်ပြုပေးထား သည်။ ၎င်းမှာ လက်နက်များသုံးပုံသုံးနည်းနှင့် ပတ်သက်၍ လျှင်မြန် စွာသင်ယူတတ်မြောက်သူဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ကြားသိရသောအခါ၌ အံ့အားသင့်မိသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တူခြင်းဖြစ်ရမည်။ အာဠိကာယသည် မေဃနာဒအတွက် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပုံသွင်း ယူ၍ ရနိုင်ပေမည်။

သားတော်မေဃနာဒ၏ အတတ်ပညာပြီးဆုံးပွဲကို ဂုဏ်ယူမှု အပြည့်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ကြေညာခဲ့ပြီး အထွတ်အမြတ်ဖြစ်သည့် လပြည့်နေ့ကို ရက်သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူဘာလီမှာ နိုင်ငံတော် ဧည့်သည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် တက်ရောက်လိမ့်မည်။ အသက်အရွယ် ရလာသည့်နောက်၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆက်ဆံရေးမှာ ကြီးထွားလာခဲ့ပြီး

ဘာလီကို ကျွန်ုပ်ကကြည့်ည့်၍ ဘာလီကလည်းကျွန်ုပ်အပေါ်လေးစားမှု ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ဇနီး တာရာနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကြင်ရာတော်တို့မှာလည်း မိတ်ဆွေကောင်းများဖြစ်ကြလေသည်။ ဘာလီရောကျွန်ုပ်၌ပါ လမ်းလွဲ လိုက်နေသော ညီအစ်ကိုတော်များရှိကြပြီး ထိုအကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ကြားတွင်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုအများဆုံး အကြောင်းအရာဖြစ်နေလေသည်။ ဘာလီသည် ၎င်း၏တိုင်းပြည်အစွန်အဖျား၌နေထိုင်နေသော အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားနေသည့် ကျွန်ုပ်၏နှမတော်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကာ ကြည့်နေ ခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။ နှမတော်မှာ အတ္တအလွန်ကြီးမားသောကြောင့် အားလုံး အတွက် ပျက်ဆီးခြင်းကို ယူဆောင်လာလိမ့်မည်ဟု ၎င်းကဆို၏။ သုပနခါ သည် ထိုမျှလောက် ထိခိုက် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိလောက်အောင် ထူးခြားမှုမရှိလှဟု ကျွန်ုပ်တွေးမိ၍ ၎င်း၏စကား ကိုလျစ်လျူရှုခဲ့၏။ နှမ တော်မှာ ယောက်ျားသားများကိုအလိုရှိပြီး ချင့်ချိန်မှုမရှိ အရမ်းမဲ့လက်ခံ တတ်၏။ နှမတော်သည် မိသားစု၏ အမည်းကွက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၎င်းနှင့် မိခင် ဖခင်တို့ လင်္ကာတွင်မရှိသမျှကာလပတ်လုံး လူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်ုပ်ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပေ။

သားတော်၏အတတ်ပညာပြီးဆုံးပွဲအတွက် တြိကောဋ္ဌကို အလည် အပတ်ရောက်လာချိန်၌ ဘာလီ၏ဂုဏ်သတင်းမှာ ကျော်ဇောမြင့်မားလျက် ရှိလေသည်။ မေဃနာဒထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးသော ၎င်း၏သားတော် အင်္ဂဒ (အောင်ဂွတ်) လည်း ၎င်းနှင့်လိုက်ပါလာလေ၏။ သူငယ်လေးမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ဖြစ်သည့်အတွက် အနည်းငယ် ကလန်ကဆန် ပြုချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကလန်ကဆန်မလုပ်တတ်သော ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်မျိုး ဘယ်မှာရှိ မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေမှာ ၎င်း၏သားတော် အပေါ် တင်းမာလွန်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ ကလေးသူငယ် များ ကြီးထွားရှင်သန်ဖို့ရာအတွက် နေရာလိုအပ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူက ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဖြစ်နေခဲ့လျှင် အခက်တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုအပင်အောက်၌ မည်သည့်အပင်မှ ရှင်သန်ကြီးထွားလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူငယ်လေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် စဉ်းစားနေတတ်၏။ တင်းကျပ်သောဖခင်ဖြစ်သူကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သိသိသာသာရန်လိုတတ်၏။ အောင်ဂွတ်နှင့် ယှဉ်သော် ကျွန်ုပ်၏သားတော်မှာ နတ်ဘုရားလေးတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏သားတော်လေးမှာ မည်သူနှင့်ယှဉ်ယှဉ် နတ်ဘုရားလေးပင်

မဟုတ်လော။ အောင်ဂွတ်နှင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်မှုအပေါ်အမြဲတစေထိတ်လန့်မိခဲ့သော်လည်း မေဃနာဒသည် အားနည်းသူဘက်မှ ရပ်တည်နေတတ်၏။ ဤအပြုအမူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ယခုနေထိုင်နေသောခေတ်သစ်နှင့် အတော်လေးမကိုက်ညီတော့ဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေးမိ၏။ သားတော်မှာ ရှေးဟောင်းအယူအဆများနှင့် ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတော့၏။ ၎င်း၏အနာဂတ်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သူမျှမသိအောင် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် လူတို့မည်သည် အခြေခံအားဖြင့် ကောင်းမွန်ကြကြောင်း၊ လူအားလုံးသည် လူမျိုးဘာသာနှင့်မသက်ဆိုင်ဘဲ အားလုံး တန်းတူညီတူသာဖြစ်ကြောင်းကို ၎င်းက အားကြီးမာန်တက် အမြဲငြင်းခုံတတ်၏။ တန်ဖိုး၊ သစ္စာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စာရိတ္တသီလတို့မှာ ထာဝရတည်ရှိနေမည်ဖြစ်ပြီး လူသားတို့ ပြုလုပ်သော မည်သည့်တိုးတက်မှုမျိုးကမျှ ပြောင်းလဲသွားအောင်လုပ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သားတော်အတွက် ဂုဏ်ယူမိသလို တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် စိတ်လည်းပူမိလေသည်။

ကံမကောင်းစွာနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အတွေး မှန်ခဲ့လေသည်။ သားငယ်လေး ခမျာမှာ ဘုရားကိုလှည့်စားပြီး သဲကွဲ သေချာမှုမရှိသည့် သက္ကတဘာသာ ဖြီးလုံးဖြန်းလုံးများဖြင့် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာအပြုအမူများကို ချိန်ညှိဖုံးဖိတတ်သော အပြာရောင်အရေခွံ ဟန်ဆောင်သူများအကြောင်းကို ဘာများသိမည်နည်း။ ညီရင်းအစ်ကိုများ၊ မိတ်ဆွေများပင် သစ္စာမဲ့နေကြသော အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်ပြီး သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်ထားသည့် ဇာတ်တူသားစား ကမ္ဘာကြီးအကြောင်းကို ဘာများသိမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း သားတော်အရွယ်ရှိစဉ်အခါက ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်ကာ ခမ်းနားကြွယ်ဝသောလူအဖွဲ့အစည်းကိုဖန်တီးမည်ဆိုသော စိတ်ကူးယဉ်အယူအဆများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် အရွယ်ရလာသောအခါ၌ ထိုအိပ်မက်များ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ မေဃနာဒကစည်းစိမ်အပြည့်နှင့်ဖြစ်ပြီး ၎င်းအရွယ်ကကျွန်ုပ်မှာမူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းသာလျှင် ရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းရပေတော့မည်။ တောခွေးတို့သည် ကျွန်ုပ်ကိုထားကာ ထွက်သွားကြလေပြီ။ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ယက်ခတ်နေသော ဦးနှောက်ကိုစားကာ အဆုံးသတ်မပေးကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်၌ သတိရစရာအကြောင်းအရာများစွာ ရှိလေသည်။

အို အရှင်သီဝ၊ အရှင် ဧကန်ရှိရင်ဖြင့် အရှင်ရဲ့ဘုံဗိမာန်သို့ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ဆောင်ပါလော့။ အရှင်ရှိမရှိကို ကျွန်ုပ်မကြာခင် သိရပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် ပုံရိပ်ပေါင်းမြောက် မြားစွာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာနေကြ လေ၏။ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရသော အရာမှာ သားတော်၏ အတတ်ပညာ ပြီးဆုံးပွဲ ကျင်းပရာနေရာဖြစ်သည်။ မန္တောဒရီ၏မျက်နှာပေါ်က ကျေနပ် နေသော အပြုံးကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရ၏။ ထိုအပြုံးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်နေသော ခုံနေရာကို မြင်းစီးဖြတ်သန်းသွားစဉ်က မည်းနက်၍ ဝဲလွင့်နေသော မုတ်ဆိတ် မွေးများနှင့် တင့်တယ်သော အသွင်အပြင်ရှိသည့် သားလှတနာကြောင့် မဟုတ်သလို လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် စီးနင်းသွားသော မြင်းပေါ်မှနေ၍ ငါးများနှင့်ငှက်များကို မြားဖြင့်ပစ်ခတ်ရာတွင် ပြေပြစ်သော လေးကိုင်ပုံကိုင် နည်း ကြောင့်လည်း မဟုတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ ၎င်း၏သားတော်က မိတ်ဆွေဖြစ်သူ တာရာ၏ သားတော်ထက်သာလွန်နေသောကြောင့် ဂုဏ်ယူ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ၎င်း၏သားတော်မှာ ကျွန်ုပ်၏ တရားမဝင်သားတော် အာဠိကာယထက် များစွာတော်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ဂုဏ်ယူမိသော်ငြားလည်း မန္တောဒရီမှာ မိဘချင်းပြိုင်သည့်ပွဲ၌ အနိုင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဘယ်အချိန်က မိဘများ ပြိုင်ဆိုင်မှုစတင်ခဲ့ကြလေသနည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ စိတ်ကသိကအောက် အဖြစ်ဆုံးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ် ပွားခဲ့သည်။ သားတော်သည် မြင်းကုန်းနီး ပေါ်က ချော်ကျသွားသဖြင့် လူထုမှာ ဟာခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဘာလီ နှင့် တာရာကြားတွင် ထိုင်နေသော အောင်ဂွတ်သည် တဟားဟားရယ်လေ တော့သည်။ သားတော်က ဟန်ချက်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး မြင်းကို ကြော့မော့ စွာ ဆက်စီးသွားလေသည်။ အောင်ဂွတ်၏ လှောင်ရယ်သံကို မသိသလို နေနေသည့်တိုင် ဒေါသတို့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်က ပျက်ကိန်း ဆိုက်သွားခဲ့သည်။ နိုင်ငံကိုစစ်မက်ဖြစ်သွားနိုင်စေပြီး တိုင်းပြည်ကိုပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း အခြေအနေရောက်လုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လုံးထွေး သတ်ပုတ်သံများကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရပြီး 'အသူရာတွေဟာ အမြဲ မူးရှူးပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေတာပဲ' ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အခင်းဖြစ် ပွားရာ နေရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးပျက်မတတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ အောင်ဂွတ် မှာ မြေပြင်ပေါ်၌ လဲခွေနေလေ၏။ စိတ်မသက်သာဖွယ် တိတ်ဆိတ် သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏သားတော်က ပေအနည်းငယ်အကွာ၌ မြင်းကို

ဇက်သတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနောက်ဘက်မှ မည်းနက်တုတ်ခိုင်သော အာဠိကာယထွက်လာပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် လျှောက်သွားလေသည်။
'အရူးကောင် ဘာများသွားလုပ်လိုက်သလဲ၊ ဒီ အစေခံမသားကတော့လား'

“အဲ့ဒီအရူးကောင်ကို ဖမ်းကြစမ်း” ဟု ကျွန်ုပ်အော်လိုက်သည် တွင်ရာနှင့်ချီသောအစောင့်များမှာဓားကိုဆွဲကာအောင်ဂွတ်နှင့်အာဠိကာယ တို့ကိုဝိုင်းထားလိုက်ကြလေသည်။ ဘာလီ၏မျက်နှာနီရဲသွားပြီး ကျွန်ုပ်လည်း ထိတ်လန့်သွားမိ၏။

အာဠိကာယသည် ထူထည်းမည်းနက်သော နှုတ်ခမ်းကြီးများကို ဟလျက် ကောက်ကွေးသောဆံပင်များက လေထဲတွင်လွင့်နေရင်း စိတ် ရှုပ်ထွေးသည့်ပုံစံဖြင့်ရပ်နေလေသည်။ ၎င်းပုံစံမှာခပ်ထိုင်းထိုင်းနွားသိုးကြီး တစ်ကောင် နှင့်တူ၏။ သို့သော် ၎င်း၏လက်များတင်းမာလျက်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။ ရုဒြကသည် ဓားကိုဆွဲထုတ်ရင်း အာဠိကာယထံသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“သူ...သူ... ကျုပ်ရဲ့ ညီအစ်ကို...အဲ... မင်းသားမေယုနာဒကို စော်ကားတယ်” အာဠိကာယက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောနေလေသည်။ လူအုပ်ကြားထဲမှ တီးတိုးသံများ လှိုင်းဂယက်ထသွားသည်။ မေယုနာဒ၏ မျက်နှာ၌ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ချစ်မေတ္တာကို တွေ့နေရ၏။

“သင်းကိုမြေအောက်အကျဉ်းထောင်ထဲထည့်ထားလိုက်စမ်း၊ သင်းရဲ့ ကံကြမ္မာကိုမနက်ဖြန်မှ ကျုပ်တို့ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်အော်ပြော လိုက်ရင်းဘာလီ၏မချိုပြုံးပြုံးနေသောမျက်နှာကိုချောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။

“သူ့ကို ကျုပ် ကြည့်ရှင်းလိုက်ပါမယ်” ကုန်းရန်းထလာသော အောင်ဂွတ်ကဆိုလေသည်။

“အောင်ဂွတ်...” ဘာလီအသံက ကျောချမ်းစရာကောင်းလှ သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဒေါသကို သားဖြစ်သူက ဂရုမစိုက်ချေ။ အောင်ဂွတ်၏မျက်လုံးထဲ၌ဖခင်ကိုကျွန်ုပ်မုန်းသောအလားတူမုန်းတီးခြင်း မျိုးကိုတွေ့နေရ၏။ အခြေအနေ ထိန်းမရတော့မှန်းသိ၍ ကျွန်ုပ်ပြန်ထိုင်နေ လိုက်သည်။ အောင်ဂွတ်က အရူးကောင်အာဠိကာယနှင့် မြန် မြန် ဖြေရှင်းပြီး ပြဿနာအေးစေတော့ဟုသာ ဆုတောင်းနေလိုက်သည်။

“လူ့အန္တကောင်..” ဘာလီကရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်နေပြီးအောင်ဂွတ်မှာ သူ့ကိုယ်သူမသိတော့ပေ။ ပိုကဲသောအမှုအရာဖြင့်အစောင့်များအားလုံးကို

တွန်းဖယ်နေလေသည်။ ရုဒြကသည် ညွှန်ကြားချက်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်သည်။ ၎င်းက အစောင့်များကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းလိုက်၏။

“သူက ကျုပ်ကိုကန်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျုပ် ပြန်တောင်းဆိုလိုတယ်” အောင်ဂွတ်က ဖခင် ဖြစ်သူကို ရှူးရှူးရှဲရှဲ ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် အောင်ဂွတ်သည် ပွဲကြည့်စင်ဘက်သို့ အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ ပြောဆိုလေတော့သည်။ “လင်္ကာမြို့သူမြို့သား အပေါင်းတို့ကျွန်ုပ်တို့ဝါနုရတွေက ခြင်္သေ့လိုထင်နေတဲ့ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ ဆက်ဆံနေရပုံကို ရှုစားတော်မူကြပါဦး”

အာဠိကာယမှာ ဇီးကွက်တစ်ကောင်လို မျက်လုံးပေကလပ်ပေကလပ် နှင့် အရူးသဖွယ် မတ်တတ်ရပ်နေလေ၏။ မေဃနာဒသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ အာဠိကာယထံလာလေ၏။ ထို့နောက် အာဠိကာယ၏လက်ကို ကိုင်ကာ နားနားကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ပွဲလယ်ခေါင်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ‘တံမြက်လှည်းသူရဲ့သား၊ ကျွန်ုပ် ဂုဏ်မာနကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကျိန်စာသင့်ပြီး မွေးဖွားလာရတဲ့သူတစ်ယောက်’ ၎င်းကို ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် သတ်ချင်လာမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏အကုသိုလ်သားနှင့်သားတော်မေဃနာဒတို့ ပွဲလယ်ခေါင်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားချိန်၌ လူထုကြီးမှာ အော်ဟစ်၍ အားပေး ကြလေသည်။ မင်းသားကလက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည့်အခါ၌ အာဠိကာယမှာ ပွဲလာသူအပေါင်း၏ အချစ်တော်လေး ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။ မေဃနာဒကလှမ်းပစ်ပေးလိုက်သော ၎င်း၏ဓားအား အာဠိကာယက လေထဲမှာပင် အသာလေး ဖမ်းယူလိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ် အံ့ဩသွားမိသည်။ ၎င်း၌ ဗီဇအစွမ်းရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာကိုရွေးချယ်ရတော့မည်နည်း။ နိုင်ငံကိုကယ်တင်ဖို့နှင့် ဘာလီနှင့်မိတ်မပျက် စေရန်အတွက် အာဠိကာယကို ကျွန်ုပ် သေစေချင်မိသည်။ သို့သော် မိဘတစ်ယောက်၏ဂုဏ်ယူမှုသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်း၌ တဒုတ်ဒုတ် မြည်၍နေလေ၏။ အာဠိကာယကို ကျွန်ုပ် အနိုင်ရစေချင်သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်သွေး ကျွန်ုပ်သားပင် မဟုတ်လော။

အောင်ဂွတ်က လှည့်ပတ်လျှောက်နေ၏။ လက်ခေါက်မှုတ်သံနှင့် အော်ဟစ်ဆူညံသံတချို့ကို ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် လူအုပ်ကြီးက သံပြိုင်စတင်အော်ကြတော့သည်။ “ဝါနုရတို့ကျဆုံးပါစေ၊ ငရဲသွားပါစေ”။ ကျွန်ုပ် ဘာလီကို ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ လက်များက ထိုင်ခုံအားတင်း

တင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သောလက်မောင်းများရှိ အကြောများမှာ တင်းမာနေသော်လည်း မျက်နှာမှာ ခပ်တည်တည်နှင့်ရှိ လေသည်။ လူအုပ်ကြီးက ဇာတ်ပျက်များ၊ မျောက်လူသားများဟုခေါ်ကာ ဝါနွရများကို ဆဲဆိုနေကြလေသည်။ တချို့က ဝါနွရဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် ဆဲဆိုနေကြ၏။ ရုဒြကကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်ကိုကျောပေးကာ ပွဲအစကို သဲကြီးမဲကြီးကြည့်နေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အံ့ဩသွားမိသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံသံတို့က နားကွဲလှ မတတ်ရှိလေ၏။

ပထမဆုံးဓားချင်းထိသွားသည့်အသံက ဆူညံသံများကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ၏ရန်လိုနေ သောသားနှင့် တံမြက်လှည်းသူတစ်ယောက်၏သားတို့ စတင်တိုက်ခိုက်ကြလေပြီ။ အစပိုင်း၌ အောင်ဂွတ်က အသာစီးရနေခဲ့၏။ ၎င်းက လျင်မြန်၍ဖျတ်လတ်သည်။ အာဠိကာယက တစ်ခါတစ်ရံ အချိုးမကျဖြစ်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံ သေသပ်လှပနေတတ်သည်။ သို့တိုင် အောင်ဂွတ်ကိုထိအောင် မထိုးခုတ်နိုင်သေးပေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်အေးစပြုလာသလို စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်မိသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားကာ စိတ်အေးထက်သန်လျက်ရှိနေကြ၏။ လေထဲ၌ ရန်စောင်ရန်လိုမှုများရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ် ခံစားသိနိုင်သည့်အပြင် ဘာလီလည်း အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားသည်ကို ခံစားသိနိုင်၏။ ပေါင်ကြားထဲသို့ ကန်လိုက်သည့် အောင်ဂွတ်၏ပြင်းထန်သောကန်ချက်ကြောင့် အာဠိကာယလွင့်ထွက်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲကျသွားလေရာ လူအုပ်ကြီးမှာလည်း ဟာခနဲဖြစ်သွားကြလေသည်။ အောင်ဂွတ်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောရင်း မာန်ဟိန်းလိုက်လေသည်။

အာဠိကာယ ပုံလျက်သားလဲနေလေသည်။ မေ့နေပြီလော။ သေများသွားပြီလော။ အောင်ဂွတ်သည် လူအုပ်ဘက်သို့ဓားကိုဂွေ့ယမ်းလိုက်သည်။ အာဠိကာယအား ဓားဖြင့်ထိုး၍ သတ်မည်ဆိုက သတ်ပစ်လိုက်နိုင်သော်လည်း ထိုးမသတ်ပေ။ ၎င်းအတွက် ရိုးစင်းလွန်းရာ ကျနေလေသည်။ ၎င်းသည် ဝါနွရတစ်ယောက်က အသူရာတစ်ယောက်အား အနိုင်ယူလိုက်သည့် အခိုက်အတန့်ကို အရသာခံ၍နေလေ၏။ ဘာလီ၏မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးတစ်ချက်တွန့်သွားပြီး ဂုဏ်ယူမှုဖြစ်သွားသည့် တဒင်္ဂကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းသော်လည်း စိတ်သက်သာ

သွားခဲ့သည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲအခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြင့်မားတင့်တယ်သောရုပ်သွင်နှင့် ကျွန်ုပ်၏သားတော်သည် လဲကျနေသော အဖေတူအမေကွဲညီတော်ထံသို့ လှမ်းလျှောက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရ၏။ အောင်ဂွတ်သည် ၎င်း၏ခပ်ကြောင်ကြောင် အပြုအမူများကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်ကို ရန်စောင်ကြည့်ဖြင့် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်နေလေ၏။ မေဃနာဒအား နှစ်ဦးသားစီးချင်းထိုးရန်အတွက် စိန်မခေါ်ပါစေနှင့်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုတောင်းမိသည်။ သားတော်ကလက်ခံခဲ့လျှင် ရလဒ်ကပျက်စီးကိန်းဆိုက် သွားနိုင်သည်။ ကြည့်နေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်ယင်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်၏။ 'ဘာလီသား လူ့အန္တကောင်ကို ငါသတ်မိတော့မယ်၊ လူတွေဟာ ဘာကြောင့် သူတို့ရဲ့သားသမီးတွေကို သေသေချာချာ မပြုစု မပျိုးထောင်ခဲ့ကြတာလဲ'

မေဃနာဒသည် အာဠိကာယ၏ဦးခေါင်းကို ပေါင်ပေါ်သို့ဖြည်းဖြည်းချင်းတင်လိုက်ပြီးနောက် နားနားကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောလိုက်လေသည်။ အတိတ်ဆိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ အချိန်တို့သည်ပင် ရွှေလျားခြင်းမရှိ။ ပူအိုက်သောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သော်လည်း ပင်လယ်မှ လေညင်းသည်ပင် တိုက်ခတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရပ်တန့်၍နေလေ၏။ အဝေးတစ်နေရာ၌ ဆိတ်တစ်ကောင်၏ အော်သံထွက်ပေါ်လာပြီး မကြာခင်၌ ဆိတ်ငယ်လေး၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောပြင်သည် ချွေးတို့ဖြင့်ရွှဲစိုလျက်ရှိ၏။ အာဠိကာယ လှုပ်ရှားလာသောအခါ ၌ လူအုပ်ထဲမှတီးတိုးသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထို့နောက်မေဃနာဒ၏ ပခုံးများပေါ်သို့ လက်မောင်းတစ် ဖက်တင်လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစား၍ မတ်တတ်ထလေသည်။ နှစ်ကြိမ်ခန့် ဒယ်ဒယ်ငံဖြစ်သွားသော်လည်း မေဃနာဒက ခိုင်မာစွာထောက်ကူထားလေသည်။ ထို့နောက် မေဃနာဒကိုတွန်းထုတ်လိုက်ပြီး အောင်ဂွတ်ရှိရာသို့ ယိမ်းယိုင်စွာဖြင့် ခြေနှစ်လှမ်း လှမ်းသွားကာ ကိုယ်ကိုထိန်း၍ မာန်ဟိန်းလိုက်လေသည်။ ထိုဟိန်းသံမှာ လူသားတစ်ဦး၏ဟိန်းသံနှင့်မတူဘဲ ပွဲတစ်ခုလုံးသို့ပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက် တဒင်္ဂတိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် လူအုပ်ကြီး၏လည်ချောင်းတစ်သောင်းမှ အော်ဟစ်သံတို့ဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်၍ ပွက်ပွက်ညံ့သွားသည်မှာ ကျွန်ုပ်ပင် ကျောချမ်းသွားမိသည်။

မေဃနာဒသည် မာရဇ္ဇထံမှ တင်းပုတ်ကိုယူကာ အာဠိကာယ ထံသို့လျှောက်သွားလေ၏။ အာဠိကာယသည် မေဃနာဒအား မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏ပြိုင်ဘက်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း တင်းပုတ်ကိုဘယ်လက်ဖြင့် ယူ၍ ညာလက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရာပေါင်းများစွာသောပြတ်ရှရာတို့မှ သွေးများယိုစီးနေရင်း ကြီးမားတုတ် ခိုင်သော

ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့်ခါးကိုထောက်၍ ခြေထောက်များကိုကားရပ်ကာ အောင်ဂွတ်အား အကျည်းတန်သော မျက်နှာမည်းကြီးဖြင့် မျက်မှောင် ကြုတ်ကြည့်နေလေသည်။ အောင်ဂွတ်၌ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ဓားကိုချ၍ တင်းပုတ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရတော့မည်သာ။ အောင်ဂွတ်ကတင်းပုတ်ကိုယူလိုက်ချိန်တွင် လူအုပ်ကြီးကသံပြိုင်အော်ဟစ် ကြလေသည်။ “ဝါနူရတို့ကျဆုံးပါစေ၊ မျောက်လူသားတို့ကျဆုံးပါစေ”

ပွဲကလုံးဝဥသို့ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အာဠိကာယနှင့် ၎င်း၏ဓားမှာ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ကာ အဆင်မပြေလှ။ ၎င်း၏ကြီးမား လှသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ သွယ်ပျောင်းသော အောင်ဂွတ်ကဲ့သို့ သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာမလှုပ်ရှားနိုင်ချေ။ သို့သော် လေးလံလှသောတင်းပုတ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းရာမှာတော့ အားသာချက်ရှိလှသည်။ အောင်ဂွတ်မှာ လျင်မြန် သွက်လက်ဆဲဖြစ်ပြီး တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းဖြင့် အာဠိကာယကို ထိအောင်ထိုးနှက်နိုင်ဆဲဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် အာဠိကာယ၌ ခွန်အားနှင့် တိကျမှုရှိသည့်အတွက် အခွင့်သာသည့်နှင့် ပြိုင်ဘက်ကိုအနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပေမည်။ အောင်ဂွတ်၏ပုံစံမှာ ၎င်း၏ ကြီးမားသောပြိုင်ဘက်နှင့် ဝေးရာသို့ရောက်အောင် ထိုးပြီးပြေးသည့် နည်းဖြစ်သည်။ ဓားရေးယှဉ်ချိန်၌ ကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း တင်းပုတ်ချင်း ယှဉ်သည့်အခါ၌ ထိုးနှက်ချက်က သေချာအောင်မချိန် ရှယ်၍ မပြင်းထန်ဘဲရှိခဲ့လျှင် အကျိုးသိပ်ရှိလှမည်မဟုတ်။ အထူးသဖြင့် လူအုပ်က အားပေးလိုက်တိုင်း အားတွေပိုပိုရှိသွားသည့် အာဠိကာယ ကဲ့သို့သော ကြီးမားသန်စွမ်းလှသည့် ရန်သူမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ပို၍ အကျိုး မရှိရာရောက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သားတော်တို့အတွက် ဂုဏ်ယူမိ၏။ ‘မျိုးမစစ် မျောက်လူသားက သားနဲ့အတူလာပြီး ငါတို့ရဲ့ စစ်သည်တွေကို ချေမှုန်း နိုင်မယ်များ ထင်နေရော့သလား’ ထို့နောက် အသိပြန်ဝင်လာသည်။ အာဠိကာယသာ နိုင်သွားခဲ့လျှင် ဘာများဖြစ်မည်နည်း။ ဘာလီနှင့် မိတ် မပျက်ချင်။ ၎င်းသည် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့သော် မိတ်ဆွေကောင်းများသည် မရှိမဖြစ်တော့မဟုတ်ပေ။ ဘာလီသည် အထက်ပိုင်းဂင်္ဂါလွင်ပြင်မှ ဒေဝအရိုင်းအစိုင်းအုပ်စုများကိုချောင်ပိတ်မိအောင်

လုပ်ထားသည့် နည်းဗျူဟာ မဟာမိတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော မဟာမိတ်များကတော့ မရှိမဖြစ်ဟုဆိုရမည်။ တရားမဝင်သားတော် များမှာ ဘယ်အချိန်မဆို မွေးထုတ်၍ရသည်သာဖြစ်သည်။ သို့သော် အစေခံတစ်ယောက်၏သားဖြစ်သူ ဤလူထွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏သွေး ဖြစ်၏။ သင်းလုပ်နေသော ပုံစံမှာ ဘာလီသည်ကျွန်ုပ်၏ အကြီးမားဆုံး သောရန်သူဖြစ်လာမည့်ကိန်းပင်။

အောင်ဂွတ် မြေပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးကျိုးနေပြီး မယုံနိုင်လောက်အောင် ကွေးခေါက်၍နေ၏။ အာဠိကာယ သွေးထွက်နေသည်မှာ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်အောက်၌ အိုင်ထွန်း၍နေ၏။ ညာခြေထောက်က ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေသော အောင်ဂွတ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဖိနင်းထားသည်။ ဘာလီ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ လက်သီးကိုကျစ်နေအောင်ဆုပ်ထားပြီး မျက်နှာမှာတင်းမာ လျက်ရှိသည်။ ဇနီးသည်၏ မျက်နှာမှာလည်း ထိတ်လန့်မှုကြောင့်သွေး မရှိတော့။ လူအုပ်ကြီးသည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရအောင် အော်ဟစ်နေလေ ၏။ “သတ်ပစ် သတ်ပစ် မျောက်သားကိုသတ်ပစ်” အော်ဟစ်သံများမှာ နေရာအနှံ့မှ ကြားနေရ၏။

အာဠိကာယသည် တင်းပုတ်ကို နောက်ကျောထိမတတ် ဦးခေါင်း အထက်သို့ဝိုက်ကာ ကိုင်မြှောက်လိုက်လေ၏။ အရှိန်ပြင်းစွာဝှေ့ယမ်း၍ အောင်ဂွတ်၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်မည်ဆိုက ပစ်လိုက်နိုင်၏။ သို့ဆိုလျှင် ဘာလီ၏သားသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကြေမွသွားပေရော့မည်။

“ရုဒြက” ကျွန်ုပ် အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ရုဒြက ကြား မကြား ကျွန်ုပ်မသိ။ အချိန်တွေက တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာသည်ထင်ရ၏။ ထို့နောက် အာဠိကာယက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်လေသည်။ ‘အဲဒီမျက်လုံး တွေထဲမှာ ငါဘာမြင်ရလဲ၊ မုန်းတီးမှု အံ့ဩမှု ကရုဏာ ဒါမှမဟုတ် အထင်သေးမှုသက်သက်လား’ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ရင်း စက္ကန့် အနည်းငယ် ရပ်နေလေ၏။ လူအုပ်ကြီးက တိတ်ဆိတ်လျက်။ ထိုပုံရိပ်မှာ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ စွဲထင်နေ၏။ ထို့နောက် ရုဒြက ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သွားပြီး သဘောပေါက်သွား၏။ လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်တွင်အယောက် နှစ်ဆယ်မကသောအစောင့်တို့သည်အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဘယ်သောအခါကမျှ အလိုမရှိခဲ့သော သားတော်အာဠိကာယသည် ထိုနေရာ၌ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်ဝိညာဉ်တွင်းကို ထိုးဖောက်ကြည့်နေစဉ် အယောက်နှစ်ဆယ်သောသူတို့သည် ၎င်းအား ဘက်ပေါင်းစုံမှ တင်းပုတ်များ လှံချွန်များဖြင့် ထိုးနှက်ကြလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းသည် မာန်ဟုန် ပြင်းပြင်းနှင့် ရွာသွန်းနေသော မုတ်သုံမိုးကိုဂရုမထားဘဲ သေဆုံးခြင်း အကကို တင်ဆက်နေသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကဲ့သို့ ထိုနေရာ၌ ရပ်လျက်ပင်ရှိလေသည်။ အောင်ဂွတ်မှာ ၎င်း၏ကြီးမားသောခြေထောက် များအောက်၌ မလှုပ်မယှက်ပင်ရှိနေသေး၏။ လူအုပ်ထဲမှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခု ပြေးထွက်လာကာ အာဠိကာယထံ အစောင့်များမရောက်မီ ရောက်လုနီးနီး၌ ရုဒြက၏ ပြင်းထန်သော ဓားနှောင့်ရိုက်ချက်ကြောင့် လဲကျသွားလေသည်။ ထိုသဏ္ဍာန်မှာ အရူးကောင် ဘဒ္ဒရာဖြစ်ကြောင်းကို နောက်မှ ကျွန်ုပ်သိရသည်။ ဘဒ္ဒရာမှာ အပြေးအလွှားသွား နေသော အစောင့်များ၏ နင်းခြေခြင်းကိုခံလိုက်ရပြီး တစ်ခဏလူးလိမ့်နေပြီး နောက်မှ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ မေဃနာဒနှင့် မာရဇ္ဇတို့နှစ်ယောက်က ရုဒြကကို တားဖို့ကြိုးစားကြသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရ၏။ လူအုပ်ကြီးမှာ ဘာမျှ မတုံ့ပြန်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေလေ၏။ မတရား ဖြစ်လာသောအခြေအနေကို လူအုပ်ကြီးက မည်သို့တုံ့ပြန်မည်ကို ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ချက်ချင်းကယ်တင်နိုင်ရန်အတွက် အစောင့်များအား နေရာချညွှန်ကြား နေသော ပရဟဿတ၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံများကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တရားမဝင်သားတော်ကို ကယ်တင်နိုင်ရန် အတွက် ဦးရီးတော်နှင့်သားတော်တို့က ကျွန်ုပ်၏သစ္စာတော်ခံတပ်မှူးနှင့် ၎င်း၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်အံ့မခန်း ဖြစ်မိသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ခြောက်အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေ၏။ လူအုပ်မှာလည်း အစောင့်များနှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကုန်ကြပြီး ယမ်း သုံးလေးချက်ပင် ပစ်ဖောက်ရလေရာ ကုလားသိုက် ကျားဝင်ကိုက်သည့် အလား ဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် အလယ်ဗဟိုသို့ ဘာလီပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ မာရဇ္ဇမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေ သောတိုက်ပွဲကို ရုဒြကနှင့် အတူဆင်နွှဲနေရလေသည်။ မေဃနာဒက အစောင့်များကိုဖြတ်ကျော်ပြီး

ဆုံးခါနီး၌ ဘာလီသည် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်ကြားမှ ထိုးခွင်းရောက်လာ
 လေ၏။ မေဃနာဒနှင့်ဘာလီတို့ထိပ်တိုက်တွေ့ကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်လက်များ
 က ဓားဆီသို့ အလိုလိုရောက်သွားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဘာမှ
 မလုပ်နိုင်သေးခင်မှာပင် ဘာလီက လက်သွက်စွာဖြင့် မေဃနာဒ၏
 လက်ကောက်ဝတ်ကိုဖမ်း၍ ဓားကိုခပ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အားပြင်းပြင်း
 တစ်ချက်ကန်လိုက်ရာ ရုဒြက ခြေပစ်လက်ပစ်လဲသွားသည်။ မေဃနာဒကို
 လည်းတွန်းထုတ်လိုက်ရာ နောက်သို့ အနည်းငယ်ယိုင်သွားပြီးနောက်
 ပက်လက်လန်လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် ဦးရီးတော်အလှည့်သို့
 ရောက်လာလေသည်။ ဘာလီသည် ဦးရီးတော်မာရဇ္ဇကိုဆွဲမလွင့်ပစ်လို
 က်ရာ ဆယ်ပေလောက်လွင့်ထွက်သွားလေ၏။ အခြား သော အစောင့်
 များမှာကြောက်ရွံ့နေကြသဖြင့် နေရာမှမရွေ့ရဲကြပေ။ အာဠိကာယမှာ
 ပင်ပန်ကြီးစွာ အသက်ရှူနေသော အောင်ဂွတ်အပေါ်သို့လဲကျသွားလေ
 သည်။ ဘာလီသည် လူထွားကြီးအာဠိကာယကို အသာလေးကိုင်မလိုက်
 လေ၏။ ‘အာဠိကာယကို မြေကြီးနဲ့ကိုင်ပေါက်တော့မှာပဲ၊ ငါ့သားကိုလာပြီး
 သတ်ဝံ့သတဲ့လား’ ဟု ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်၏။

လူအုပ်ကြီးမှာ ဝါနွရသွေးဆာကုန်ကြပြီး လုံခြုံရေးစည်းကို
 ကျော်ကာ အလယ်ဗဟိုသို့ ချိုးဖောက်ဝင် ရောက်လာကြလေသည်။
 ဘာလီသည် ၎င်း၏သားတော်ကိုဂရုမစိုက်သေးခင်မှာပင် အာဠိကာယကို
 ကိုင်ပေါက်၍ လက်စသတ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ သို့သော်
 အားလုံးအံ့ဩသွားအောင်ပင် ဘာလီသည် သွေးတို့ ယိုစီးထွက်နေသော၊
 ထုထောင်းရိုက်နှက်ခြင်းခံထားရသော၊ မည်းနက်အကျည်းတန်လှသော
 ကျွန်ုပ်၏သားတော်ကို ပွေ့ချီကာ နောက်သို့ပြန်လျှောက်လာလေသည်။
 လူအုပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။ ရန်ပွဲအလယ်သို့ ပြေးဝင်
 လာကြသောသူများမှာ လမ်းတစ်ဝက်မှာပင် ရပ်၍ကြည့်နေကြလေသည်။
 တာရာကင်္ဂါရိုက်နေပြီး ကျွန်ုပ်၏ ကြင်ရာတော်သည်လည်း လိုက်ငိုနေလေ
 ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးတွင်လည်း မျက်ရည်တို့အိုင်ထွန်းလာလေ
 ၏။ မျက်ရည်ကျတာလူသိမခံလိုသဖြင့် အနောက်ဖက်သို့လှည့်ကာ ကျွန်ုပ်၏
 စစ်သည်များကို ဟိုဟိုဒီဒီ အော်ဟစ်ညွှန်ကြားနေလိုက်၏။ သို့ရာတွင်
 ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးသည်ကို မည်သူမျှလိုက်နာခြင်းမရှိကြ။ ထို့နောက်

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် တစ်ခါမျှတွေ့တော့မည်မဟုတ်သော သမမျှတစိတ်အရှိဆုံးသူ၊ ကြီးမြတ်သည်ဟုဆိုနိုင်သော စစ်သည်ကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သည့်ဘာလီသည် သားတော်ကို လက်မှာပွေ့ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ် ထံသို့လာလေသည်။ ၎င်း၏သားတော်မှာ လဲလျက်ပင်ရှိသေးရာ သေသလား ရှင်သလားပင် ကျွန်ုပ်တို့မသိနိုင်ပေ။ ဘာလီသည် ကြီးမားသော နှလုံးသား ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သမျှအတွက် ရှက်မိလေ၏။ အသူရာတို့၏ မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်သူကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့တွင် ထောင်နှင့်ချီသောမှူးမတ် ဗိုလ်ပါများရှေ့မှောက်၌ ငိုကြွေးမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သူမျှမမြင်နိုင်အောင် မျက်နှာကိုဝှက်၍ ငိုကြွေးမိ၏။ သေလုနီးပါးဖြစ်နေသည့် သားတော် အာဠိကာယအတွက် ငိုကြွေးရ၏။ မျှတမှုနှင့် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသော မိတ်ဆွေအတွက် ငိုကြွေးရ၏။ သားတော် မေဃနာဒအတွက် ငိုကြွေးရ၏။ အမှန်တရားအတွက် ဘာလီနှင့်ကျွန်ုပ်ကို ဆန့်ကျင်၍ ရဲ့ဝံ့စွာရပ်တည် ပေးခဲ့သော ဦးရီးတော်အတွက် ငိုကြွေးရ၏။ အသုံးမကျသော ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်အတွက် ငိုကြွေးရ၏။

၎င်းတို့သည် အာဠိကာယကို နန်းတွင်းသမားတော်ဆီသို့ခေါ်ဆောင် သွားကြလေ၏။ အရူးကောင်ဘဒ္ဒရာ ကိုလည်းခေါ်သွားကြလေသည်။ အာဠိကာယ၏ထိုးနှက်ချက်များကြောင့် ဟုဆိုခြင်းထက် ရှက်ရွံ့ခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် သေမလိုဖြစ်နေသော မိတ်ဆွေ၏ သားဖြစ်သူကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ ၎င်းတို့၏ဒဏ်ရာ များမှာ ပျောက်ကင်း သွားကြမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏နှလုံးသား ဒဏ်ရာများမှာတော့ ဘယ်သို့နေမည်မသိ။ ပျောက်မှပျောက်ကင်းနိုင်ကြပါမည်လော။ မိတ်ဆွေ ဖြစ်တည်မှုသည် တစ်ဦးမှတစ်ဦးသို့ သဘောထားကြီးသော အပြုအမူမျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်ပါမည်လော။ မိတ်ဆွေဖြစ်ခြင်းသည် သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း ဤကဲ့သို့သော အလွန်တရာကြင်နာတတ်သည့် အပြုအမူမျိုးနှင့် သဘောထားကြီးမှုမျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်ပါ၏လော။

လူအုပ်မှာ ကျဲသွားသော်လည်း တီးတိုးပြောနေကြသော အသံများမှ ရှေ့ပြေးနိမိတ်နှင့်ဆိုင်သော တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရ၏။ ကြမ်းကြုတ်သော အောင်ဂွတ်သည် ၎င်း၏ဖခင်ထံအနီးမှ ဖြတ်လျှောက် သွားသည့် အခါ၌ တရားရှူးလုပ်ရင်း “ပျော့ညံ့လိုက်တာ၊ ထပ်တွေ့ကြ

ဦးမှာပေါ့လေ..."ဟုအစချီပြောနေလေရာဘာလီသည်အဝေးတစ်နေရာသို့ ကြည့်နေရင်း ဘာမှမကြားဟန်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။ တာရာ မိဖုရားသည် ၎င်း၏ခင်ပွန်းကို လုံးလုံးလျားလျား မုန်းတီးမှုမျိုးဖြင့် ကြည့်နေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သူအတွက် စိုးရွံ့နေမိ၏။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်ုပ်သိထားခဲ့သော လောကကြီးမှာ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့မျိုးဆက်နှင့်ထိုမျိုးဆက်၏ တန်ဖိုးများသည် သစ်လွင် သော၊ မဖြောင့်မှန်သော၊ မောက်မာသော အောင်ဂုတ်၏ ပျိုမြစ်သော ကမ္ဘာငယ်အတွက် နေရာပေးလိုက်ရလေပြီ။ အနာဂတ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့လို လူသားများမှာ ဖယ်ရှားခြင်းခံရပေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တန်ဖိုးများမှာ လည်း ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သောလူအိုများအ တွက် ဘဝသည် မြန်ဆန်လွန်း၍ သမာသမတ်မရှိဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်လျှင်မြန်စွာ အိုမင်းလာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကြင်ရာ တော်၏လက်ကိုဆွဲ၍ မြင်းရထားရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်လာ ခဲ့လိုက်၏။ ထိုနေ့၌ကြင်ရာတော်သည်ကျွန်ုပ်အားကျွန်ုပ်၏ကမ္ဘာလေးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပိုးကောင်လေးကဲ့သို့ ခွေခေါက်၍ နေနေခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော၌ ဘာလီနှင့် တာရာသည် ဒဏ်ရာရနေသော ၎င်းတို့၏သားတော်နှင့်အတူ ထွက်ခွာ သွားလေသည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကို ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်ုပ် ပြန်မတွေ့ရတော့ပေ။

၃၆။ သူရဲကောင်းကို ကျေးဇူးတင်သောနိုင်ငံ

ဘဒ္ဒရာ

ပေါက်ပြရာများနှင့် ပတ်တီးများစည်းပတ်ထားသော အာဠိကာယကို အိမ်သို့ပြန်ခေါ်လာချိန်သည် နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်အခါဖြစ်လေသည်။

အာဠိကာယမှာ ခပ်တိုးတိုးညည်းတွားလျက်ရှိသည်။ ၎င်းတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲနှင့် အာဠိကာယကို ဖြည်းဖြည်းချင်းချပြီးနောက် ဘာမျှမပြောမဆိုဘဲ ထွက်သွားကြလေသည်။

အာဠိကာယသည် ကျွန်ုပ်လက်ပေါ်မှာပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။ သုံးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ကျွန်ုပ်အား အဖေဟုခေါ်ခဲ့လေသည်။ ပထမတော့ ကျွန်ုပ်ကြောက်လန့်နေခဲ့၏။ ၎င်းမှာ တရားမဝင်သားဖြစ်သည့်တိုင်မင်းသား တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကတော့ ကျွန်ုပ်သည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား အဖေဟု မခေါ်ရန်ကို ချော့၍တစ်ဖုံ ခြောက်၍တစ် လှည့်သာမက ငို၍ပင်တားမြစ် ခဲ့ဖူးသော်လည်း ၎င်းက ဇွတ်ခေါ်နေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ အဖေဟုသာ ခေါ်စေချင်နေခဲ့၏။ ယခုအချိန်မှာ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်သားပင် ဖြစ်တော့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ပင် ၎င်း၏သားတော်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။ အာဠိကာယသည် ကမ္ဘာမြေပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အား ကျောက်ချစေခဲ့သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်မှာ မြို့တော်ကြိုကောဋ်နှင့် တောအုပ်များ၊ ရေသေအိုင်များနှင့် ပတ်ပတ်လည်ရှိတောင်များကို လျှောက်ပတ်သွားလာ၍ အတူစူးစမ်းခဲ့ကြ၏။ လက်နက်များအသုံးပြုပုံကို

၎င်းအားသင်ကြားပေးခဲ့၏။ ၎င်းမှာ ကျွန်ုပ်၏ နံ့ချာသောတဲစုတ်လေးထဲက မင်းသားလေးတစ်ပါးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ် ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်ပင်ဖြစ်၏။

၎င်းကလျှောက်ပြောခံရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ နာကျင်ရ၏။ ၎င်းမှာ တရားဝင်သားတော် မာနတံခွန်ထူနေသော ကိုဖိုးသိမေဃနာဒနှင့်အတူ ခွေးလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့လိုက်ပါနေရ၏။ သို့ရာတွင် သူငယ်လေးမှာ ၎င်း၏ အဖေတူအမေကဲ့အစ်ကိုတော်ကို တော်တော်လေးချစ်ရှာသည်။ ထိုအချစ်ကို ကျွန်ုပ်မနာလိုဖြစ်သလို ကျွန်ုပ်၏ဇနီး၎င်း၏မိခင်ဖြစ်သူမာလာကိုချစ်သော အချစ်ကိုလည်းမနာလိုဖြစ်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်သို့မသွားဖို့ရာကို ၎င်းအား ဖြောင့်ဖျပြောဆိုသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှဖြစ်စေ ၎င်း၏ သားတော်မှဖြစ်စေ ဆင့်ခေါ်မှုများ မကြာခဏ ရှိတတ်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် တောက်တိုမယ်ရများလုပ်ဖို့အတွက် လူလိုအပ်လေ၏။ အာဠိကာယသည် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မင်းသားအပေါ်၌ ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပုံအပ်၍ သစ္စာရှိ၏။ ၎င်းသည် ရိုးသားလွန်းသော လူရိုးလူအတစ် ယောက်ဖြစ်၏။ ခန္ဓာသန်မာသော်လည်း စိတ်ပျော့သူဖြစ်၏။ ၎င်းသည် လူများကိုကူညီရန် အတွက် ထွက်သွားတတ်၏။ သို့သော်လည်း အောက်ခြေအသိုင်းအဝိုင်းမှ သဘောသကာယကောင်းသောလူများကဲ့သို့ပင် ၎င်း၏သဘော မနော ကောင်းခြင်းကို အသည်ဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

၎င်းအား လူတိုင်းက အရူးဟုထင်မှတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် နူးညံ့၍ ကြင်နာတတ်သော ထိုမျက်နှာနောက်၌ အလွန်အင်အားကြီးမားသော စရိုက်လက္ခဏာတစ်ရပ် ပုန်းအောင်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ် သေချာပေါက် သိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပုန်းကွယ်နေသောသံမဏိကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်တွေ့ နိုင်သော်လည်း ငယ်ရွယ်ယုံလွယ်ပြီး ရိုးသားသော လူ ငယ်လေးဖြစ်သည့် အာဠိကာယမှာ လောကကြီးထဲ၌ရှိသော လှည့်ဖျားတတ်သူများ၏ အခွင့် ကောင်း ယူခြင်းကို ခံနေရလေသည်။ မေတ္တာ၊ သတ္တိ၊ စာရိတ္တ၊ ကိုယ်ကျင့် တရား၊ စာနာမှု ဟူသောအရာများမှာ ကျွန်ုပ်တို့လိုလူတန်းစားထဲက လူတစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်ရှိသော စံတန်ဖိုးများဖြစ်လေသည်။ မည်းညစ်သောအရေပြားအောက်၌ရွှေရောင်နုလုံးသားရှိခြင်းမှာအန္တရာယ် မကင်းရာရောက်သည်။ ထိုသို့သောအရာများမှာ လူချမ်းသာများ၊ ဆွေမျိုး ကြီးသူများ၊ အထက်တန်းစားများ၊ အသားအရေဖြူဝင်းသူများက လိုအပ်သည့်

အခါ၌သုံးသော စည်းစိမ်များဖြစ်လေသည်။ အရိုးအဆစ်ကြီးမားသော၊ မည်းညစ်၍အကျည်းတန်သော ကျွန်ုပ်သားတော်၌ ထိုအရာများမရှိ၍လည်း ဖြစ်၏။ သို့ ရာတွင် အနည်းငယ်မျှသော ဖော်လံဖားမှု၊ ရက်စက်တတ်မှု၊ သခင်ရှင်သန်ဖို့ရာအတွက် အမှုတော်ထမ်းလိုစိတ်ရှိမှုနှင့် ဒေါသစိတ်ကို ဖုံးကွယ်၍ ကိုယ့်ထက်သန်မာသောသူများရှေ့၌ ရိုသေပျပ်ဝပ်တတ်သော စွမ်းရည်တို့မှာ ဤကမ္ဘာကြီးထဲတွင် ရှင်သန်နိုင်ရန်အတွက် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများပင်ဖြစ်လေသည်။ သို့ဆိုစေကာမူ လူ့အန္တရာယ်ကုသ နားလည်စေရန် ကျွန်ုပ်မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

သူငယ်မှာ ယခုအချိန်ထိ အခွင့်ထူးခံဘဝမျိုး ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဖြတ်သန်းတွေ့ကြုံခဲ့ရသော အခက်အခဲများကို ယနေ့ခေတ် လူငယ်များနားလည်ကြပါမည်လော။ ခမည်းတော်ဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော လူတို့၏ အသက်သွေးချွေးတို့ကိုရင်းကာ ရုန်းကန်ကြိုးစား၍ တိုင်းပြည်ကို တည်ထောင်ခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ဖြစ်လာချိန်၌ မင်းသားမေဃနာဒသည် ပင် အခွင့်ထူးခံဘဝမျိုးဖြင့် နေနေခဲ့လေ၏။ ဘဝအစပျိုးခဲ့ချိန်၌ တူညီသော အခွင့်အရေးကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရခဲ့ကောင်းရခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ မည်သူ မဆိုလက်ရှိအနေအထားအတိုင်းဖြစ်လာနိုင်သည်ချည်းပင်။ ကိုယ့်ထက်သူ သာခြင်းမျိုးမရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ်၌မရှိသောအရာ ရာဝဏ၌ဘာရှိမည်နည်း။ အုပ်ချုပ်ဖို့ မွေးဖွားလာခြင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုကြောင့်လော။ ကံချည်း သက်သက်ကြောင့်လော။ သို့မဟုတ် ရက်စက်၍ ပါးနပ်သောကြောင့်လော။ ရက်စက်ခြင်းက အခရာကျသည်ဆိုခဲ့လျှင် ရုဒြကထက်သာသူ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။ နည်းဗျူဟာကျကျနှင့် ရေရှည်စဉ်းစားနိုင်ခြင်းက အဖြေဆိုခဲ့လျှင် ပရဟဿတကို ယှဉ်နိုင်သူ တစ်ဦးမျှရှိလိမ့်မည်မဟုတ်။ ရဲဝံ့ခြင်း ကြောင့် ဆိုခဲ့လျှင် ပတ်ပတ်လည်တွင် သတ္တိရှိသောအသူရာများ ဒုနှင့်ဒေးရှိပေ သည်။ သြဇာတိက္ကမက အရေးပါဆုံး အကြောင်းရင်းဆိုလျှင် ဝိဒ္ဓါဇီဝ အဘယ့်ကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ရသနည်း။ တော်ခြင်းတတ်ခြင်းက အရေးကြီးသည်ဆိုခဲ့လျှင် အဘယ့်ကြောင့် မာယန် မလုပ်နိုင်ခဲ့ရသနည်း။

ထိုကိစ္စမှာ အိပ်မက်အရွယ်အစားနှင့် ထိုအိပ်မက်ကို အကောင် အထည်ဖော်လိုသော စိတ်အားထက်သန်မှု နှင့်ဆိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ ရာဝဏသည် အိပ်မက်ကိုကြီးကြီးမက်၍ ရက်စက်စွာ ကြိုးပမ်း

ရယူခဲ့သူဖြစ်၏။ ၎င်း၏ရည်မှန်းချက်ပြီးမြောက်ဖို့ရာအတွက် လူအမျိုးမျိုးကို အလုပ်လုပ်စေခဲ့၏။ လူအများအပြားကို နင်းခြေခဲ့၏။ ရည်မှန်းချက် မီးတောက်ဖို့ရာအတွက် ကျွန်ုပ်လို အရူးမျိုးကို ထင်းအဖြစ်အသုံးချခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းက နန်းတော်ထဲ၌နေနေရ၍ ကျွန်ုပ်က တဲစုတ်ထဲ၌ နေနေရလေသည်။ ထို့အတွက် ရာဝဏကို ကျွန်ုပ် မုန်းတီးသည်။ ရာဝဏက ကျွန်ုပ်သားကို အမှုန့်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နိုင်သလို ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ခွေးတစ်ကောင်လို ဆက်ဆံနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လို မည်းညစ်အကျည်းတန်ပြီး ချွေးထွက်နံ့စော်နေသော အသားအရေကို မတို့မထိဘဲနှင့်များ လူတန်းစား ညီမျှရေးကို ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနေသေးသည်။ ဒေဝတို့ရန်မှ ကယ်တင်သောသူဟုဟန်တစ်ခွဲသားလုပ်သေးသည်။ သို့သော် စကားဆိုလိုက် ပါပေရဲ့။ အသွေးအရောင်စုံသောဘုရင်များ မရှိကြတော့သည့်အခါ၌ သည်းခံတတ်သော ကျွန်ုပ်တို့က ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလိမ့်မည်သာ။ ရာဝဏ၌ မောက်မာမှုများ၊ အထက်စီးဆန်သော သဘောထားများ၊ ဓန စည်းစိမ်များရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က ပို၍အသက်ရှည်ကြလိမ့်မည်သာ။ ၎င်း၏ဖိနပ်ကို လျှာဖြင့်လျက်ချင် လျက်ရပါစေ၊ ၎င်း၏ ရှေ့မှောက်၌ ဝပ်တွားခယ၍ နေရပါစေ၊ မြေကြီးပေါ်၌ကျရောက်နေသော ၎င်း၏ အရိပ်ကို အရိုအသေပေးနေရပါစေ တစ်နေ့မှာတော့ ၎င်း၏ မာနတံခွန် ထူခြင်းအတွက် အကျိုးမရှိသော တိုက်ပွဲများကို တိုက်ခိုက်ရင်းနှင့် ၎င်း၏ မျိုးနွယ်စုမှာ ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကအသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး ရှင်သန်ခြင်းဟူသော နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို အနိုင်ရကြ လိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သားမှာလူးလို့မဲ့ကာညည်းတွားလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း စိတ်ကူးယဉ် သူရဲကောင်းဆန်သော အဇ္ဈတ္တတိုက်ပွဲမှ နိုးထသွားခဲ့ရ၏။ အေးစက်သောအမှန်တရားသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ နွယ်ပင်လိုတက်လာ လေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဘာလဲ။ မိန်းမ၏သစ္စာဖောက်ခြင်းကို ခံရသူ၊ တရားမဝင် သားတော်ကို တာဝန်ယူပေးရသူ၊ အတ္တကြီးသောဘုရင်၏ အုပ်ချုပ်ခြင်း ခံနေရသူ၊ ကြိုးစား၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေရသူ တဒင်္ဂအညတရ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသော၊ ဆာလောင်နေသော၊ မကျန်းမာ သော၊ ချိုးကျချည့်နဲ့နေသော၊ မည်းညစ်နေသော၊ ဇာတ်နိမ့်သောအပေအတေ

ကောင်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ သံခိပ်ဖြစ်၏။ ဘုရင်တွေကိုစိန်ခေါ်ဖို့ အိပ်မက် မက်ဝံ့သတဲ့လား။ ကျွန်ုပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှောင်ပြောင်ရယ်မောမိလေ၏။

ရာသီဥတုမှာ အလွန်ပူပြင်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်ချွေးနှင့်ကိုယ် အချဉ်ပေါက်နေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထထိုင်လိုက်သည့်အခါ၌ ကိုယ်ခန္ဓာက နာကျင်သွားသည်။ ဆာလောင်မှုကြောင့် ဗိုက်ထဲကလည်း တကြုတ်ကြုတ် အော်မြည်နေသည်။ ထကြည့်ဖို့ကြိုးစားရာတွင် ခေါင်းထဲက မူးဝေသွား သဖြင့် နံရံကိုလှမ်းကိုင်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ရင်း မိနစ်အနည်းငယ် ကြာအောင် မောဟိုက်နေရာမှ လဲကျသွားပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနေခဲ့သည်။ မျက်ရည်နှင့် ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားသည့်အချိန်တွင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်သနားစိတ်ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကိုလှည့်ပြီး မီးဖိုချောင် ဆီသို့ဝမ်းလျားမှောက်သွားခဲ့သည်။ မညီညာသောကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အပေါက်များ ရှိနေလေသည်။ ယခင်က သတိမထားခဲ့မိသော ဖုန်တို့က နေရာအနှံ့ ရှိနေသည်။ တံခါးနားရောက်ချိန်၌ အနံ့ရလာသည်။ 'ဒီမိန်းမနှယ် အိမ်ကို သန့်ရှင်းအောင်ဘာကြောင့်များမထားပါလိမ့်' ကျွန်ုပ်သည်မိန်းမကိုစိတ်တို နေမိ၏။ 'ပြန်လာလို့ကတော့ အိမ်ကို စနစ်တကျထိန်းသိမ်းတတ်အောင် သင်ပေးရမယ်'

မီးဖိုချောင်ထဲဝင်လိုက်ချိန်၌ ပင့်ကူမည်းကြီးတစ်ကောင်က လှစ်ကနဲ ဖြတ်သွားလေသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေမိ သော်လည်း ကြည့်နေရုံဖြင့် ပင့်ကူသေမသွားနိုင်ကြောင်းကို သဘောပေါက် လိုက်သည်။ မီးဖိုဆီသို့အရောက်တွင် ခြေထောက်ကိုကား၍ကြိုးစား ထိုင်ပြီးနောက် ဒန်အိုးဒယ်အိုးအဖုံးများကို လှန်လှောကြည့်လိုက်သည်။ အိုးလွတ်တွေချည်းသာ။ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။ ဗိုက်ကတကြုတ်ကြုတ်မြည်လာ ပြန်သည်။ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြိုးဖြင့်ချည်ထားသော အိုးတစ်လုံးရှိသည်။ အထဲ၌ ဒိန်ခဲများရှိချင်ရှိနိုင်သည်။ ကြွက်မစားနိုင်အောင် မာလာ သိမ်းထားခြင်းဖြစ်မည်။ ထန်းလျက်သို့မဟုတ် အရသာရှိသောသွားရည်စာ တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ယူရပါမလဲ။ မတ်တတ်လည်း မထနိုင်။ ထို့နောက် ရယ်လိုက်မိသည်။ ဒီမှာ သရေစာရှိမှာတဲ့လား။ ဇာတ်နိမ့်တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ။ ရာဝဏ၏ သွေးကြီးမှုမျိုးက ကျွန်ုပ်ထံ ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်မက်အကြီးကြီး မက်နေမိလေပြီ။

‘မာလာ ဘယ်များသွားပါလိမ့်’ တကျီကျီ မောင်းနှင်လာသော လှည်းတစ်စီးအသံ။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မာလာ့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်က မြင်းရထားနှင့်လိုက်ပို့လေသလား။ အိမ်ရှေ့တံခါးမဆီသို့ ဝမ်းလျားမှောက်သွားလိုက်သည်။ တီးတိုးပြောဆိုသံများကို ကြားရပြီးနောက် တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဖွင့်ထားသော တံခါးကို ညင်သာစွာ လာခေါက်လေသည်။ ကျွန်ုပ် တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်နေခဲ့၏။ လက်ဝတ်ရတနာများ ဆင်မြန်းထားသော လက်တစ်ဖက်က တံခါးကို ကျီခနဲ တွန်းဖွင့်လိုက်သည့်အခါ၌ နံရံနှင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ရောင်စုံမှန်ကူ ကွက်များ ဖြစ်ပေါ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သားဆီမှ ညည်းတွားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ဖုန်ပါသော လေတစ်ဝှေ့က အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကာ ထောင့်တွင်ရှိသော အဝတ်အစားဟောင်းများကို မွေ့နှောက်ပြီးနောက် တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ စူးရှသော နေရောင်ခြည် ထဲသို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မြင့်မားသော အသွင်နှင့် မင်းသား မေဃနာဒဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မာရဇ္ဇက ရွှင်ပျသော အသွင်ဖြင့် နောက်မှလိုက်ပါလာလေသည်။ ဇာတ်နိမ့်သူတစ်ယောက်၏ တဲစုတ်လေးထဲ၌ ရှိနေသော မင်းသားနှစ်ပါး။ ကျွန်ုပ် မယုံနိုင်ဖြစ်မိ၏။ မတ် တပ်ရပ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်လိုက်သည်။ မရ။ ပြန်လဲကျသွားလေသည်။

မာရဇ္ဇကရယ်ပြုံးရင်း အရှေ့သို့တက်လာကာ ကျွန်ုပ်ကို ထူမ၍ တစ်လုံးတည်းသော ကုလားထိုင်ကျိုးပေါ်သို့ တင်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ငြင်းပယ်၍ ကြိုးစားမတ်တတ်ရပ်သော်လည်း ညင်သာစွာ တွန်း၍ ပြန်ထိုင်ခိုင်းလေသည်။ ‘ဘုရားရေ၊ သူတို့ကို ဘယ်လိုဧည့်ဝတ်ကျေအောင်လုပ်ရ ပါမလဲ’ ကျွန်ုပ် တဲအတွင်း၌ မင်းသားရှိနေလေပြီ။ ကုလားထိုင်ကျိုး၊ စုတ်ပြ နေသော အိပ်ရာခင်းများ၊ ကွဲအက်နေသော ကြမ်းပြင်နှင့် နံရံ အစရှိသော ကျွန်ုပ်ပိုင်ပစ္စည်းများနှင့် ချည့်နဲ့နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့မြင်သွားကြ၍ ကျွန်ုပ်ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဤအိမ်မှာ ကျွန်ုပ်အိမ်ဖြစ်သည်။ ဤမင်းသား နှစ်ပါးကဲ့သို့ ချမ်းသာသူများကြီးစိုးနေသည့် ရက်စက်သော ကမ္ဘာကြီး၏ မျက်လုံးများမှ ကျွန်ုပ်၏ အားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ဖို့ရာအတွက် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်မှုအချို့ကို ကျွန်ုပ်လိုအပ်သည်။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်လာမိသည်။ သူတို့တွေ ကျွန်ုပ်သားကို ခေါ်သွားဖို့ ရောက်လာကြသည်။

လား။ အဆုံး၌ အာဠိကာယကဲ့သို့ သတ္တိရှိသောသားတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေပြီလား။ မိန်းမဖြစ်သူက ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ခွာသွားတော့မည်လား။ ဘုရင်မိဖုရားအဖြစ်နဲ့ နေပြီးသားကို ကျွန်ုပ်ထံမှ ခေါ်သွားတော့မည်လား။ ကျွန်ုပ်၏ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကို လာ၍လှောင်ပြောင် ကြလေသလား။ စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာဖြင့် မျက်လုံးပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဘာမှတော့မပြောနိုင်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဘဒ္ဒရာ” မာရဇ္ဇ၏ ကြင်နာမှုရှိသော အသံက မပြောင်းလဲပေ။ ‘ခင်ဗျားတို့စစ်သည်တွေရဲ့ ရိုက်နှက်တာတွေကို ခံခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါဗျာ’ ဟု အော်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ သို့သော် စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ထိုင်နေခဲ့မိသည်။ မေဃနာဒက အာဠိကာယ အိပ်နေသော အိပ်ရာဘေး၌ ထိုင်ကာ ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ရှုနေလေသည်။ တီးတိုးညင်သာစွာပြောနေသော မေဃနာဒကို အာဠိကာယက သခင်ပျောက်နေရာမှ ရှာတွေ့သွားသောခွေးလေးအလား တုံ့ပြန်ပြောဆိုနေလေသည်။ ‘အာဠိကာယမှာသာ အမြီးရှိခဲ့ရင် လှုပ်ခါနေလောက်ပြီ’ ဟု စက်ဆုပ်စွာ ကျွန်ုပ် တွေးမိသည်။

“မင်းအပေါ်မှားသွားခဲ့တာ ကျုပ်သိပါတယ် ဘဒ္ဒရာ” မာရဇ္ဇက ကျွန်ုပ်ပခုံးပေါ်သို့ လက်လာတင်လေရာ အလွန်နီးကပ်သောကြောင့် ၎င်းထံမှ သူချမ်းသာတို့၏ ရေမွှေးနံ့ကိုရလေသည်။ ထိုမျှကြင်နာသော အကြည့်မျိုးကို ခံနိုင်ရည်မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ် အကြည့်လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က ဇာတ်နိမ့်သော ဆန်ကုန်မြေလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တော့သည်။ ရာဝဏကဲ့သို့ မာရဇ္ဇသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မည်းညစ်သော အရေပြားကို တို့ထိပြီး နောက်တွင် လက်ကို သုတ်လေသလားဟု ကျွန်ုပ်မသိမသာကြည့်လိုက်သည်။ မသုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ပျက်သွားသည်။ နန်းတော်ပြန် ရောက်သည်နှင့် ရေတော့ချိုးကောင်းချိုးပေလိမ့်မည်။

“ကျုပ်တို့ဘုရင်ကိုတော့ ရက်ရက်စက်စက် မတွေးလိုက်ပါနဲ့ ဘဒ္ဒရာ” ကျွန်ုပ် ၎င်းအားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်က မည်သူဖြစ်၍ တွေးနေရမည်နည်း။ တွေးသည်ဆိုဦးတော့ မည်သို့များ အရေးပါနေရသနည်း။ “သူဟာ အရင်က ရာဝဏပါပဲ၊ ဆံနွယ်တွေကဖြူလာတယ် ဆိုပေမယ့် စွန့်စားလိုတဲ့အိပ်မက်တွေနဲ့ အဲဒီအိပ်မက်တွေ ကိုအရယူချင်တဲ့

ဆန္ဒရှိနဲ့ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်တတ်သူ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ ဘဒ္ဒရာ၊ မင်းကလိုလူတွေအတွက် ဆိုးရွားမှုတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဗြာဟ္မဏတွေကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီဆိုပေမယ့် ဗြာဟ္မဏ ဝါဒကကျုပ်တို့လူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာတဖြည်းဖြည်းအမြစ်တွယ်လာနေခဲ့တယ်။ ကိုယ်ဟာ အားလုံးထက်သာတယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ လွယ်ကူလွန်းလှ ပါတယ်။ ဆင်းရဲမည်းညစ်နေတဲ့ မူလအသူရာမျိုးနွယ်တွေက မသန့် စင်ဘူး။ ထိတောင် မထိချင်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။ သူတို့တွေက သူဆင်းရဲတွေ အခုလိုအခြေချနေထိုင်ခြင်းက ကျုပ်တို့မြို့တော်ရဲ့အလှကိုအကျည်းတန်စေတယ်လို့ တွေးထင်ကြတယ်။ မင်းလိုမျိုးသူဆင်းရဲတွေကို မြို့တော်ကနေ ဒါမှမဟုတ် ဖြစ်နိုင်ရင် နိုင်ငံ ထဲကနေ မောင်းထုတ်ချင်နေတဲ့သူတွေရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတာယုံပါ ဘဒ္ဒရာ၊ အဲသလိုဖြစ်မလာအောင် တားဆီး ခဲ့တာဟာ ရာဝဏရဲ့ စာနာစိတ်ကြောင့်ပါ။ သူ ဆင်းရဲတွေအတွက် သူ ခံစားနားလည်ပေးပါတယ်။ကျုပ်တို့တွေဟာလူတန်းစားညီမျှမှုကိုအကောင် အထည်ဖော်နိုင်ရေးဆိုတဲ့ မဟာဘာလီရဲ့စံနှုန်းတွေကိုရောက်ဖို့အဝေးကြီး လိုသေးတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုအနေနဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပေမယ့်လို့ အဲဒီကိုရောက်ဖို့ ကျုပ်တို့ အပြင်းအထန်ကြိုးစား နေကြပါတယ်။ ပြီးတော့ 'ဝါနာ'လို့ခေါ်တဲ့ ဇာတ်စနစ်ကို သူ့ခေါင်းထဲကနေ ထုတ်ပစ်လိုက်ပါမယ်ဆိုတာ ပြောဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ကို လွှတ် လိုက်တာပါ။ တိုင်းပြည်ဟာကိုယ့်ပြည်သူပြည်သားတွေအကြားမှာဘယ်တော့မှ အသွေး အရောင်ခွဲခြားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့တည်ကြည်တဲ့ ကတိဖြစ်ကြောင်းကို ဝန်ကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ကိုယ်စား ပြောဆိုပါတယ်။”

အပြောကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အထင်မကြီးမိ။ အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်ကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ၎င်း၏မျက်လုံးထဲက မျက်ရည် များကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရ၏။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုပွေ့ဖက်ပြီး၊ ထိတွေ့ပြီး၊ စိတ်တက်ကြွဖွယ်ရာ အတွေးများကိုပြောပြပြီး မြင့်မြတ်လှပြီဟု ထင်နေပုံ ရသည်။ စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် ထင်လိုက ထင်ပါစေတော့။ နှစ်ကာလ များကြောင့် ကျွန်ုပ်မာကြောသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ အာဠိကာယ

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငိုရှိုက်လိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ခများမှာ စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ယုံတမ်းစကားများကို
 ယုံကြည်နေသေးသည်မှာ ကံထူးသည်ဟု ဆိုရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏
 မျိုးဆက်မှာ ဆေးကု၍မရသော အဆိုးမြင်ခြင်းရောဂါ စွဲကပ်နေသည်
 ဟူသောစိတ်ဓာတ်ကျရောဂါ၎င်းကိုကူးစက်လာပေလိမ့်ဦးမည်။ သို့ရာတွင်
 ကျွန်ုပ်တို့၏ အနံ့ဆိုးထွက်နေသော တဲအိမ်ထဲ၌ ရပ်နေကြသူများမှာ အရေးပါ
 အရာရောက်သော အာဏာရှိပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆက်
 ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ အလွန်ကျေးဇူးရှိသည့်ပုံမျိုးဖြင့် သရုပ်ဆောင်
 နေခဲ့၏။ အာဠိကာယ၏ မျက်နှာအမူအရာကို ကြည့်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်
 အယုံသွင်းခံလိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ အလွယ်တကူ လိမ်ညာ၍
 ရသော သနားစရာလူ့အန္ဓလေးပင်။ ကျွန်ုပ်သည် အဘိုးအိုကို စာနာသွား
 မိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝန်ကြီးဆိုသော လူဆိုးလူသွမ်းများအကြား၌ အမှန်
 တကယ်ရိုးသားစိတ်ရှိသူတစ်ယောက်ကိုပြုရပါမူထိုသူမှာ ဤမာကျောသော
 အညိုရောင် အခွံမာသီးတစ်လုံးဖြစ်သည့် မာရဇ္ဇပင်ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းမှာ
 ကိုယ်ပြောသည့်စကားကို ယုံကြည်မှုရှိသည်။ ဖြစ်လာအောင်လည်း
 စိတ်အားထက်သန်မှုအပြည့်ဖြင့် ကြိုးစားဆောင်ရွက်တတ်သူဖြစ်သည်။
 ၎င်း၏ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ ဂုဏ်ကိုလိုချင်၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။
 သို့ရာတွင် ပရဟဿတ၊ ဇေမ္မုမာလီကဲ့သို့သော ရှေးရိုးစွဲအစောင့်အို
 ကြီးများက ပြောင်းလဲမှုများကို ခွင့်ပြုလေမလားဆိုသည်မှာ အလှမ်းဝေးဆဲ
 ဖြစ်သည်။ အားလုံးကသဘောတူခဲ့သည်ဆိုလျှင်တောင် အသူရာတို့ကြား၌
 ဗြာဟ္မဏအရေကို ခြုံထားသူဘိဘိသနက ထိုအမူ အရာများမှာ အရေး
 နိမ့်လိမ့်မည်ဟု ဆိုပေဦးမည်။ ဘိဘိသနသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်
 အယူသီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ဘိဘိသနသည် အသူရာ
 ယဉ်ကျေးမှုတစ်ခုလုံးအား ဗြာဟ္မဏနှင့်ဒေဝတို့ထံ ရောင်းစား လိမ့်ဦးမည်
 ဟု ထိုကတည်းကပင် ကျွန်ုပ် တပ်အပ်သိနေခဲ့၏။

“စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်က
 ဒီလက်ဆောင်ပဏ္ဏာလေးကို မင်းကို အပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ မင်း ထမ်း
 ရွက်ခဲ့တဲ့အမှုတော်တွေအားလုံးအတွက် ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်
 ကျုပ်တို့လူမျိုးရဲ့ ဂုဏ်ရောင်ထွန်းပြောင်ဖို့အတွက် မင်းတွေကြံခဲ့ရတဲ့
 ဆင်းရဲမှုတွေနဲ့ယှဉ်ရင် မပြောပလောက်ဘူးဆိုပေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်က

ကျေးဇူးတင်လို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို မင်းလက်ခံပေးပါ” ဟုဆိုရင်း ဒင်္ဂါးသံများ တချွင်ချွင်မြည်နေသော အဝတ်နှင့်ပတ်ထုပ်ထားသည့်အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကျွန်ုပ်ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလေသည်။ ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်၌ ကျေနပ်သောအသွင်ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်ထံမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောလာခြင်းကို စောင့်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ အထုပ်ကြီးကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိသည်။

မေဃနာဒက အာဠိကာယထံမှ ထွက်သွားချိန်၌ အာဠိကာယပြောလိုက်သောစကားကိုကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရသည်။ “နောင်တော့အတွက်ဆို ညီတော် ကျန်တာအားလုံးကိုမေ့ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ နောင်တော့အတွက် သေရမယ်ဆိုလည်း ညီတော် သေပျော်ပါတယ်လေ” ဟုဆိုရင်း မေဃနာဒ၏လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ကလိကလိ ဖြစ်၍နေ၏။ ‘အရှူးကောင်က မင်းသားအတွက် သေမယ်ဆိုပါလား’ အားကြီးသော အထက်လူများအတွက် နေထိုင် ကြိုးစား ရုန်းကန် သေဆုံးရန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ကံကြမ္မာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ယခု မင်းသားငယ်၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သူအတွက် တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်ုပ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ဖူးပြီ။ ယခုတစ်ဖန်ဆောင်ရွက်ဖို့ တွန်းအားပေး ခံနေရပြန်သည်။ အို အရှင်သီဝ။ လွတ်မြောက်နိုင်ဖွယ် မရှိလေရော့သလား။ ကျွန်ုပ်သားသည်လည်း ကိုယ်နှင့် ကိုယ့်မိဘများကိုပစ်ပယ်ကာ သခင်အတွက်သေပွဲဝင်မည်ဟု ဆိုနေပြန်သည်။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့လို ပိုးတုံးလုံးကောင်များအား သေမိန့်ချမှတ်နိုင်ခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေကြသလော။ ကျွန်ုပ်တို့လို မည်းညစ်၍ ကျိန်စာသင့်နေသော သေးနပ်သူတချို့ကို ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းခြေကာ ဂုဏ်၊ ဓနုဥစ္စာရှိရာသို့လှမ်းတက်ပြီး ၎င်းတို့၏ကံ ကြမ္မာကို ရှာဖွေနိုင်ကြသည်ဟု ထင်နေကြသလော။

ကျွန်ုပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ဦးခေါင်းတို့ချာချာလည်နေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသက ချည့်နဲ့ကြေမွနေသော ခန္ဓာကို အားသစ်ဖြစ်စေခဲ့၏။ “ထွက်သွား၊ ထွက်သွားကြစမ်းပါ” ဟု အော်လိုက်ရင်း ဒင်္ဂါးပြားထုပ်ကြီးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ရာ တံခါးအပြင်ဘက်သို့ အမြောက်ဆံတစ်လုံးကဲ့သို့ ထွက်သွားပြီး အထဲ၌ရှိသောဒင်္ဂါး ပြားများမှာ ညစ်ပေနေသော လမ်းမနှင့်မြောင်းထဲသို့ ပြန်ကျသွားလေတော့သည်။ ငွေဒင်္ဂါးများဖြစ်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကိုယ့်လူမျိုးတို့၏

ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရွှေဒင်္ဂါးများကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်ဟု မဝံ့ကြား နိုင်အောင်ပင်ဖြစ်သွားသည်။ ကြေးဒင်္ဂါးများသာဖြစ်ခဲ့လျှင်မင်းသားများနှင့် မြင့်မြတ်သောပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နှမြောတွန့်တိုသူများဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့၏ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကိုဂရုမစိုက်စရာအလေးထားစရာမလိုဘူးဟူသော ကျွန်ုပ်၏ယုံကြည်ချက်ကို မှန်ကန်ရာ ရောက်စေလိမ့်မည်။

သို့သော် ယခုတော့ ငွေဒင်္ဂါးများဖြစ်သည်။ ထိုဒင်္ဂါးများဖြင့် ကျွန်ုပ် ချမ်းသာသွားမည်မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အခြေအမြစ်မရှိသော မာနစိတ်ကို ပြေပျောက်စေဖို့အတွက် နည်းပါးသည်ဟုလည်း မဆိုသာပေ။ တောင်းစားသူများနှင့် လမ်းဘေးကလေးငယ်များ စုဝေးရောက်ရှိလာ ကြသော်လည်း ဝင်းလက်နေသောဒင်္ဂါးပြားများကို မထိ ရဲကြပေ။ မင်းသား တစ်ပါး၊ ဝန်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဖိုးကြီးဘဒ္ဒရာတို့၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်းမှာ ပြကွက်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီး ငွေဒင်္ဂါးများကပင် စိတ်ဖမ်းစားထားမှုကို အာရုံပြောင်းသွားအောင်မစွမ်းဆောင် နိုင်ချေ။

ကျွန်ုပ် လွန်သွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖွင့်ပြောမှတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “ကျုပ်အိမ်ကိုရောက်လာလို့ ကျုပ်ကိုကူညီရာ ရောက်သွားတယ်လို့ ထင်နေကြသလား၊ ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ကျုပ်သားနဲ့ ကျုပ် သေတော့မလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဒင်္ဂါးပြားတွေကိုလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ ပြန်ယူသွားပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်က စာ နာစိတ် ရှိတယ်ဆို” ကျွန်ုပ်တံတွေးကို ပျစ်ကနဲထွေးလိုက်သည်။ “ကူးစက်ရောဂါ ရှိသူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခံနေရခြင်းက ဘယ်လိုဆိုတာမျိုးကို သူ သိနိုင်မလား၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုရဲ့ နာကျင်ခြင်းကို သူသိရဲ့လား၊ ရှုံးနိမ့်ခြင်း မျှော်လင့်ချက်မဲ့ခြင်းရဲ့ နာကျင်မှုကိုရော၊ အိမ်ရာမဲ့ခြင်းရဲ့ ခံစားမှုကိုရော၊ ဆင်းရဲမည်းညစ်တဲ့အသူရာတွေကို ဇာတ်နိမ့်သူတွေအနေနဲ့ ဆက်ဆံတာမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘဲ မြို့ထဲမှာပဲနေစေချင်တယ်ဆို၊ အဲဒါတွေရဲ့ အကြောင်းပြချက်က ဘာဆိုတာလည်း ကျုပ်သိပါတယ်၊ မြင့်မြတ် ချမ်းသာတဲ့ အယောင်ဆောင်ဗြာဟ္မဏတွေက ကျုပ်တို့ကို မည်းညစ်တဲ့ အသားအရေနဲ့ နံတယ် မသန့်ရှင်းဘူးလို့ ဝူးဝူးဝါးဝါးပြောကြပေမယ့် ကျုပ်တို့ကခင်ဗျားတို့ကို လိုအပ်တာထက် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ပိုလိုအပ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို နှင်ထုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူတွေက ခင်ဗျားတို့ရဲ့အမှိုက်တွေကို ရှင်းပေးမှလဲ၊ လမ်းတွေကို ဘယ်သူတွေက

လဲကျင်းပေးမှာလဲ၊ လှည်းတွေကို ဘယ်သူတွေကဆွဲပေးမှာလဲ၊ တိုက်ပွဲ လေးတွေမှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် ဘယ်သူတွေကသေပေးမှာလဲ”

လည်ပင်း၌ အေးစက်သောသံမဏိဓားသွားကို ကျွန်ုပ်ခံစားလိုက် ရပြီး မင်းသားမေဃနာဒ၏ အရည်လဲနေသော မျက်လုံးများကိုကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့သွားမိသည်။ ဒေါသလည်းပြေသွားသဖြင့် တုန်လှုပ်မှုကြောင့် မြေပေါ်သို့ ဘုတ်ကနဲ ခွေလဲကျမလိုဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပြောလိုက်သော စကားများက ရက်စက်လှသောအင်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ထိုးနှက်ခဲ့ လေပြီ။ နှုတ်ခမ်းတို့တဆတ်ဆတ်တုန်ခါပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အကူအညီ မဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မျက်ရည်များမှာ ပူလောင်နေသည့်ပါးပြင် ပေါ်မှစီးကျလာလေသည်။ နိတ္တိတံခဲ့လေပြီ။ ဓားသွားက ပို၍ပြင်း ထန်စွာ ဖိလာသောကြောင့် တဖြည်းဖြည်းစီးကျလာသည့် ပူနွေးသောသွေးတို့ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏မဆင် မခြင်ပြုမှုခြင်းကြောင့် ဧကန်မုချသေပွဲ ဝင်ရပေတော့မည်။

“ရှိပါစေတော့ မေဃနာဒ၊ သူမူးနေတာဖြစ်မယ်” ဟု မာရဇ္ဇ ပြောလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဓားသွားကို ဖိထားသော အားမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်းလျော့သွားပြီးနောက် မေဃနာဒက ဓားကို ဖယ်လိုက်ကာ ဓားသွားပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ်၏သွေးတို့ကို လက်ဖြင့်သုတ်၍ ကျွန်ုပ်မျက်နှာမှ မျက်လုံးမခွာစတမ်းကြည့်ရင်း ဓားအိမ်ထဲသို့ ဓားကို ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ဒူးတုန်ကာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြိုလဲကျသွားခဲ့သည်။

“ဘဒ္ဒရာကျုပ်တို့သွားတော့မယ်၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ပါ၊ အများကြီး မစဉ်းစားပါနဲ့၊ ဦးနှောက်ချောင်သွားဦးမယ်” ဟု မာရဇ္ဇက ပြုံးပြီး ပြောလေ၏။ သို့သော် ၎င်း၏မျက်လုံးများကမပြုံးသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက် ရသည်။ ထိုမျက်လုံးများထဲ၌ မထိမဲ့မြင်မှုကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။ မေဃနာဒက တရှိုက်ရှိုက်ငိုနေသော အာဠိကာယဆီသို့ လှမ်းသွားကာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်တွင် မင်းသားနှင့်ဝန်ကြီးတို့သည် နေရောင်ထဲသို့ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။ မြင်းကိုကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရပြီးနောက် မြင်းရထားမှာ မညီညာ ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ရှိဆဲပင်။ စိတ်အစဉ်တို့ က ဗလာနတ္တိ။

ထို့နောက် ဆူညံရန်ဖြစ်နေကြသောအသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။
 ပထမတော့ သတိမထားမိခဲ့။ နောက်မှ ကျွန်ုပ်လွင့်ပစ်လိုက်သောဒင်္ဂါး
 ပြားများအတွက် ရန်ဖြစ်နေကြကြောင်းကို သဘောပေါက်လိုက်၏။
 ကျွန်ုပ်၏ ဒင်္ဂါးပြားများ။ ကျွန်ုပ် ကြိုးစား၍မတ်တတ်ထလိုက်ရာတွင်
 ဟန်ချက်မနိုင်ဘဲ မှောက်ယက်လဲကျလေသည်။ အပြင်ဘက် သို့ လေးဖက်
 ထောက်ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဒင်္ဂါးပြားလှတိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်
 လိုက်သည်။ ဒင်္ဂါးအများစုမှာ ပါသွားကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကုတ်ခြစ်၍
 ထိုးဖောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးကလေးနှစ်ယောက်ကို ဖနောင့်နှင့်
 ပေါက်၍သူတောင်းစားအဘိုးအိုတစ်ယောက်ကိုကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
 ဒင်္ဂါးတော်တော်များများကို ပြန်ရလိုက်သည်။ နာကျင်မှုများမရှိတော့။ ဤ
 ဒင်္ဂါးများမှာ ကျွန်ုပ် ခက်ခက်ခဲခဲရရှိထားသော ငွေများဖြစ်သည်။ ရေမြောင်း
 ထဲမှ မြေကြီးများပေနေသော ဒင်္ဂါးပြားလက်တစ်ဆုပ်စာကို ရလိုက်သည်။
 လူအများအပြားက ဝိုင်းလှကြသော်လည်း ထိုးနှက်ကန်ကျောက်ပြီး
 ကျစ်နေအောင်ပိုက်ထားလိုက်သည်။ အဆုံး၌ သူတောင်းစားများနှင့်အိမ်နီး
 ချင်းတို့မှာ လက် လျှော့ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်းဆဲ အချင်းချင်းလည်းဆဲရင်းနှင့်
 ထွက်သွားကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရေမြောင်းထဲမှ ထွက်၍ ဒင်္ဂါးပြား
 များကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ပြားရှိလေသည်။ အစက
 တစ်ရာလောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ဒင်္ဂါးပြားများကိုကျွန်ုပ်အကြာကြီးစိုက်ကြည့်
 နေမိသည်။ ဘဝကပေးသောအခွင့်အရေးများကို ယခင်တုန်း ကလည်း
 ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျွန်ုပ် လွင့်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤအခွင့်အရေးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်
 ထိုက်တန်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်မည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ လမ်းထောင့်ရှိသေရည်ဆိုင်မှာ
 ယခု ဖွင့်နေပေရော့မည်။ ထိုဆိုင်၌ ဖရုံသီးလောက်ကြီးသည့် ရင်သား
 များရှိသော ပြည့်တန်ဆာများနှင့် တောအရက်အမြောက်အမြားရှိလေ၏။
 ကျွန်ုပ်လိုချင်သည်မှာလည်း ထိုအရာများပင်။ နေဝင်ချိန်ရောက်လာသော
 အခါ၌ ကျွန်ုပ်တိုက်ခိုက်၍ရလာသော ဒင်္ဂါးပြားများကိုယူကာ ဆိုင်ဆီသို့
 ထွက်လာခဲ့ လိုက်သည်။ ကောင်းကောင်းသောက်၍ ပျော်ပါးရပေဦးတော့
 မည်။ ထိုအရာသည်ပင် ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်လေ၏။

၃၇။ သမီးတော်၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲ

ရာဝဏ

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ သတင်းများကို ကျွန်ုပ်ကြားနေခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေးဆွဲနေသောနံရံပန်းချီထဲ၌ စိတ်ကိုနှစ်ထားချင်သော်လည်း အာရုံမစိုက်နိုင်ဖြစ်နေခဲ့ကာ လိုချင်သောအရောင်အသွေးမျိုး မရနိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကြားရသည့်သတင်းက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာကောင်းလှပြီး ကျွန်ုပ်မှာ မည်သူနှင့်ရင်ဖွင့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထိုသတင်းမှာ သေချာအောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ မာရဇ္ဇကို ပြောပြရမည်လား။ မဖြစ်နိုင်။ ၎င်းမှာ အထူးတလည်ဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ စာနာတတ်သောသူ လုံးဝမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ညည်းတွားပြောဆိုခြင်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနားသည့်စကားမျိုးကို နားထောင်ဖို့ဆန္ဒရှိနိုင် မည့်သူမဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အိုမင်းခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက ကျွန်ုပ်သူ့ကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်အခါက ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက် ရှိပေလိမ့်မည်။ အတိအကျကို မာရဇ္ဇသာ သိပေလိမ့်မည်။ ယင်းကိစ္စမှာ အန္တရာယ်ရှိသော တာဝန်တစ်ခုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ သားတော် အတတ်ပညာပြီးဆုံးပွဲပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အာဇီကာယပေါ် ကျွန်ုပ်ဆက်ဆံနေရပုံကို နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်မိ၍ စိတ်မကောင်းစွာနှင့်နေနေခဲ့ရာမှ မာရဇ္ဇရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်ကို ယင်းအခြေအနေမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းမှာ ရက်စက်ပွင့်လင်းပြီး

ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဟု ပြောခဲ့သူဖြစ်၏။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ကျွန်ုပ်မှာ ပထမဆုံးမွေးခဲ့သောကိုယ့်ရင်သွေးကို ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်ခဲ့သူသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ် ဒေါသပုန်ထပြီး ထိုကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ဖို့ အကြံပြုသူမှာ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့သာဖြစ်သည်ဟု ၎င်းအား သတိပေးခဲ့သည်။ ၎င်းက ကျွန်ုပ် သည်လည်း ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း၌ ဘာမှဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိခဲ့ဟု ပြန်ချေပခဲ့ သည်။ ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆက်ဘာမှမပြောနိုင်တော့သဖြင့် ၎င်းအားထွက်သွားဖို့ ကို ခပ်မာမာပြောဆိုပြီးနောက် ကိုယ့်ဥခွံလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။ ကြင်ရာတော်ကိုလည်း အော်ဟစ်ကာ မေဃနာဒကိုပင် အခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ညသန်းခေါင်အချိန်၌ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်ကာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ကျွန်ုပ် နိုးထလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် တစ္ဆ တစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ အသူရာမင်းဧကရာဇ်နန်းတော်ထဲ၌ တစ္ဆသေရဲရှိသည်ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောလာခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ် ရယ်နေခဲ့လိမ့်မည်သာ။ တစ္ဆသေရဲဆိုသည်မှာ ငယ်စဉ်အခါက ပုံပြင်စာအုပ်များ ထဲတွင်ပါသော အရာများသာဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုညမှာ တစ္ဆတစ်ကောင် ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုတစ္ဆမှာ မျက်နှာကို ဇာပဝါပါးလွှမ်းခြုံထားသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကျွန်ုပ်အားစိုက်ကြည့်နေသောသူကို ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ဖူးသလိုရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခြေလက်များက လှုပ်၍မရဖြစ်နေရာ ကိုယ့်ကြောက်စိတ်ကိုပင် ကိုယ်ပြန်ခံစားနေရ၏။ မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထင်ရှား လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မန္တောဒရီကို လှုပ်နှိုးလိုက်ချင်သော်လည်း လက်တို့က လှုပ်မရဖြစ်နေသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာချိန်၌ မျက်နှာက ပို၍ထင်ရှား လာသည်။ နောက်ဆုံး ကွဲပြားစွာမြင်ရသည်အထိ ကြောက်စိတ်နှင့် ကျွန်ုပ် စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်ထဲမှ ဇီးကွက်တစ်ကောင်၏အော်မြည်သံ သည် တိတ်ဆိတ်မှုကိုဖောက်ထွင်းကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် လေတစ် ချက်အဝှေ့တွင် မျက်နှာကိုအုပ်ထားသောပဝါမှာ လွင့်ကျသွားခဲ့သည်။

၀၀၃၀သီ...။
ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်းတို့မှာခြောက်ကပ်၍နေလေ၏။ စိတ်ဝိညာဉ်၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော စိတ်ခံစားမှုအားလုံး သည် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လာကာ

လည်ချောင်း၌လာတစ်နေလေ၏။ ဝေဒဝသီသည် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ ရယ်မောနေပြီးနောက် မြူနှင်းထဲ၌ တဖြည်းဖြည်းချင်းပျော်ဝင် ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဖက်သတ်မေတ္တာကြောင့် အကျိုးဆက်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်ုပ်အား အသက်မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်စေခဲ့၏။ ဖြည်းညင်းနာကျင်စွာဖြင့် ခြေလက်များကို လှုပ်ရှားလိုက်ပြီး အိပ်ရာမှထ၍ ကွင်းထိုးဖိနပ်ကိုရှာကြည့်မိသည်။ စိတ်ခံစားမှုဗလာနတ္တိနှင့် ဘာဆိုဘာမျှမတွေးနိုင်ဘဲ လစန္ဒာ၏ဘော်ငွေရောင်အလင်းထဲ၌ ငြိမ်သက် နေကြသော ငှက်ပျောရွက်များကိုကြည့်ရင်း တစ်ခဏမတ်တတ်ရပ် နေခဲ့ သည်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်ဘာလုပ်ရမည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သေးငယ်သောအတွေးစလေးသည် မကြာခင်မှာပင် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးဝင်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကိုဖွင့်ထားခဲ့ပြီးခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။ တခေါခေါဟောက်နေကြသော အစောင့်များကို လျစ်လျူ ရှုပြီး မာရဇ္ဇ၏ အခန်းဆီသို့ ကြံ့ကိုဖြတ်၍ အပြေးလာမိခဲ့၏။ အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုလိုက်သဖြင့် တံခါးကိုမှီရင်း ငိုက်မြည်းနေသော အစောင့်မှာ လန့်ဖျပ်သွားလေသည်။ အထဲမှ ပွစိပွစိပြောနေသော အသံများကို ကြားရ သော်လည်း တံခါးကိုဆက်ထုနေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ တံခါးကိုလာဖွင့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုမြင်လိုက်သည်တွင် ထိုဆဲဆိုနေသော အသံများမှာ အဘိုးအို၏ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

“ကျုပ်တို့အခုသွားမှဖြစ်မယ်၊ သူ့ကိုအခုသွားတွေ့ရမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“အဝတ်လဲပြီး မြန်မြန်သာလာစမ်းပါလေ၊ သူ့ကို အခု ကျုပ်တွေ့ချင် တယ်၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဘယ်သူလဲကွ”

၎င်းအား အခန်းထဲမှ ဆွဲခေါ်လာလိုက်၏။ အစောင့်က ပျာပျာသလဲ အလေးပြုလေ၏။ ဥယျာဉ်ထဲထိဆွဲခေါ် လာပြီးနောက် ၎င်းအားပြောလိုက် သည်။ “ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်.. ဝေဒဝသီကို..” မာရဇ္ဇ၏မျက်နှာ ပေါ်က တုန်လှုပ်ရှုပ်ထွေးနေမှုများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကျွန်ုပ် ဆက်ပြော လိုက်၏။ “အခု ကျုပ် သမီးတော်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“မင်း မူးနေတာလား” ဟု မာရဇ္ဇက ကျွန်ုပ် ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းမှ ရုန်းဖယ်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ခြေထောက်ကိုပေါက်ရင်းမေးလိုက်သည်။ “ယန္တရားရုံကြီးရဲ့သော့ကို ဘယ်သူသိမ်းထားတာလဲ”

“ရာဝဏ သတိရှိစမ်းပါလေ၊ အခုပဲ မိထိလာကို မင်းကသွားချင်သတဲ့လား၊ ဒေဝတွေရဲ့တိုင်းပြည်ထဲအထိ ငါ့ကို မင်းယောက္ခမရှူးကြီးရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းယန္တရားကြီးကိုစီးခိုင်းချင်တယ်ပေါ့လေ၊မင်းဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံး မောင်းခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ်ကို သော့ပေးစမ်းပါ၊ မေရန့်ကိုလည်းနှိုးလိုက်” ကျွန်ုပ်ကယောင်ချောက်ချားပြောနေမိသည်။

ဆူဆူညံညံအသံများကိုကြား၍ အပြေးရောက်လာသော အစောင့်အား တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေ တတ်သော ပါမောက္ခဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမတော်က ပုဿပါကဝိမနဟုခေါ်ဆိုသည့် ယာဉ်ပျံသိမ်းထားရာ အဆောက်အဦ၏သော့ကို သွားယူခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ခိုင်းသည်ကို အစောင့်ကသွားလုပ်နေစဉ်မာရဇ္ဇက ကျွန်ုပ် အားစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကျုပ်တို့ အခုသွားကြမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က အပြီးပြတ်ပြောလိုက်သည်။ မာရဇ္ဇက ခေါင်းကိုခါရင်းအဝေးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ “ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ” ကျွန်ုပ် ဒေါသပိုဖြစ်သွားသည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲနှင့် အဝေးကို ထွက်သွား၍ရမည်လော။

“အဝတ်အစားသွားလဲမလို့ဟေ့” ဟု ပြန်အော်ပြောရင်း ၎င်း၏ အခန်းတံခါးကိုပိတ်၍ ဝင်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း ရှေ့ဘာဖြစ်လာမည်ကို တွေးနေခဲ့၏။ မာရဇ္ဇပြောခဲ့သလို အန္တရာယ်များလှသော ခရီးစဉ်ဖြစ်ပေမည်။ တစ်ချက်မှာ ပုဿပါကကို ကျွန်ုပ် မမောင်းရတာကြာခဲ့ပြီ။ ပျံသန်းရခြင်းကို ကျွန်ုပ် သဘောမကျလှ။ လူသည်ပျံသန်းရန်မဟုတ်။ ပျံသန်းရန်ဆိုခဲ့ပါမူ အရှင်သီဝက အတောင်ပံဖန်ဆင်းပေးခဲ့ မည်သာ။ ထို့ကြောင့် ယာဉ်ပျံဟူသည်မှာ ဘုရားသခင်အတွက် စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သမီးတော်ကိုတွေ့ချင်သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ခံစားမှုကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မေးခွန်းထုတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သမီးတော်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်

နေခဲ့သော်လည်း သားတော်များ မွေးဖွားလာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ သူလျှိုများပိုပေးသော အစီရင်ခံစာများကိုပင် မဖတ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မိထိလာပြည်မှာ ဝေးလံလွန်းလှသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်၏အားပြည့် အင်ပြည့်နယ်မြေအင်ပါယာချဲ့ထွင်ခြင်းအတွက် သေးငယ်လွန်းနေခဲ့သည်။

သမီးတော်နှင့်လည်း အနေဝေး၍ သတိတရပင်မရှိခဲ့လှ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ သမီးတော်မှာ သေသောသူကြာရင်မေ့ဆိုသည့်စကားလို ဖြစ်နေခဲ့၏။ ပိုဆိုးသည်မှာ လူ့လောကကြီးထဲ၌ မရှိသလိုထင်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူနယ်မြေထဲသို့တပ်အင်အားမပါဘဲဝင်ရောက်ခြင်းမှာ ရူးသွပ်မိုက်မဲရာ ကျလေသည်။

“ရာဝဏ သားတော် ကျုပ်ပျော်တယ် အရမ်းကိုပျော်တယ်...” ယောက္ခမတော်မှာ ပျော်ရွှင်နေသောကလေး ငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ရင်ဖိုစွာ နှင့်မတ်တတ်ရပ်နေလေသည်။ တချွင်ချွင်မြည်နေသော သော့များကို ခါးတွင် ချိတ်လျက် အပြေးအလွှားရောက်လာလေသော အဘိုးအို။ ဤသတိမေ့တတ် သောပါမောက္ခကြီးကို ကျွန်ုပ်သဘောကျလာခဲ့၏။ ကြီးမားခန့်ထည် လှသော ဂိုကာနာဘုရားကျောင်းကြီးကို တာဝန်ယူမဆောက်လုပ်ခင်အထိ ၎င်းအား အလေးအနက် ထားခဲ့သည်မဟုတ်။ ထို့နောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင့်မြတ်သော မြစ်ကမ်းပါးများပေါ်၌ အလားတူအဆောက်အဦများကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းမှာ လက်မှုပညာနှင့်မြို့ပြဆောက်လုပ်ရေး ပညာရှင် ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်လေသည်။

ပုဿပါကကို သိမ်းဆည်းထားရာအဆောက်အဦဆီသို့ မာယန် အဘိုးအိုသည် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားသွားလေသည်။ သော့များကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ရှာပြီးလျှင် တံခါးကို အကျယ်ကြီးဖွင့်လိုက်လေသည်။ ဤထူးဆန်းသော ယာဉ်ပျံ၏ အချိုးအစားပြေပြစ်မှုကို ကျွန်ုပ် အမြဲချီးကျူးခဲ့၏။ ယာဉ်ပျံ၏ကြီးမားသော အတောင်ပံများမှာ အထက်မှအောက်သို့မခတ်ဘဲ မြန်ဆန်စွာ မွေ့ရမ်း လည်ပတ်ကြလေ၏။ ၎င်းတစ်ကောင်နှင့်တူသလို ငါးတစ်ကောင်နှင့်လည်း ဆင်၏။ ယာဉ်ပျံ၌ မောင်းတံများပါရှိပြီး မောင်းတံတို့၏အသုံးပြုပုံကို ကျွန်ုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာကိုင်တွယ်ဖူး၍ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သည်။ ပျံသန်းမောင်းနှင် ရာ၌ သိပ်မကျွမ်းကျင်လှသော်လည်း တော်သင့်ရုံတော့ထိန်းနိုင်သည်။

မာယန်မှာတော့ မောင်းတံအမျိုးမျိုး၏အသုံးပြုပုံနှင့် အမြင့် တစ်နေရာသို့ ယာဉ်ပျံရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွက်ဖွင့်၍ လေထဲ၌ပျောနေနိုင်ကြောင်းကို မနားတမ်းပြောနေသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ နားမထောင်သလောက်ပင်။ ‘မန္တောဒရီကို ပြောသင့်လား’ သွားရမည့်ခရီးမှာ မိုင် ၂၀၀၀ ကျော်ဖြစ်၍ သုံးရက် ကြာမြင့်နိုင်မည်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ တစ်ပတ်အတွင်းပြန်လာမည်ဟူသော စာတိုလေးကို ထားရစ်ခဲ့လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် တစ်ခဏချီတုံချတုံဖြစ်သွားသည်။ မန္တောဒရီကို ကျွန်ုပ်ချစ်သည်ဟူသော အပြစ်တစ်ခု ထပ်လောင်းပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မာရဇ္ဇရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားများ၊ စားစရာတချို့နှင့် စပျစ်သေရည်များ၊ ကျွန်ုပ်၏လက်နက်များကို ၎င်း၏ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ သိမ်းထုပ်နေလေ၏။ ယာဉ်ပျံအနောက်ထဲသို့ ပစ္စည်းပစ္စယများအားလုံးကို ပစ်ထည့်ပြီးနောက် မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် “ရာဇာမင်းတကယ်ပဲသွားချင်တာလား” ဟု မေးလေသည်။

ကျွန်ုပ်ယာဉ်ပျံထဲသို့ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ မာရဇ္ဇလည်း ခေါင်းတခါခါနှင့် လိုက်ဝင်လာလေသည်။ အစ၌ စိုးရိမ်နေမိသော်လည်း အရှင်သီဝထံ တိတ်တဆိတ်တိုင်တည်ရင်း မောင်းတံကိုတွန်းလိုက်သည်တွင် ယန္တရားကြီးမှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုမ့်သွားလေသည်။ နောက်မောင်းတံတစ်ခုကို ထပ်တွန်းလိုက်သည့်အခါ၌ လေယက်တို့မှာ မြန်သည်ထက် မြန်လာပြီးလျှင် ဝုန်းဆို ဆောင့်ထွက်သွားပြီးသကာလ ပုဿပါကမှာ လေထဲသို့ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ မာရဇ္ဇသည် ၎င်းထိုင်နေသောခုံအရှေ့ သံလက်တန်းအား ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်မိ၏။ သို့ရာတွင် လေထဲ၌ ရပ်တန့်သွားလေမည်လားဟူသော အတွေးမျိုး စိတ်ထဲဝင်မလာအောင် လုပ်နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ငှက်ချေးများကဲ့သို့ပြုတ်ကျကာ အောက်တွင်ရှိသော ကျောက်တုံးများပေါ်သို့ ပြန်ကျသွားမလားဟူသော အတွေးမှာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

လင်္ကာသည် လရောင်ကြောင့် ဘော်ငွေရောင်ထနေသော သမုဒ္ဒရာပြင်ထဲ၌ မျက်ရည်စက်လောက်ရှိသော အစိမ်းရောင်ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့အောက်ဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မည်းနက်နေ သောကောင်းကင်ပြင်၌ ထောင်သောင်းချီသောကြယ်ပွင့်များ

ပြန်ကျဲလင်းလက်နေသည်မှာ နတ်ဘုရားများက ၎င်းတို့၏ ခြံလွှာ ပေါက်ထဲမှနေ၍ ချောင်းကြည့်နေသည့်အလား ထင်မှတ်ရလေသည်။ တိမ်ခိုးတိမ်မျှင်များက ကျွန်ုပ်တို့ဘေး၌ ရစ်ဝဲနေကြ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆံနွယ် တို့မှာ တပိုးပိုးတိုက်နေသောလေထဲ၌ ဝဲလွင့်၍နေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် အသွင်ဟန်အား ဘေးမှမြင်သူတစ်ယောက်က မည်မျှအထင်ကြီးသွားမည်ကိုတွေးရင်ပြုံးမိလေသည်။ မာရဇ္ဇလည်း စိတ်သက်သာသွားပုံရသည်။ ပြည်မကြီးပေါ်မှဖြတ်သန်းချိန်တွင် ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် အားပါးတရ ကျွန်ုပ် အော်ဟစ် လိုက်သည့်အခါ၌ မာရဇ္ဇလည်း လိုက်အော်လေသည်။ ဆယ်ကျော်သက်အချိန်အခါက ညစ်တီးညစ်ပတ် တေးသီချင်းများကို သတိရလေမလားဟု ကြိုးစားလိုက်မိသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မကောင်းသော အသူရာတေးသီချင်းများကို နှုတ်ဖျား၌သီဆိုရင်း အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ မြောက်ဘက်ကုန်းမြေဒေသသို့ ပျံသန်းလာခဲ့ကြလေသည်။ ခြောက်ဆယ် အရွယ်နီးပါးရှိနေသူအဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် လေးဆယ်အရွယ် လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးတို့သည် မိဘများမပါဘဲ ပထမဆုံးသော အပျော်ခရီးကို ထွက်ကြသည့်အပူအပင်မရှိသောလောကကြီးထဲမှ ဆယ်ကျော်သက်နှစ်ဦး ပမာဖြစ်နေကြလေ သည်။

ရွက်များကိုချလိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တည်ငြိမ်သော အမြန်နှုန်းဖြင့် လေထဲ၌လွင့်ပါနေခဲ့ကြ၏။ လေယက်တို့မှာ မြေပြင်သို့ဆင်းသက်မှသာ လိုလေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့အောက်ဘက်၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံကြီးသည် ကြွယ်ဝမှုများ ကြေကွဲမှုများနှင့်အတူ လဲလျောင်းလျက်ရှိလေသည်။ အမြင့်သို့ထိုးထွက်ကာမြူဆိုင်နေသောတောနက်ကြီးများသည်အနောက်ဘက်၌ ပင်လယ်ပြင်နှင့်ထိလုနီးပါးဖြစ်နေပြီး ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ကြီးများမှာ ကြိုကြားကြို ကြားဖြစ်ပေါ်နေသော တောင်ငယ်တောင်ပူစာလေးများနှင့် အရှေ့ဘက်၌ရှိလေသည်။ ပင်လယ်ရေနှင့်ပေါင်းစုံရာ မြစ်ဝကိုလည်းတွေ့မြင်နိုင်သည်။ ကင်းစောင့်သမားများလို မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေသော အုန်းပင်များပေါက် ရောက်နေသည့် ရေသေချောင်းများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ကြိုကြားကြိုကြား၌ ပို၍မြင့်မားသော ဘုရားကျောင်းများကိုလည်းတွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ဘော်ငွေရောင်အဆင်းရှိသောမြစ်များသည် ကုန်းမြေတစ်လျှောက် စီး ဆင်းသွားနေကြပြီး လေယူ

ရာယိမ်းထိုးနေကြသောစပါးပင်များ၌ သန်းပေါင်းများစွာသောလရိပ်များ ရောင်ပြန်ဟပ် လျက်ရှိသည်မှာ အလွန်လှပ၍နေလေသည်။ တစ်ချိန် တစ်ခါက ခြောက်ကပ်နေခဲ့သောတိုင်းပြည်မှာ ကျွန်ုပ်ကြောင့် ကြွယ်ဝစိုပြည် လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ၌ ရင်နှင့်မဆန့်အောင်ဝမ်းသာဂုဏ်ယူ နေမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိန္ဒိယ၊ ကျွန်ုပ်၏အင်ပါယာ၊ အသူရာတို့၏ ရှေးဟောင်း မြေသာဖြစ်တော့သည်။

မနက်ဖြန်ညဆိုလျှင် ပိုင်ရှင်မဲ့သော ပိုင်နက်နယ်မြေပေါ်မှဖြတ်၍ ပျံသန်းရတော့မည်ကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ ချုံပုတ်များ၊ တောအုပ်များနှင့် ဝင်္ကပါဆန်သော သဲကန္တာပြင်များရှိသည့် အန္ဒိယဗဟိုရပ်။ မြင့်မြတ်သော ဂင်္ဂါမြစ်၊ ယမုံနာမြစ်နှင့် တစ်ဖက်ရှိ သာရာဝတီမြစ်တို့၏ ကမ်းပါးများ ပေါ်တွင်တည်ရှိသော အရိုင်းအစိုင်းဒေဝပြည်နယ်များနှင့် ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းပြည်ကို ပိုင်းခြားထားသောဒေသ။ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သီဝ၏ ဘုံဗိမာန်အထိ နယ်မြေမချဲ့ထွင်ခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းနည်းမိသည်။ နတ်ဘုရားတို့၏ ဘုရားဖြစ်သည့် ပါရမေသာရခေါ် အသူရာဘုရား အရှင်သီဝ၏ ဆံတော် တို့မှ စီးဆင်းလာသောဂင်္ဂါမြစ်ကို အသူရာတို့ပိုင်ဆိုင်သကဲ့သို့ ဟိမဝန္တာ ကိုလည်း အသူရာတို့ ပိုင်ဆိုင်ရမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အဘယ့်ကြောင့် တိုက်ပွဲစဉ်များကို ရပ်တန့်ခဲ့ရသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ ပြည်ထောင်ကို ရှေးဟောင်းနယ်မြေတစ်ခုလုံးထိအောင် ချဲ့ထွင်ခဲ့သင့်ပြီး ဒေဝများကို သာရာဝတီမြစ်နှင့် အိန္ဒြမြစ်တစ်ဖက်တွင်ရှိသောတောကြီးမျက်မည်းများထဲ သို့နှင့်ထုတ်ပစ်ခဲ့သင့်သည်။ ကျွန်ုပ် အစပိုင်း၌ ထိုကဲ့သို့သောရည်မှန်းချက် များရှိသော်လည်း နှစ်ပရိစ္ဆာဒေ ကြာလာသည့်အခါ၌ ရည်မှန်းချက်များ ပျောက်ဆုံးကုန်၍ အိပ်မက်များလည်းသေးကျသွားခဲ့သည်။ အိန္ဒိယတစ် ဝက်လောက်ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင်လုပ်ရင်း အပျော်ကြီးပျော်နေ ခဲ့မိသည်။ ပညာဉာဏ်ရှိသောဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

မာရဇ္ဇမှာ အသံမထွက်တော့ဘဲ ငိုက်မြည်း၍ နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အောက်သို့တစ်ဖန်ငုံကြည့်၍ မိခင်ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အရွယ် အစားကို အံ့မခန်းဖြစ်နေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် သိမ်ငယ်သွားမိသည်။ အားလုံးသော ဂုဏ်ရှိန်ဂုဏ်ဝါ အိပ်မက်များ၊ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော စစ်ပွဲများ၊ သိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့သော တိုင်းပြည်များအားလုံးမှာ ကမ္ဘာမြေနှင့်ယှဉ်သော် သေးငယ်

လွန်းလှ၏။ ကမ္ဘာမြေက ထာဝရဖြစ်ပြီး ကျန်သောအရာများမှာ ပျက်သုဉ်းကြမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ရည်မှန်းချက်အိပ်မက်များကို မက်ခဲ့ကြသောလူသားများ မည်မျှရှိခဲ့၍ မည်မျှလောက်က အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသနည်း။ မည်မျှလောက်က ၎င်းတို့၏ကံကြမ္မာကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြသနည်း။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ ဘုရင်ဘယ်နှစ်ပါးရှိခဲ့၍ နောက်ထပ်မည်မျှရှိလာဦးမည်နည်း။ အဆုံးစွန် ၎င်းတို့၏ကြိုးစားအားထုတ်မှုများက ကမ္ဘာမြေအတွက် အရေးပါပါ၏လော။ ကမ္ဘာမြေသည် လူသားတို့၏ သေးငယ်သောဒုက္ခသုက္ခများမှ ကင်းဝေးရာ၌ သူနှင့် မဆိုင်သလိုရှိနေလေ၏။

လူသားတို့သည် လိမ်ညာ၏။ သစ္စာဖောက်၏။ ချစ်ခင်၏။ ကြိုးစားရုန်းကန်၏။ ရှုံးနိမ့်လဲကျ၏။ ကြိုးစားပြန်ထ၏။ ထိုအရာများကို ထပ်တလဲလဲလုပ်ရင်း သေဆုံးပြီးနောက် ထာဝရပျောက်ကွယ်သွားမည် သို့မဟုတ် တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားမည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာမြေမှာ သူနှင့် မဆိုင်သလို မပြောင်းမလဲရှိနေမည်သာဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အနန္တစကြာဝဠာကြီးထဲ၌ လွင့်မျောနေသော အစက်အပျောက်လေးတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် နောက်တစ်မိနစ်တွင် ကျွန်ုပ်ရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သေဆုံးခြင်းက မည်သူ့အတွက် အရေးပါသနည်း။ အနည်းစုက ဝမ်းနည်းကောင်းဝမ်းနည်းပေမည်။ အခြားသူများက ပျော်ရွှင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းပျော်ရွှင်ခြင်းတို့မှာ ခဏတာ သက်ဆိုင်မှုရှိနေသေးသောကြောင့်သာဖြစ်၏။ သတ်မှတ်ထားသောအချိန်ကိုကျော်လျှင်ကျွန်ုပ်၏အောင်မြင်မှုများ၊ မွေးဖွားခြင်းနှင့်သေဆုံးခြင်းတို့မှာ သက်ဆိုင်မှုရှိကြတော့မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အင်ပါယာ အရွယ်အစားသည်လည်း သက်ဆိုင်တော့မည်မဟုတ်။ နောက်ထပ်လည်း သွေးမြေကျမှုများ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ဘဝသည် စစ်တိုက်ဖို့ရာအတွက် တိုတောင်းလွန်းပြီး ရည်မှန်းချက်ကဲ့သို့ မိုက်မဲသောအရာများအတွက် ရောက်လိုရာရောက် လွင့်ပစ်လိုက်ဖို့ရာလည်း ချိုမြိန်လွန်းနေလေသည်။ သေရမှာမကြောက်ဆိုခြင်းကို ကျွန်ုပ်ယုံ ကြည်ချင်သည်။ လူအားလုံး တစ်နေ့သေရမည်ဆိုခြင်းမှာ လောကဓမ္မတာပင်ဖြစ်၏။ နောက်ရောက်လာမည့် သက်ရှိအစုအဝေးအတွက် နေရာဖယ်ပေးဖို့ လိုလေသည်။

စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအရ သေရမည်ကိုကျွန်ုပ်မကြောက်ခဲ့။ သို့သော် လှပလွန်းသည့်ဤဘဝမှ ကျွန်ုပ် မည်သို့ထွက်သွားနိုင်ပါမည်လဲ။ လေသည် နားကိုဖြတ်၍ ရွှံ့ခဲတိုက်ခတ်သွား၏။ အေးမြသောမနက်ခင်းလေကို ကျွန်ုပ်တဝရှုသွင်းလိုက်သည်။ ဘဝကို ကျွန်ုပ် ဗူးမှုတ်အသက်သွင်းခဲ့လေပြီ။

အရှေ့ဆီ၌ရောင်နီသန်းလာသောကြောင့် အရှေ့ဘက်မိုးကုတ်စက်ပိုင်းတွင်ရှိသောတိမ်တိုက်များမှာ ဆေး နီဆိုးထားသောဝါဂွမ်းများသဖွယ် လွင့်ပျောနေကြလေ၏။ အနောက်ဆီမှာတော့ ဝင်ခါနီးငွေစန္ဒာ၏ ဖြူဖျော့သောအရောင်ကြောင့်မှောင်လျက်သာရှိသေး၏။ မာရဇ္ဇမှာအိပ်ရင်းက လှုပ်နေလေသည်။ အခြားသူများထက် ကျွန်ုပ်အ ပေါ်ပို၍သစ္စာရှိသော သူကြီးကိုကျွန်ုပ်ကြည့်နေမိသည်။ ၎င်း၏ဆံပင်ဖြူများပေါက်ကာပြောင်နေသောဦးခေါင်းနှင့် သန်မာဆဲဖြစ်သောလက်မောင်းများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းမိသည်။ ဘဝအချိန်တို့ကုန်ဆုံးသည်မှာ မြန်လွန်းလှ၏။ တစ်နေ့ ၎င်း မရှိတော့သောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်။

‘အခုအချိန်မှာ သူ့ဘာတွေလုပ်နေမလဲ၊ သူက ဘယ်သူနဲ့တူလဲ၊ သူ့အမေနဲ့များတူလေမလား’ နှစ်ပေါင်းများစွာပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော မေတ္တာကိုတွေးမိချိန်၌ စိတ်ထဲမှာနာကျင်မိသည်။ အင်ပါယာကြီးသည် သမီးတော်ကိုဆုံးရှုံး လိုက်ရသည်အထိ ထိုက်တန်မှုရှိပါ၏လော။ ထိုက်တန်ကောင်းထိုက်တန်ခဲ့ပေမည်။ မန္တောဒရီသည် စံပြဘဝဖော် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဝေဒဝသီမှာ ဇနီးမယားတစ်ယောက် သို့မဟုတ် မိဖုရားတစ်ပါး မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်လွန်းသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တခြားအရာများထက် သမီးတော်လေး၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့ချင်စိတ်ဖြစ် ပေါ်မိ၏။ ပေးပို့လာသောအစီရင်ခံစာများကို မဖတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း သမီးတော်အတွက်ကျင်းပပြု လုပ်သော ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲအစီအစဉ်များ ဖတ်လိုက်ရသည်ကိုတော့ ရေးရေးမှတ်မိနေသည်။ ဤမြောက်ပိုင်းမှ လူများ၌ ဆန်းကြယ်သော ဓလေ့ထုံးတမ်းများရှိသည်။ သတို့သမီးလောင်း၏ဖခင်က အရည်အချင်းရှိသည့် ချစ်ရေးဆိုကာ ပိုးပန်းကြသောလူငယ်များအကြား၌ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကြေညာပြုလုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသောဓလေ့ဟု ကျွန်ုပ်မြင်မိသည်။ သတို့သမီးက

ပြိုင်ပွဲဆုကြေးဖြစ်ရမည်လော။ ဒေဝယောကျ်ားသားများသည် ၎င်းတို့၏ မိန်းမများကို ကျွန်အဖြစ်ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ လောင်းကြေးအဖြစ် အသုံးချခြင်းများပြုလုပ်ကြသည်ဟုပင် ကျွန်ုပ် ကြားဖူးသည်။ ဆိုးရွား လှသည်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း ယဉ်ကျေးမှုမဖွံ့ဖြိုးသေးသော၊ နေရာအတည် တကျမရှိ လှည့်လည်သွားလာနေကြသောသူများကို ဘာများမျှော်လင့် နိုင်မည်နည်း။ ဒေဝယောကျ်ားသားများက မိန်းမသားများကို လူသုံးကုန် ပစ္စည်းတစ်ခုလိုသဘောထား၍ ဆက်ဆံနေကြလေသည်။ ယဉ်ကျေးမှု လုံးဝမတူညီသောကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက်စောင်းနင်းတွေးထင်နေသည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်ပေသည်။ သို့သော် လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုသည် အမျိုး သမီးများနှင့်အဖိနှိပ်ခံလူများအား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံမှသာ ယဉ်ကျေးမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်ကို ကျွန်ုပ် အမြဲယုံကြည်ခဲ့၏။ ဇာတ် စနစ်မှာခက်တရော်လှ၏။ အောက်ခြေလူများ၏ အခြေအနေမှာ မစဉ်းစား ရဲစရာပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအဆင့်အတန်းမျိုးဖြင့် ဖုန်တူသောမြောက်ပိုင်းလွင် ပြင်မှလူများသည် လူဟုပင်တွေးထင်နိုင်စရာမရှိပေ။ အသူရာတို့မှာလည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့် ကိုယ်ရှိလေသည်။ အသူရာယောကျ်ားတို့သည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို မြတ်နိုးကြ၏။ အသူရာမိန်းမတို့မှာ ကိုယ်ကျင့် တရားမရှိဟုဆိုရလောက်အောင်ပင် ကြမ်းကြုတ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် တို့မိန်းကလေးများမှာ ယောကျ်ားလေးများနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဆိုလောက်အောင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြလေသည်။ အသူ ရာတို့တွင်လည်း ဇာတ်စနစ်နှင့်တူသော လူမှုရေးခွဲခြားမှုများရှိသည့်တိုင် မျိုးရိုး၊ အသား အရောင်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ မည်သူမဆို လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ကံတို့ဖြင့် စွမ်းအားရှိသောအခြေအနေသို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်ုပ် သည် အကောင်းဆုံးဥပမာဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သမီးတော်၏ ပြိုင်ပွဲအမိ မိထိလာသို့ရောက်နိုင်သည်ဟု မျှော်လင့်မိသည်။ စိတ်တို့မှာ ဂဏာမငြိမ်ဖြစ် လာလေသည်။ ‘ဘယ်လို ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ဒေဝကများ သမီးတော်နဲ့လက်ဆက်မှာပါလိမ့်၊ သမီးတော်ရဲ့ဘဝကပြောင်းလဲသွားတော့မှာပါလား’ သမီးတော်ဘဝအခြေ မလှတော့မှာကို ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်နေမိသည်။ ကျွန်ုပ်ရှင်းမပြတတ်သော်လည်း ထိုခံစားမှုက ကျွန်ုပ်အား စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးနေခဲ့၏။ ဝေဒဝသီ၏

အရူးသဖွယ် ရယ်မောသံကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် သတိရနေမိသည်။ ၎င်း၏ကျိန်စာက ကျွန်ုပ်အား ခြောက်လှန့်နေလေသည်။ သမီးတော်က အသူရာတစ်မျိုးလုံးကို သေဆုံးပျက်သုဉ်းခြင်းဖြစ်စေမည်ဆိုသည့် ဗေဒင်ဟောကိန်း မှန်ကန်ခဲ့သည်ရှိသော်။ ဝေဒဝသီ၏ကျိန်စာအတိုင်း မီးလျှံအဖြစ်အထက်သို့ပျံတက်သွားပြီး ဘဝကိုတွေ့ရှိလိမ့်မည် ဆိုလျှင်ကော။ ဤအရာများမှာ အဓိပ္ပာယ်လုံးဝမရှိသည့် အရာများဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကယောင်ကတမ်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ သမီးတော်ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက်ပြန်ခေါ်ဖို့ရာ မကြိုးစားခဲ့သောအပြစ်နှင့် မနေ့ညကသောက်ခဲ့သောသေရည်ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ်သမီးတော်ကိုပြန်လည်တောင်းဆိုခဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။ သမီးတော်အား ၎င်းနှင့်မရင်းနှီး သော ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ဆီသို့ပြန်လည်ခေါ်ယူရန်အတွက်ကျွန်ုပ်မည်သို့သော လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသနည်း။ ဇနက္ကမင်းက လိုက်လျောပါမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် မိထိလာကိုတိုက်ခိုက်၍ သမီးတော်အား ပြန်ခေါ်ရမည်လော။ တိုက် မည်ဆိုပါက နေ့တစ်ဝက်နှင့်ပြီးနိုင်စရာရှိ၏။ မိထိလာပြည်မှာ သေးငယ်သောတိုင်းပြည်ဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သည့် သွေးမြေကျမှုမျိုးကိုမျှ ကျွန်ုပ်မဖြစ်လိုပေ။ ကျွန်ုပ်အတွက် စစ်ပွဲများတော်လောက်သင့်ပြီ။ မန္တောဒရီ မည်သို့တုံ့ပြန်လာမည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကြောက်မိ၏။ ဝေဒဝသီအား ကျွန်ုပ်တမ်းတနေခြင်းကို မန္တောဒရီသိသည်မဟုတ်။ သိလာအောင်လည်းထုတ်ဖော်မပြချင်မိ။ လေလွင့်နေသောကျွန်ုပ်၏နေ့ရက်များကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ရေး၌ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုကို ရှာတွေ့ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ အာဠိကာယနှင့်ပင် စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှပြီ။ ထိုသို့သောအဖြစ်မျိုး နောက် ထပ်မဖြစ်လိုပြီ။

နာရီမာဒမြစ်အနီးသို့ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် နောက်တစ်ရက် သွားရဦးမည့်ခရီးကိုတွေးကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားခဲ့၏။ ယာဉ်ပျံနှင့် ပတ်သက်၍စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမှာ ရိုးသွားပြီး အောက်တွင်ရှိသောမြေပြန့်လွင်ပြင်များသည် ခြောက်သွေ့ကာ ဘာမှမဆန်းသလိုဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ပင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ငိုက်မြည်းလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာလီနှင့်မိတ်ပြန်ဖွဲ့ရန်အတွက် ကိသကိန္ဒသို့ လှည့်ဝင်ချင်မိသော်လည်း အတ္တမာနကို ကျောက်တုံးတစ်ခုလို လည်ပင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော

ကျွန်ုပ်သည် တမင်ရှောင်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ အနားယူရန်နှင့် အစားစား
 ရန်အတွက် တုန့်ဘခြမြစ်ကမ်းပါးပေါ်၌ အချိန်အနည်းငယ်ကြာရပ်တန့်ခဲ့ကြ
 သော်လည်း ကျွန်ုပ်သမီးတော်၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲသို့ အချိန်မီရောက်ရန်
 အတွက် အသော့နှင်လာခဲ့၏။

၃၈။ အချိန်ကျလေပြီ

ရာဝဏ

မနက်အစောပိုင်းတွင် မိထိလာပြည်အနီးရှိမြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းသက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်အကွာရှိ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းပြီး ချောင်ကျသောနေရာကို ရွေးချယ်ခဲ့၏။ ပုဿပါကကိုခြုံပုတ်နှင့်အပင်များအကြားတွင် ဝှက်ထားလိုက်ပြီး ဒေဝတို့၏ အဝတ်အစားကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လျက် နန်းတော်ဆီသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ လူအများအပြားလည်း နန်းတော်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြလေ သည်။ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရောင်းချနေကြသည့် ရာနှင့်ချီသောဈေးသည် များသည်လှည့်လည်သွားလာနေကြသောလမ်းသွားလမ်းလာများနွားများနှင့် တိုးဝှေ့လျက်ရှိကြလေသည်။ လမ်းများမှာ ကွေ့ကောက်ကျဉ်းမြောင်း၍ ရေမြောင်းစနစ်မျိုးမရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိလိုက်သည်။ အိမ်များမှာ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေ့လျက်ရှိပြီး နန်းတော်မှာ လင်္ကာမှ လူလတ်တန်းစား လယ်သမားတစ်ယောက်၏အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်တူ၍နေလေသည်။ မိထိလာကို ကျွန်ုပ် အများကြီးလည်းမျှော်လင့်မထား သလို အထင်လည်းမကြီးမိပေ။ ယဉ်ကျေးမှုအရရော စီးပွားရေးအရပါ ခေတ်နောက်ကျကျန်နေခဲ့သည့်တိုင် မြောက် ဖက်တွင်ရှိသောအခြားမြို့များထက် ပိုကောင်းသောမြို့တစ်မြို့ဟု ဆိုရပေမည်။ လူအများစုမှာ ဆံပင်အညိုရောင်နှင့် ဖြူသောအသားအရေ ရှိကြသလို မည်းသောအသားအရေရှိသူများလည်း အများအပြားပင်။ နန်းတော်၌ မည်းညစ်နေသော ယောက်ျားမိန်းမ အများအပြားကို

ကျွန်ုပ် တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့မှာ အခြားသောလမ်းမှ လာခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဇာတ်နိမ့်သူများဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိသည်။ ပိုကောင်းသော အဝတ် အစားများနှင့် အသားအရေလတ်သောသူများမှာ သနားစရာကောင်းသော ၎င်းတို့ကိုရှောင်ရှားကြပြီးလျှင် လူမပီသသောဇာတ်နိမ့်သူများမှာ အမျိုး မြတ်သော ယောက်ျားမိန်းမများ သွားလာဖို့အတွက် စိတ်ရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းပြီး လမ်းဖယ်ပေးရလေသည်။ ဤယဉ်ကျေးမှုမှာ မည်သို့သော ယဉ်ကျေးမှုမျိုးဖြစ်လေသနည်း။ ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်နေသောနေရာ၌ ယင်းကိစ္စမျိုး ဖြစ်လာလေမည်လား။ ဇနက္ကမင်းသည် အသိဉာဏ်ပြည့်ဝသည့်အနည်း ငယ်သောဘုရင်များထဲမှ တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ၎င်းသည်ပင်ဤကိစ္စမျိုးနှင့် မကင်းနိုင်ဖြစ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဇနက္ကမင်းထက်များစွာသာလွန်သောမင်း ဖြစ်လေသည်။ ရာဝဏသာလျှင်ပေါကြွယ်ဝ၍မျှတသောလူ့အဖွဲ့အစည်းကို သေချာအောင်လုပ်ဆောင်နိုင်မည့်သူဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထူးဆန်းသောဝပ်တွားခယခြင်းမျိုးကိုပြုလုပ်နေကြ သည့် အလယ်ဗဟိုက လူစုလူဝေးရှိရာသို့ မာနတစ်ခွဲသားဟန်လုပ်၍ မထီ သောပုံစံဖြင့်ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ ‘မလိုအပ်ဘဲ ကြီးလေးလှပါကလား’ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားထိုင်နေကြပြီးသစ်သား ပလ္လင်ဟု ယူဆရသောခုံမြင့်အထက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိသူတစ်ဦးမှာ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ အထက်တွင်ရှိသော လသာဆောင်၌မူ ဇာပဝါများခြုံလွှမ်းထားသည့် ရုပ်သဏ္ဍာန်များကို မြင်တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ် ရင်ခုန်သွားမိသည်။ ထိုသဏ္ဍာန် များထဲကတစ်ယောက်မှာ သမီးတော်ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်ကြိုးစား၍ ဖျတ်ကနဲကြည့်လိုက်သည်။ ‘သမီးတော်က ဘယ်လိုပုံဖြစ်မလဲ’ အမျိုးသမီး များအား ဇာပဝါအုပ်ထားတတ်သည့် ဒေဝတို့၏ဓလေ့ကို ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆဲ လိုက်မိသည်။ လူတို့မှာတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားစမြည်ပြောလျက်ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ ‘ဘုရင်ရှိ နေချိန်မှာတောင် သူတို့စကားတွေ ပြောနေကြပါလား’

ဇနက္ကမင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ လူအားလုံးမှာ ၎င်း၏ ကြေညာမှုကိုစောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။ ၎င်း၏အသံမှာအခန်းကျယ်ကြီး၏ ဟိုဖက်မှဒီဖက်ထိတိုင်ဟိန်းထွက်နေလေသည်။ “မင်းဧကရာဇ်အပေါင်းနှင့်

မင်းညီ မင်းသားများအားလုံးပဲ ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာရှိတဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်ုပ်ချစ်သမီးတော် သီတာရဲ့ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ အခမ်းအနားပဲဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံးထဲမှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးအရေရင့်ဆုံး အကျွမ်းကျင်ဆုံးသူကသာ သမီးတော်နဲ့ လက်တွဲနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်” ပြောရင်းက ခဏရပ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ဘေးဘီသို့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုက်ပူ နေသောသူ ပိန်လို့နေသောသူ အများအပြားမှာလည်း ရင်တမမ စောင့်ဆိုင်းရင်း ထိုင်လျက်ရှိကြလေသည်။ “ပြိုင်ပွဲရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း တွေကတော့ ခပ်ရိုးရိုးပါပဲ။ ကြီးမားလှတဲ့လေးကြီးကိုမပြီး လေးကြိုးကို တင်ရပါမယ်။ ဒါဟာ လွယ်ကူလှတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ လေးကြိုးရဲ့အမည်က ထြိယမ်ဘာကာလို့ခေါ်ပြီး အရှင်သီဝကိုယ်တိုင် သုံးခဲ့တဲ့လေးကြိုးပါ။ အဲဒီလေးကြိုးကိုမပြီး လေးကြိုးကိုတင်နိုင်တဲ့သူက ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော်နဲ့ လက်ဆက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်ရယ်မိသည်မှာတံတွေးသီးမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ‘ဒီလူတွေ ဘယ်ကဘယ်လို အရှင်သီဝရဲ့လေးကို ရလာတာလဲ’ အရှင်သီဝရဲ့လေး ဆိုပါကလား။ ရှေးအတီတေက အသူရာဘုရင်နှင့် ဘုရားဖြစ်ခဲ့သူ အရှင် သီဝ၏ လေးတော်ကို တစ်ယောက်ယောက် မနိုင်လိမ့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးက ၎င်းတို့ကို ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်စေကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“မင်းဧကရာဇ်များနှင့် မင်းညီမင်းသားများ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော်ကို ရှုစားကြပါလော့” ဇနက္ကမင်း၏အသံက ကျွန်ုပ်ကြိုက်ရယ်နေခြင်းများကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် တုန်လှုပ်စွာစောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ လူအုပ် ကြီးမှာလည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက်တွင် ခေါင်းလောင်းများ တပ်ဆင်ထားသောတံခါးက တချွင်ချွင်မြည်၍ပွင့် သွားကာ လက်ဝတ် ရတနာများဝတ်ဆင်ထားသည့် မြင့်မားသော ရုပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် အခြွေအရံများနောက်မှ လိုက်ပါလျက် ထွက်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ် မာရဇ္ဇ၏လက်မောင်းကို ကျစ်နေအောင် ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ် မျက်နှာပေါ်ရှိကြွက်သားများက တင်းမာလာပြီး ရင်တို့တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ လေသည်။ တဏှာကျူးသောမျက်လုံးများ ဖြင့်အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်နေ ကြသည့် ရာနှင့်ချီသော ယောက်ျားသားများအလယ်တွင် ရူးနှမ်းသော ပြိုင်ပွဲအတွက် ဆုဖြစ်သော သမီးတော်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။

အထိန်းတော်တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ထွက်လာကာ သမီးတော်၏ မျက်နှာပေါ်ကဇာပဝါကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှန်လိုက်သောအခါ၌ လူအုပ်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သမီးတော် ထိုနေရာ၌ မတ်တတ် ရပ်နေသည်မှာ ထင်းကနဲရှင်းကနဲနှင့် ချောမောလှပလွန်းနေသဖြင့် ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ကျလှနီးပါးဖြစ်ရ၏။ သီတာ။ သမီးတော်သည် သူ့မိခင်နှင့် တူသော်လည်း အသားအရေမှာ ပျားရည်ရောင်ပေါက်၍ ညိုမည်း၏။ မည်းနက်သော ဆံနွယ်စုတို့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏သမီးတော် အသူရာမင်းသမီး တစ်ပါးပင်ဖြစ်၏။

ဘုရင်များနှင့် မင်းညီမင်းသားများမှာ နွားဈေးရောက်လာ၍ ကိုယ်ကြိုက်သောနွားကိုတွေ့ရာမှ အနီးကပ် ကြည့်ရှုကြသည့်အလား သမီး တော်အနားသို့လာရောက်၍ကြည့်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိ၏။ အဘယ်သို့သော ဓလေ့ထုံးတမ်းမျိုးနည်း။ အပြစ်မရှိ ရိုးသားသော အရွယ်ကောင်း မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်က တဏှာကျူးသောမျက်လုံး များဖြင့်ကြည့်နေကြသည့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးများ၏ အကြည့်ကိုခံရင်း ပြိုင်ပွဲ၌အနိုင်ရသူနှင့် လက်ဆက်ရမည်သတဲ့လား။ ၎င်း၏ခံစားချက်၊ မေတ္တာ၊ အိပ်မက်နှင့် ဆန္ဒများက မည်သို့ရှိမည်နည်း။ လေးကိုမ၍ရသွားခဲ့ သော မည်သည့် အလေ့နတောတစ်ယောက်မဆို သမီးတော်နှင့်လက်ဆက် နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သမီးတော်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပိုးခြင်း ပန်းခြင်းအရသာကို ခံစားသိရှိနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်တော့။ တွတ်တီး တွတ်တာ ချစ်စကားများနှင့် ဝေးကွာနေရခြင်း၏ နာကျင်မှုကိုလည်း သိတော့မည်မဟုတ်။ လသာသောညများ၌ ချစ်သူကို စောင့်ဆိုင်းရခြင်း ၏ ချိုမြိန်ခြင်းကိုလည်း မသိနိုင်တော့။ မာရဇ္ဇက ကျွန်ုပ်အား တင်းကြပ် နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ အစပထမ၌ မန္တောဒရီနှင့်ကျွန်ုပ်အား နေရာချစီစဉ်ထိမ်းမြားပေးခဲ့သော မိခင်ဖြစ်သူကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆဲဆိုမိ၏။ သို့တိုင် မန္တောဒရီနှင့်ကျွန်ုပ်မှာ အချင်းချင်းသိလည်းသိ၏။ စကားလည်းအကြိမ်ကြိမ်ပြောဖူး၏။ ယခုအဖြစ်မှာ ခေတ်နောက်ကျပြီး ယဉ်ကျေးမှုမရှိသလိုဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သမီးတော်သီတာထံမှ မျက်လုံးများ မခွာနိုင်ဖြစ်နေ မိ၏။ သမီးတော်သည် ဣန္ဒြေရှိစွာနှင့် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ လာရောက်

ကြသော အာသာငမ်းငမ်းလူအုပ်ကြီးကို အမြန်လိုက်ကြည့်နေလေ၏။ တစ်ယောက် ချင်းစီ၏မျက်နှာကို တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်ထက် မပိုဘဲ လိုက်ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံး ခုန်သံတို့မှာ မမှန်အောင်ဖြစ်သွားလေသည်။ သမီးတော်မှာ ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်၍နေလေရာ ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်လာမိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ ဆွဲထားသလိုဖြစ်နေသည်။ အပြစ်ရှိသလိုခံစားရ၍လော ကြောက်ရွံ့ စိတ်ကြောင့်လော ကျွန်ုပ်မသိ။ မျက်နှာကို အမြန်လွှဲလိုက်မိ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ သမီးတော်မှာ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်အား ရွန်းရွန်း စားစား ကြည့်နေသည်ကိုတွေ့ လိုက်ရ၏။ ထိုသူငယ်မှာ မင်းသားတစ်ပါး မဟုတ်ပေ။ သာမန် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ပခုံး အထက်၌ လေးတစ်လက်ကိုလွယ်ထားပြီး ဆံပင်ကိုသျှောင်ထုံးထား လေသည်။ အရပ်မြင့်မား၍လေသံချိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိသောဟန်ပန်ရှိသည်။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အေးချမ်းသောအသွင်လည်းရှိသည်။ ၎င်း၏ အသက်အရွယ်နှင့်ဆိုလျှင် ထူးခြားသောစရိုက်လက္ခဏာရှိသူဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

သမီးတော်နှင့် ထိုသူငယ်တို့ အကြည့်ချင်း ဆံသွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။ သမီးတော် ရှက်သွေး ဖြာသွား၍ ညိုမည်းသော မျက်နှာလေးမှာ ပါးချိုင့်လေးကြောင့် လင်းလက်သွားပြီးလျှင် မျက်လွှာကို အောက်ချကာ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ညိုမည်းသော အသား အရေနှင့်သူငယ်ကိုကျွန်ုပ်သေချာကြည့်မိသည်။ ကျွန်ုပ်သွေးကြောများထဲ၌ အမုန်းတရားနှင့် သဝန်တို့ကို ထူးဆန်းစွာခံစားလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခံစားမှုများကို ထိုသူငယ် အာရုံခံမိသွားသည်ထင်၏။ ကျွန်ုပ်ကို လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးပြလေသည်။ ကျွန်ုပ် တွန့်ဆုတ်သွားမိသည်။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိသော်လည်း ထိုသူငယ်အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ကိုတော့ ကျွန်ုပ်သိနေသည်။ ထိုသူငယ် သမီးတော်ကို သေချာပေါက် အရယူလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်သည် သမီးတော်အတွက်ရော ကျွန်ုပ်အတွက်ပါ ကြောက်ရွံ့မိသည်။ အန္တရာယ်မကျရောက်အောင် အပြေးသွားကာ သမီးတော်ကို ကျွန်ုပ် ကာကွယ်ပေးချင်မိသည်။ သမီးတော်ကို အမြန်

ဆွဲကာ ဤအရိုင်းအစိုင်းများနှင့် ၎င်းတို့၏ဓလေ့ဆိုးများမှကင်းဝေးရာ လင်္ကာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားချင်သည်။ သို့သော် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများဖြင့် တစ်ယောက်တည်း မလှုပ်မယှက်ရပ်နေခဲ့ပြီး သမီးတော်ကိုကယ်တင်ရန် အတွက် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ဆုတောင်းနေမိသည်။

မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူများရှိသော ပြာဟွဏ အဘိုးအိုတစ်ဦးမှာ ထိုသူငယ်အနီး၌ ရပ်နေလေသည်။ အမြဲသုန်မှုန် နေသောမျက်နှာထား ရှိသည့်အခြားလူငယ်တစ်ဦးမှာ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသည့်အခါ၌ မုန်းတီးခြင်းသက်သက်ဖြင့် ကြည့်နေသော ၎င်း၏အကြည့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မျက်နှာ ရှုံ့လိုက်မိသည်။ ‘ဒီသူငယ်ဟာ ဘာကြောင့်များ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုပြင်းပြပြီး မောက်မာနေရတာလဲ’ ကျွန်ုပ်လည်း ငယ်ရာကကြီးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော ယုံကြည်ခြင်းမျိုး၊ မောက်မာခြင်းမျိုး ရှိခဲ့သည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူများကို အမြဲနှိမ့်ချပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံ ခဲ့သည်။

ပြိုင်ပွဲစတင်လေပြီ။ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သူများက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရှေ့သို့ထွက်လာကြပြီးလျှင် ကြီးမားလေးလံသောလေးကြီးကို ကြိုးစားမကြရာ မမနိုင်ဘဲရှိနေကြလေ၏။ နှစ်ယောက်သုံးယောက် လောက်ကို ကြည့်ပြီးချိန်၌ ထိုလေး၏အစွန်းနှစ်ဖက်မှာ အလေးချိန် မတူညီကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မည်သို့ကိုင် တွယ်ရ မည်ဟူသော နည်းလမ်းမှန်ကို အရင်စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီးမှ ကြိုးစား၍ မကြည့်ရပေမည်။ မကြာမီ လာရောက်သူ အားလုံး ကြိုးစားကြသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲရှိနေကြ၏။ တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ ကြမ်းကြုတ်သော ဘယ်သတ္တဝါမျှ သမီးတော်နှင့် လက်ဆက်နိုင်မည်မဟုတ်တော့။ ကျွန်ုပ် မည်သူ မည်ဝါ ဆိုသည်ကို ဇနက္ကမင်းအားပြော၍ သမီးတော်ကိုပြန်ခေါ်ဖို့အချိန်တန်လေ ပြီ။ သမီးတော်ကို လင်္ကာသို့ပြန်ခေါ် သွားပြီးလျှင် အသူရာမင်းသမီးတစ်ပါး နှင့်ထိုက်တန်သော အဆောင်အယောင်ကို ပေးအပ်မည်။ သူချစ်သောသူနှင့် လက်ဆက်ခွင့်ပေးမည်။ သို့မဟုတ်ပါက သင့်တော်သောသူနှင့် ကျွန်ုပ်က လက်ဆက်ပေးမည်။ မန္တောဒရီကို အပြစ်ဝန်ခံကာ ခွင့်လွှတ်ဖို့တောင်းဆို

မည်။ ကျွန်ုပ်၏ငယ်စဉ်အခါက မိုက်မဲမှုများကို ကျွန်ုပ်သာလျှင် ပေးဆပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် ရှေ့သို့ထွက်လိုက်၏။

ဇနက္ကမင်းဆီသို့ လှမ်းသွားသော ကျွန်ုပ်အား လူအများက ကြည့်နေကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် အမှားလုပ်လိုက်မိပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု အားလုံးက ထင်နေကြပေလိမ့်မည်။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သော ဇနက္ကမင်းမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ၎င်း၏ သမီးတော်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ကြီးလွန်းနေပြီဟု တွေးကောင်း တွေးနေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း မိန်းကလေးများက ခြောက်နှစ်အရွယ်၌လက်ထပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ အိုမင်းနေပြီဟုဆိုရပေမည်။ လေးအနီးသို့ရောက်ချိန်၌ ကျွန်ုပ် ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် စူးစမ်းချင်စိတ် ဖြစ်သွားသည်။ လေးကိုကိုင်လိုက် ပြီးနောက် လေးအကွေးတို့ကို လက်ချောင်းများဖြင့်စမ်းကြည့်နေမိသည်။ ထို့နောက် လေးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ လေးကြီးမှာ လက်ရာညံ့သော ကြောင့် လေးကြိုးတင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သေချာသိသည်။ တင်နိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် လေးကျိုးသွားပေလိမ့်မည်။ ဤလိုညံ့လှသော လေးမျိုးကို အရှင်သီဝ မသုံးခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ ပညာသင်ယူနေသူ များက လေးများကိုစမ်းသပ်ပြုလုပ်သော လက်နက်ကိရိယာ ထုတ်လုပ်သည့်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကျောင်းမှ ဇနက္ကမင်းယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ဤလေးမှာ ပြီးပြည့်စုံမှုမရှိသော နမူနာလေးတစ်လက်ဖြစ်သည်။ ဤလူများက ဤလေးအတွက် ကျွန်ုပ်သမီးတော်ကို ရောင်းချဖို့ ပြင်ပွဲကျင်းပနေကြ ခြင်းလော။

“ယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်လုပ်သင့်ပါတယ်လေ”ဟု ဝန်ကြီးတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ၎င်းအားကြည့်လိုက်သည်။ ‘ငါမ နိုင်ခဲ့ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ကိုယ့်သမီးတော်ကို ပြန်လက်ထပ်ရမှာလား’ ထို့ နောက် အသားအရေညိုမည်း၍ ရုပ်ရည်တင့်တယ်သောသူငယ်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီးနောက် ဇနက္ကမင်းအား အရိုအသေပေးကာ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သီတာသည် ဇာပဝါကို ဖယ်ရှားလိုက်ကာ စိုးရိမ်ကြီးစွာ မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း ထိုင်၍နေ

လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှလုံးသား၏တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၌ ဤသူငယ်ကို အနိုင် ရစေချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိသည်။ သမီးတော်သည် မချစ်လျှင်တောင် သူ နှစ်သက်သောယောက်ျားကို ရသွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် အဇ္ဈတ္တ၏ အမှောင်ဘက်အခြမ်းကမူ သိတာသည် ဤသူငယ်နှင့်ပျော်ရွှင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ ဤသူငယ်က လေးကို မနိုင်ခဲ့သည် ဆိုလျှင်တောင် လေးကြိုးကိုဆွဲဖို့ကြိုးစားချိန်၌ လေးကျိုးမည်ကို ကျွန်ုပ် သေချာပြောရဲ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် တဒင်္ဂပင်ဖြစ်စေ သိတာလွတ်မြောက် သွားပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ် စောင့်နေလိုက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်ဟာ ဒသရဋ္ဌမင်းရဲ့သားတော်ကြီး အယုဒ္ဓယ မြို့ရဲ့မင်းသား ရာမပင်ဖြစ်ပါတယ်” သူငယ်သည် ဇနက္ကမင်းကို ဦးညွတ် လိုက်၏။ ‘အယုဒ္ဓယ... အင်း... ဒီနာမည်ကို အရင် ဘယ်ကနေကြားဖူး တာပါလိမ့်၊ ဖုန်ထူတဲ့ မြောက်ပိုင်းလွင်ပြင်တစ်လျှောက်က သေးငယ်တဲ့ မင်းသားအုပ်ချုပ်ခံ ကျေးလက်နယ်ပယ်တစ်ခုရဲ့ အမည် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်’ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သတိရမိသွားသည်။ အာနန်ညဘုရင်... နှင့် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ပွဲစဉ်။ ‘အလို ဘုရားသခင် မိထိလာပြည်တစ်ဝက် တောင်မရှိတဲ့ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ တစ်ခေါ်စာမြို့ငယ်လေး’ ထိုမြို့ငယ်လေး မည်မျှလောက် ရှေးဟောင်းကျသည်ကို ကျွန်ုပ် မှတ်မိ နေသည်။ ထိုမြို့ငယ်၏နောက်ဆုံးဘုရင်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာက ကျွန်ုပ် ကိစ္စတုံးအောင်လုပ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လော။ ထိုလွင်ပြင်ဒေသများ၌ဘုရင်များမှာ မှီလိုပေါက်နေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ ရာမသည် လေးကိုနှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ပတ်လျှောက်ရင်း သေချာစွာကြည့် ရှုနေလေသည်။ ကျွန်ုပ် လေးစားသွားသည်။ ဤသူငယ်၌ ဉာဏ်ပညာနှင့်ကြံ့ရည်ဖန်ရည်ရှိ၏။ ခွန်အားကြီးကြောင်း ကြားဝါရန်အတွက် အလျင်စလိုမလုပ်။ လေးကို ဟိုဖက်မှဒီဖက်ထိတိုင် လက်မနှင့်လက်ခလယ်ကိုအသုံးပြု၍ တိုင်းထွာ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အလယ်ဗဟို၏အထက် လက်သုံးလုံးလောက် အကွာ၌ရှိသောတစ်နေရာကို ဖြည်းညင်းစွာကိုင်တွယ်၍ လေးကိုမလိုက် သည်။ လေး၏အလေးချိန်ကြောင့် အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဟန်ချက်ကို ထိန်းလိုက်နိုင်၏။ ကျွန်ုပ် ချွေးပြန်နေမိသည်။ ‘သူ